

Đảo Sao Băng (Ngân Tích Hệ Liệt Chi Nhị Lưu Tinh Tự)

Contents

Đảo Sao Băng (Ngân Tích Hệ Liệt Chi Nhị Lưu Tinh Tự)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	21
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	32
9. Chương 9	36
10. Chương 10	42
11. Chương 11	44
12. Chương 12	50
13. Chương 13	53
14. Chương 14	56
15. Chương 15	59
16. Chương 16	63
17. Chương 17	69
18. Chương 18	75
19. Chương 19	80
20. Chương 20	84
21. Chương 21: Pn	90

Đảo Sao Băng (Ngân Tích Hệ Liệt Chi Nhị Lưu Tinh Tự)

Giới thiệu

Edit: Mèo ngốBeta: tiểu ĐộcThể loại: hiện đại, đô thị, 1×1, HERất lâu đã từng nghĩ chỉ cần đứng đ

1. Chương 1

Nếu như, chỉ cần đưa mắt nhìn đã có thể cùng nhau thiên trường địa cửu, như vậy ngay từ đầu, mình có lẽ nên học làm thầy bói?

Nín thở tập trung, dè dặt từng chút, nơm nớp lo sợ mà ẩn trong chỗ tối... Chỉ cần lên tiếng, không phiền nhiễu đến người khác, chỉ cần len lén nhìn hắn mà thôi, hắn là không có việc gì đi, hắn là mình có thể thỏa mãn hạnh phúc đi... Dù cho là hạnh phúc hèn mọn thế này...

Thế nhưng...

“Nhìn xong chưa! Suốt ngày nhìn chăm chăm nam sinh, chính anh cũng là nam sinh, có buồn nôn không? Tôi cũng không muốn bị truyền nhiễm bệnh xi-đa. Ánh mắt của anh làm tôi khó chịu cực kì, tôi van anh sau này đừng có như âm hồn không tan cứ quần lấy tôi như vậy nữa, có được không? Đồ đồng tính luyến ái biến thái!”

“Cút ngay, không nên chặn đường tôi!”

Một cước không lưu tình bay tới, đá trúng cằm chân nhỏ gầy.

“Đừng ...”

Trong nháy mắt đau đớn tràn ngập, như chất kịch độc vọt lên yết hầu, Tiêu Thạch đột ngột ngồi dậy trên giường, thở dốc từng ngụm lớn, cổ họng khô khốc mấp máy không nên lời.

Trần nhà cũ kỹ, giường đơn chật hẹp, trong sự yên tĩnh trống trải, đồng hồ báo thức ngưng ngừng reo lên ... Sau mấy giây, đại não hỗn độn mới lấy lại tinh thần, chỉ là ác mộng mà thôi.

Chậm rãi thở hắt ra, đưa tay vuốt tóc lại sờ thấy đầu đầy mồ hôi, khóe môi không khỏi tràn ra một tia cười khổ. Đã qua lâu như vậy, thế mà vẫn mơ được như thế, mình đúng là một tên không tiền đồ.

Có điều, thương tổn lúc thanh xuân, chỉ sợ là nhớ mãi không quên. Người đã trưởng thành, tự nhiên luyện được một thân mình đồng da sắt, cái gì phát sinh cũng có thể đảm đương, gặp chuyện buồn cười này, còn không có giá trị bằng vết muỗi đốt.

Lẽ nào, cũng chỉ bởi vì mình là một người đồng tính luyến ái, cho nên ở phương diện này sẽ đa sầu đa cảm hơn người bình thường hay sao? U buồn cũng không xấu, thế nhưng, thái quá sẽ không tốt. Y tuy rằng thích nam nhân, nhưng mà nếu thấy nam nhân giờ lan hoa chỉ với mình thì lại bỏ trốn. Như vậy, theo tâm lý học phân tích, còn hơn cả đồng tính luyến ái bình thường, chỉ sợ rằng thật đúng là đồng tính luyến ái hết thuốc chữa.

Vừa lạnh lùng buồn chán phân tích, Tiêu Thạch vừa mặc áo thun quần jean chỉnh tề, chuẩn bị gọn gàng để đi làm.

Ngoài cửa sổ, nắng chiều lấp ló, lúc người khác tan tầm, lại chính là giờ y bắt đầu công việc.

Ở trong phòng tắm đơn sơ của nhà trọ mà tắm qua, rồi nhân lúc còn sớm, Tiêu Thạch đi tới phòng ngủ chính, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mẹ?”

Đẩy cửa phòng ra, một mảng âm u, rèm cửa sổ nặng nề rũ xuống, trong phòng không một bóng người.

Lại một đêm không về.

Tiêu Thạch thở dài, đóng cửa, đi đến phòng ngủ nhỏ ở phía tây, không khách khí mà đẩy mạnh cửa bước vào.

Không ngoài dự tính, ổ chăn nhô lên thật cao, có người giống như heo khò khò ngáy lớn. Gối mềm ngổn ngang quần thành một đống, lộ bắp đùi rất tròn, gối đầu đã sớm ném xuống gầm giường. Trong chăn truyền ra âm thanh lúc nhỏ lúc to không khỏi làm người ta giật mình cảm khái: thế ra nữ sinh cũng ngáy ngủ sao.

Tiêu Thạch vậy mà cũng không xúc động cho lắm, khó khăn bước qua nền nhà, không, kỳ thực không thể đơn giản mà dùng từ « nền nhà » mà hình dung được, đây căn bản chính là chỗ đổ rác vào lúc suy tàn.

Đồ ăn vặt, khoai tây, nước hoa, váy thời trang, áo lót gợi cảm, thậm chí còn bao cao su đã sử dụng ... Đem căn phòng vốn đã nhỏ này bày bừa thành chỗ chật kín.

“Dậy đi, Vi Vi.” Tiêu Thạch khoanh tay đứng ở trước giường,.

Người trên giường vẫn không nhúc nhích.

“Nếu không rời giường, chúng ta sẽ bị muộn.”

Vẫn là không chút nhúc nhích.

“... Không có mỳ ăn cũng được đúng không?”

Căn bản vẫn làm ngơ.

Mặc dù có chút thương cảm, bất quá... Tiêu Thạch vẫn nắm góc chăn, dùng sức xốc lên...

Tiếng thét chói tai lập tức truyền đến, “Sắc lang... Đều bị anh thấy hết... Ô ô... Chồng tương lai mà không chấp nhận thì anh phải lấy em ...”

Áo lót cùng quần từ trời rơi xuống thành công bịt miệng cô, nam tử cao gầy đứng bên giường, gương mặt thanh tú cau có nhìn hơi hung dữ, thần tình không vui mang ý cảnh cáo rất rõ ràng “còn làm ồn nữa ta sẽ ném mi ra”.

“Được rồi, em đứng lên là được.”

Thấy “chồng tương lai” sắc mặt khó coi, Hoa Vi Vi giơ tay đầu hàng, còn mặc quần áo tử tế. Ra khỏi phòng, nhin không được ngoái nhìn phòng ngủ chính đang tối đen.

“Mẹ anh đâu, bà không có đó sao, lại đi đánh bạc rồi?”

Mẹ Tiêu Thạch đánh bài đến nghiện, bình thường cũng vô cơ biến mất, trốn ở một sòng bài nào đó có thể gần ngơ đến vài ngày, ban đầu bọn họ còn tìm kiếm xung quanh, rất sợ bà có gì bất trắc, hiện tại đã sớm thấy quen.

Thấy Tiêu Thạch biểu tình trầm mặc, liền biết rằng mình đã đoán đúng chín phần mười. Hoa Vi Vi lập tức thông minh hoá chuyển trọng tâm câu chuyện, “tiểu Thạch, em muốn ăn trứng chiên.”

“Đã chiên cho em rồi.”

“Em chỉ ăn trứng chiên ba phần chín thôi.”

“Đã biết.”

“Em còn muốn sandwich với chân giò hun khói cơ.”

“Hôm nay chỉ có mỳ.”

“Không muốn, ăn nhiều mỳ sẽ béo phì.”

“Bà cô à, em rất cuộc muốn thế nào?”

“Thiên linh linh địa linh linh, em muốn ngày hôm nay đụng phải một đại kim chủ, để em moi từ hần gia tài bạc triệu, hắc hắc hắc... Nếu như không có đại kim chủ, vậy cho tiểu Thạch cưới em cũng được.”

“Nằm mơ! Chỉ sợ lát nữa muộn rồi quản lý sẽ thực sự trừ lương.”

“Phi phi phi, miệng quạ đen.”

Này chính là sinh hoạt ở đó, mỗi một ngày đều bắt đầu náo nhiệt.

Buổi sáng, thông thường lại bắt đầu từ lúc chạng vạng tối.

Nếu như, có thể cầm lòng sống cuộc sống yên bình giản dị này, cam nguyện cả đời cứ như vậy bình thường mà qua đi.

Cùng một người mình yêu, yêu một người thuộc về chính mình. Cùng sống bên nhau.

“Tiểu tiên sinh, lại cùng bạn gái đi làm? Tình cảm hai người thật tốt. Lúc nào kết hôn cũng nên mời chúng ta uống rượu mừng nha.”

Thật vất vả kéo “siêu cấp đại ma vương” to béo ra cửa, hai người lại đụng một Vương đại thẩm mới đi mua thức ăn trở về bước vào cửa nhà trọ, còn nhiệt tình đi về phía bọn họ chào hỏi.

Biết có thanh minh y cùng Vi Vi không phải là bạn gái lại sẽ càng đưa đến nhiều nghi vấn không thể giải thích hơn, Tiêu Thạch thông thường lựa chọn trầm mặc.

“Nhanh nhanh, ngài không nên gấp gáp nha.”

Lông mi được chải chuốt cong vểnh lên, tô thêm chút phấn vàng, Vi Vi trang điểm nhìn qua mười phần giống tiểu muội Nhật bản, cười đến xinh đẹp.

“Đến lúc đó tuyệt đối không quên mời thím một phần. Chúng ta đi làm ngay, tái kiến.”

“Đi hảo, tái kiến.”

Vương đại thẩm cười làm cho cả mặt đều là nếp nhăn, vừa đi vừa chốc chốc lại ngoái nhìn bọn họ. Dem về mặt niềm nở ra che giấu đi những tò mò thật mãnh liệt, Tiêu Thạch thật tình không còn biết làm sao.

Ở trong mắt người khác, bọn họ rốt cuộc là người một nhà như thế nào? Thần thần bí bí, ngày thì trốn đêm mới bò ra, ngày đêm lẫn lộn, mỗi ngày cùng vào cùng ra, hơn nữa còn thêm một vị mẫu thân thỉnh thoảng biến mất...

Không có chỗ ở cố định, phiêu bạt đó đây, không ai biết họ đến từ đâu, cũng không biết họ muốn đi đâu.

“Đi mau a, tiểu Thạch!”

Hoa Vi Vi phía trước ngoác y.

“Tới.”

Chuyện hiện tại y có khả năng làm, cũng chỉ là bước cho nhanh chân lên, đi tới trước.

* * *

Ngũ sắc trời đêm phong tình rực rỡ, đèn đêm sáng như ngọc, từng chấm góp thành dải sao. Khu thương mai vàng kéo dài từ quảng trường đến sân ga, ngoại trừ đường xe điện ngầm, dọc theo lộ tuyến cố định, xuyên qua đường hầm ngầm thật dài. Tia sáng chói lọi trước mắt làm cho Tiêu Thạch có chút choáng váng.

T thị ban đêm cùng ban ngày đều tỏa sáng như nhau. Đi qua quảng trường, dọc theo đường dành riêng cho người đi bộ về phía trước, sẽ thấy những hoa văn dị thường ở trên con đường nhỏ rải đầy những viên cuội tròn to. Hai bên con đường lớn được tô điểm thực vật bốn mùa ra hoa, đồ quỳen giả diểu, từ màu sắc đến hình dáng, thật sự có một không hai.

Bốn phía đều là đoàn người rộn ràng nhộn nháo, chuyện trò vui vẻ, bầu không khí náo nhiệt hòa hòa đồng, không biết tiếng hát ca từ hướng nào thoáng vọng về...

Đường dành riêng cho người đi bộ thật dài, cùng quảng trường quang đấng cấu tạo thành khu thương nghiệp, cũng không thua gì Trung tâm thương mại của nước ngoài, khu buôn bán, ăn uống, chỗ nghỉ ngơi cùng mua sắm hợp lại thành một, là chỗ phồn hoa rực rỡ nhất thành phố này.

Xa xa thoáng nhìn thấy “Lưu Tinh Tự” đáng vẻ thật đặc biệt, Tiêu Thạch bèn bước nhanh hơn. Con đường này tụ tập toàn bộ nhà hàng cùng quán bar nổi danh nhất thành phố này. “55 hào”, “HOT HEAVEN”, “STAR”, “Cực Điểm”, các bảng hiệu đủ sắc sáng chói kiểu diễm phong tình...

“Lưu Tinh Tự”, là nơi làm việc của Tiêu Thạch cùng Hoa Vi Vi.

Đây là một LOUNGE BAR phong cách bày biện theo kiểu dáng Tây Âu, là doanh nghiệp mở cửa hai mươi bốn tiếng đồng hồ, nếu gọi là BAR, chẳng bằng nói là một chỗ thư giãn kiêm nhà hàng kiêm quán bar bày biện khá vừa mắt đi.

“Lưu Tinh Tự” cũng không lớn, nhưng lại phá lệ có một loại cảm giác ấm áp sáng sủa. Ngọn đèn vàng nhạt tỏa ánh sáng ấm áp, bên cửa sổ bày những chiếc sôpha một người thêu những dải màu nhàn nhạt giống nhau, có thể cùng bằng hữu uống trà nói chuyện phiếm thân mật. Mỗi DINNER TABLE có khoảng không gian bài trí xa nhau, rộng gấp đôi những nhà hàng khác, tạo thành giới tuyến riêng biệt, như làm thành bầu không khí riêng tư cho cuộc trò chuyện, tựa như một cái thế giới nho nhỏ với tri kỷ.

“Lưu Tinh Tự” cũng không cần quảng cáo, tới nơi này phần lớn đều là khách quen, giới thiệu cho nhau, dần dần hình thành nhóm khách hàng đặc biệt. Đại thể đều là những gia tộc cao sang hay những thị dân có thu nhập xa xỉ, đêm vừa xuống, liền tốp năm tốp ba, thoải mái vào ngồi, người người cầm từng ly « Thệ cùng Lưu Tinh » (nhắm mắt dưới trời sao) .

Đây là món cốc-tai nổi danh nhất ” Lưu Tinh Tự”, có người nói đây là do một vị nhân sĩ thần bí sáng chế. Chất rượu xanh lam óng ánh mê hoặc, nhẹ nhàng lay động, tỏa hương trái cây vui tươi nhẹ nhàng. Nhấp một ngụm, mùi Rum ưu nhã, dứa mật thơm ngào ngạt, vị táo chua dịu, hương hoa lavender si mê... Vừa chạm đầu lưỡi đã tạo cảm giác chấn động, nuốt vào rồi vẫn còn nghe hương vị tuyệt diệu kia.

Khó khăn phiêu bạt nhiều năm, thật vất vả mới tìm được chỗ an thân, Tiêu Thạch tất nhiên quý trọng cơ hội này.

Phòng thay quần áo của nhân viên, các đồng nghiệp tan ca đều đang thay y phục.

“Cuối cùng cũng tan tâm.” Đồng sự mệt mỏi xoa cổ mình.

“Đúng vậy a... Còn cổ sẽ chết mất...”

“Nói không biết xấu hổ, hôm nay là cuối tuần, chúng ta đi làm mới thiệt sự là không may đây này.”

“Ha ha, nói cũng đúng, chúng ta là thoát khỏi bể khổ rồi, các người tiếp tục cố gắng đi.”

Đột nhiên, tiếng mọi người nghị luận dừng lại.

Ánh sáng ở cửa bị che đi bởi thân ảnh cao lớn. Không khí đông cứng tựa như đầu kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, mọi người đều cảm như hén. Chỉ mới đứng thôi đã có khí thế uy nghiêm dọa người như vậy, toàn bộ “Lưu Tinh Tự” chỉ sợ có duy nhất một người có thể —— quản lí Khâu Hạo Xuyên.

“Hứa Tiểu Nhiên, phụ trách bàn số 1-10, Tiêu Thạch, phụ trách 10-20, Trương Dân, 20-30, Mạnh Tây, 30-40, Hoa Vi Vi tiếp đãi khách nhân mới vào. Ngày hôm nay khách đặc biệt đông, mọi người cùng cố gắng.”

“Vâng ạ.”

Mọi người cùng đáp, phân công nhau làm việc.

“Tiêu Thạch, đầu tiên mang đến cho Cảnh tiên sinh một ly nước đá.” Khâu Hạo Xuyên gọi y.

Tiêu Thạch há hốc mồm, “Cảnh tiên sinh?”

Chết tiệt, y phải sớm nhớ hôm nay là cuối tuần, tên kia nhất định sẽ xuất hiện.

“Vì sao không phải tiểu Thạch thì không được? Tôi đem đi cũng được mà, cũng cho tôi chiêm ngưỡng một chút dung nhan ông chủ thiên hạ vô địch siêu cấp dễ nhìn vũ trụ sét đánh nha.” Hoa Vi Vi vội vã đưa tay.

“Cô chỉ cần phụ trách khách nhân là được. Còn có, cái từ chiêm ngưỡng này thông thường dùng ở người chết nha, nói thí dụ như, chiêm ngưỡng dung nhan người chết.”

Bị Khâu Hạo Xuyên trừng, Hoa Vi Vi luôn luôn bốc đồng cũng phải lui bước. Kết quả Tiêu Thạch tựa như một chú cún con bị chủ nhân vứt bỏ, vô ý thức hướng về phía Khâu Hạo Xuyên lộ ra thần tình cầu cứu.

Khâu Hạo Xuyên nở nụ cười, “Làm gì phải thế? Ông chủ cũng sẽ không ăn thịt cậu. Trên thực tế, tôi cảm thấy được hân còn thật thích cậu, mỗi lần đến đều chỉ tên cậu phục vụ.”

“Quản lí, cái này đùa tuyệt không buồn cười.”

Y nghiêm mặt. Nói cứ như y là ngu ngơ lang trong Host bar, đáng ghét, y rõ ràng chỉ là nhân viên tạp vụ.

“Cảnh Mộ Chi tiên sinh là người bỏ vốn cho cái nhà hàng này, là đỉnh cấp BOSS của chúng ta, nếu như là người khác, lấy lòng cũng không kịp đâu.” Mơ hồ nói, không khác trách cứ là bao.

“Dạ, tôi đây phải đi lấy lòng hân.”

Biết nghe lời phải, Tiêu Thạch khiêm tốn khom lưng.

bạch vân, lưu tinh tự

2. Chương 2

Ánh mắt kia vô cùng lợi hại, chỉ nhìn mà không nói làm cho y như đi dây trên lửa.

Chịu đựng ánh mắt mãnh liệt như muốn bóc trần linh hồn, tư vị này thực sự không dễ chịu, mồ hôi từng giọt lạnh lẽo từ lưng Tiêu Thạch chảy ra.

Khi đó chính mình, có dùng loại ánh mắt bất cần trời đất này mà quan sát hân hay không? Mới nghĩ tới đây, ngực không tránh khỏi mơ hồ nhói đau.

“Cảnh tiên sinh, nước đá của ngài.”

Đi từng bước một đến bên cái người trong miệng Vi Vi bảo là “ông chủ thiên hạ vô địch vũ trụ sét đánh siêu cấp dễ nhìn”, Tiêu Thạch phát giác hai chân của chính mình bỗng nhiên run lên.

“Từ nhà bếp đến quầy bar cũng chỉ non mười thước, cậu chỉ là đi lấy nước đá, lại tốn mất mười phút. Xin hỏi, cậu chính xác là con rùa hay sao?”

Nam nhân thanh âm trầm thấp hữu lực, nghiêm khắc bất dung tình.

“Xin lỗi, ông chủ, lần sau tôi sẽ sửa đổi.” Tiêu Thạch rũ mắt.

Trong tầm mắt y, là một đôi giày da I-ta-li-a thủ công cao cấp sáng loáng, không cần nhìn cũng biết nam nhân này đang mặc một kiện áo khoác cổ dựng mà hân rất ưa thích kia, mà bên trong sẽ là âu phục cao cấp ôm sát tôn lên vóc người hoàn mỹ, caravat POLO thẫm màu bóng mượt, cùng kiểu tóc được cắt tỉa tỉ mỉ, chỗ nào cũng biểu hiện ra rằng hân là phần tử tinh anh trong xã hội, thuộc tầng lớp cao quý nhất.

Nghe nói “Lưu Tinh Tự” chỉ là do hân rảnh rỗi nên làm thử, ở trong khu thương mại vàng, hân có riêng sự nghiệp của mình, mặt khác còn cùng hai gã bằng hữu mạo hiểm thành lập một quỹ đầu tư doanh nghiệp. Tuy rằng y căn bản không biết cái gì là đầu tư cổ phiếu, nhưng cũng biết, đây là lĩnh vực đầu tư mạo hiểm, mang tính khoa học kỹ thuật cao, là tinh túy toàn cầu.

Nói chung, thế giới của nam nhân kia, cùng y, cách biệt một trời.

Nhưng mà, mặc kệ bao nhiêu năm, cũng sẽ không thay đổi. Không lúc nào không nhớ về hân, không lúc nào không quan tâm đến tin tức của hân. Bất luận là cái gì, phục sức, giày dép, y phục, cà- vạt, bao tay, món ăn ưa thích, đồ uống cùng rượu, phương thức chuyện trò, hình dạng hơi thở...

Mỗi điểm nhỏ đều là nhớ kỹ. Hầu như nhớ kỹ từng chút một.

Không nề hà vất vả cực nhọc, gom góp tất cả, toàn bộ đều thuộc về hân.

“Ngẩng đầu. Lúc nói chuyện, phải nhìn vào mắt đối phương.”

“Vâng.”

Vì vậy, không thể làm gì ngoài việc nhìn vào mắt hân.

Sẽ bị chán ghét đi, sẽ giống như trước đây “Buồn nôn muốn chết, mau cút ngay cho tôi!” Nói như vậy, nhưng mà, nam nhân này con ngươi đen sâu lắng, ngoại trừ nhìn không ra đáy mắt u ám, cũng chỉ có một tia... Nắm chặt tay suy nghĩ? Nhất định là do y hoa mắt rồi.

“Tôi rất muốn hỏi cậu...” Cảnh Mộ Chi trầm ngâm, nhìn người nhân viên trước mắt giống hệt con bị chấn kinh đang run sợ, “Chúng ta trước đây có phải đã từng gặp qua ở đâu đó không?”

“Sao?” Tiêu Thạch không khỏi mở to hai mắt.

Hắn sắp nhận ra y? Sẽ không, không có khả năng, y đến “Lưu Tinh Tự” đã ba tháng qua, nhìn dáng vẻ của y, căn bản đối với hắn nửa điểm ấn tượng cũng không có, thế nào hiện tại đột nhiên lại hỏi như thế?

“Chắc là cha mẹ tôi cùng cha mẹ cậu có quan hệ sâu xa?” Cảnh Mộ Chi tiếp tục nói.

“Sâu xa? Như thế nào?”

“Tôi luôn luôn nghĩ, nếu như chúng ta thật không có từng gặp qua, vậy chắc cha tôi đã từng kẻ đao vào cổ ép tình mẹ cậu, hay cha cậu đã từng muốn hại cha tôi của nát nhà tan... Bằng không, cậu thế nào mà cứ nhìn thấy tôi là lại giống cảnh chuột thấy mèo vậy?” Cảnh Mộ Chi nửa cười nửa không nhìn y.

Chờ vài giây đồng hồ, Tiêu Thạch mới hiểu được đối phương là đang nói giỡn.

“À, ừm ... Ha ha...” Vì vậy y đành cười khan vài tiếng, “Ông chủ ngài thật hài hước.”

“Không cần giả ngu.” Nam nhân sắc sảo trừng y.

“Khâu quản lí nói cho tôi biết, tôi phải tận lực lấy lòng ngài.”

“Cậu rất nghe lời hử? Quan hệ với hắn không tệ?”

“Đương nhiên, hắn là người lãnh đạo trực tiếp của tôi, không nghe lời sẽ bị đuổi.”

“Vậy còn tôi?”

“Ngài là ông chủ cao nhất của tôi, làm cho ngài vui sướng là nhiệm vụ của chúng tôi.” Tiêu Thạch bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

Cảnh Mộ Chi nhàn nhạt cười một tiếng, con ngươi đen óng hiện lên một tia suy nghĩ châm chọc.

Có ý tứ...

Mỗi lần nhìn đến đều không giống nhau, khi thì trầm mặc, khi thì u buồn, khi thì vui đùa, khi thì nhu nhược, tựa hồ rất sợ hắn, rồi lại tựa hồ cũng không phải sợ hắn đến vậy. Người kêu Tiêu Thạch này tuổi rất trẻ, nhưng thân thể lại gầy như vậy, thân thể ẩn chứa cái gì đó làm người ta cảm thấy khó nắm bắt vô cùng.

“Nếu như không có việc gì nữa, tôi đi làm việc, ông chủ.” Tiêu Thạch hơi cúi người.

“Chờ một chút.” Cảnh Mộ Chi gọi y lại, “Hoa Vi Vi kia, là bạn gái của cậu?”

Hoa Vi Vi đang bưng một bếp nướng hải sản barbeque bằng hơi nước kiểu dáng Châu Âu, nhận thấy ánh mắt nhìn mình từ quầy bar, lập tức hướng Cảnh Mộ Chi nháy mắt một cái, cũng không sợ người khác thấy được cô đang đưa tình, cũng nhếch miệng cười duyên.

Tiêu Thạch không khỏi hít phải một hơi khí lạnh.

Từ khi ở “Lưu Tinh Tự” nhìn thấy Cảnh Mộ Chi, Hoa Vi Vi vốn dễ dao động liền đối với hắn nhất kiến chung tình, người như hắn vừa giỏi vừa đẹp trai lại ngời ngời khí thế! Còn là một đại kim chủ! Tự cho là tìm được người yêu lý tưởng, Hoa Vi Vi bắt đầu chẳng phân biệt được địa điểm mà cứ đánh mắt đưa tình, nhưng nữ nhân viên ở “Lưu Tinh Tự” phải lòng boss cũng không ít, cho nên cô có làm gì thì cũng chắc khác người là bao.

Tiêu Thạch âm thầm nhìn cô mà đổ mồ hôi lạnh. Người mà cô thấy, chỉ là Cảnh Mộ Chi có vẻ ngoài lạnh lùng đẹp đẽ. Người mang ánh mắt trầm tĩnh đó, thời niên thiếu đã không nề hà gì mà chửi mắng người khác âm ỉ, cũng đã lộ vẻ mặt chán ghét, cùng lời nói ngoa ngoắt, Hoa Vi Vi lại không hề biết được.

Nguyên do lần đó trải qua đau đớn, Tiêu Thạch luôn luôn âm thầm đề phòng. Đương nhiên, loại đề phòng này được Cảnh Mộ Chi lý giải là “chuột nhìn mèo” cũng hợp lý.

Y rất sợ, Hoa Vi Vi cứ như vậy làm loạn, sớm muộn gì cũng có một ngày giẫm vào đuôi cạp. Vạn nhất hấn nổi cơn thịnh nộ, cô có chịu nổi hay không đây?

“Chúng tôi là ở cùng một chỗ, thế nhưng, cô ấy cũng không phải là bạn gái của tôi.” Kim nén khổ sở trong lòng, Tiêu Thạch nhẹ giọng trả lời.

“Gi? Giải thích rất kì lạ, hai người ở cùng một chỗ, nhưng lại không phải là người yêu?” Cảnh Mộ Chi hiển nhiên không tin.

“Cô ấy cùng tôi, tựa như người nhà của nhau.”

Đây là lời nói thật. Hoa Vi Vi cùng y, đã vượt qua hẳn tình cảm nam nữ thông thường, loại tình cảm này, chỉ có thể dùng hai chữ người nhà mà hàm ý. Cô tựa như chị gái hay em gái của y.

“Tôi đây trước hết là kính một cái trước tình cảm nam nữ siêu việt thuần khiết của hai người, sau đó, cho cậu biết người nhà của cậu ngày hôm qua len lén đưa tôi tờ giấy, hẹn tôi ngày mai ở Nguyệt ám Thanh phong, chờ cổ tan tằm, cổ có điều quan trọng muốn nói. Tôi rất ngạc nhiên, cậu là hẳn biết chuyện này?”

Tiêu Thạch lấy làm kinh hãi, ” Ngài nói là Hoa Vi Vi hẹn gặp ngài? Vì sao?”

Tâm trạng trầm nghĩ, mơ hồ có đáp án.

“Tôi cũng không rõ, cho nên mới hỏi cậu.” Cảnh Mộ Chi nhướng nhướng lông mày.

Vi Vi dần dần! Tiêu Thạch không khỏi cẩn thận, mấy năm nay nữ theo đuổi nam cũng không phải chuyện gì mới mẻ, nhưng vấn đề là, bất luận kẻ nào đều có thể theo đuổi, duy nhất người nam nhân trước mắt này thì không!

“Xin lỗi, tôi nghĩ hôm qua cổ uống nước lạnh nhiều, đầu óc chắc bị nước vào làm hư. Thỉnh ngài quên chuyện này đi, ngày mai tuyệt đối không nên đứng hẹn! Xin ngài đó!”

“Vậy sao? Tôi lần đầu tiên nghe nói, nguyên lai uống nước đá não có thể bị nước vào.” Cảnh Mộ Chi nheo mắt, hươ hươ ly nước trong tay.

“Tôi không phải có ý tứ này...” Tiêu Thạch đỏ mồ hôi trán, “nói chung, tôi sẽ về khuyên cổ, thỉnh ngài coi như chuyện này cho tới bây giờ không có phát sinh.”

“Bội ước khi được quý cô đưa ra lời mời cũng không nên, trừ phi cổ tự đến hủy hẹn với tôi.”

“Đã rõ, tôi sẽ cùng cổ nói chuyện lại.” Tiêu Thạch dừng một chút, “ách... ông chủ...”

“Còn có chuyện gì?”

“Nếu như, Hoa Vi Vi ngày mai có nói gì đó với ngài... Do nước vào nên hơi ngốc, thỉnh ngài... Xem như trong lòng cảm thấy ghét bỏ, cũng nghìn vạn lần... Nghìn vạn lần bao dung cổ một chút.”

“Dựa vào cái gì?” Con người đen óng sắc nhọn nhìn qua, “chỉ bằng thể diện của cậu?”

“Tiểu nhân không dám, đại nhân độ lượng, đắc tha nhân chỗ, thỉnh giờ cao đánh khẽ.”

“Ta càng cảm thấy chúng ta trước đây đã từng có gì đó...”

“Có thể có cái gì đâu.” Tiêu Thạch giả ngu.

“Đây thông thường trong phim võ hiệp, chúng ta đáng lý phải độ nhau người chết ta sống, vậy mà bây giờ chúng ta lại ăn ý giả bộ dùng lời thoại.”

“Ông chủ, ngài thật hài hước, ha ha, ha ha.” Tiêu Thạch ngoài cười nhưng trong lòng lại run lên vài tiếng, “nếu như không có việc gì, tiểu nhân xin lui ra.”

“Không cần khách khí, thỉnh.”

Nhất định là lúc đó tự ý trêu chọc người nam nhân này thật sự không tốt, cho nên thần kinh suy nhược cho đến giờ này, nông nổi hồ ngôn loạn ngữ, thực sự là một điểm cũng không trách người khác được.

* * *

Gió đêm thật lạnh, đèn đường mờ tỏ.

Một nam một nữ, bị ngọn đèn chiếu xuống bóng đổ thật dài...

“Em thực sự dự định ngày mai tỏ tình với Cảnh tiên sinh?”

“Đúng vậy a, có cái gì không đúng sao?” Hoa Vi Vi vẽ mặt thiên chân vô tà.

“Không thể! Nhanh đi hủy hẹn với hắn đi.”

“Không được!”

“Em rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Lẽ nào em cho là, chỉ cần tỏ tình với hắn, hắn sẽ tiếp thu tâm ý của em sao?”

“Ông chủ rõ ràng đối với em có ấn tượng tốt a, hắn nhiều lần đến Lưu Tinh Tự như thế, chẳng lẽ không phải là do khuôn mặt tuyệt thế xinh đẹp của em quyến rũ hay sao? Hơn nữa em nhiều lần len lén nhìn hắn, hắn đều có quay lại nhìn em. Lúc vào toilet gặp hắn, hắn còn cười cười với em, oa, ông chủ cười rộ lên rất đẹp trai nha, em dám đánh cược, hắn đối với em khẳng định cũng có ý tứ đó.”

“Được rồi, xem như hắn đối với em thật sự có ý tứ, vậy em có nghĩ tới hay không, nói không chừng hắn chỉ là vui đùa một chút mà thôi a.”

“Cùng lắm thì đùa vui qua đường thôi. Làm tình nhân của hắn cũng không tồi a, em cũng không vọng tưởng rằng hắn sẽ cưới em. Tiểu Thạch, hắn đang ở thời hoàng kim, lại nghe nói còn là đàn ông độc thân, nam nhân điều kiện tốt như thế, nếu em không chủ động xuất kích, cũng nhất định sẽ có nữ nhân khác đến làm hươu dâng miệng hổ. Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, em đến bây giờ mới ra tay, đã rất có tính nhẫn nại rồi.”

“Vi Vi...”

Tiểu Thạch chịu thua nàng, lau mồ hôi đầy trán.

“Tiểu Thạch, em biết anh là lo lắng cho em. Bất quá anh tuổi còn trẻ, không nên suốt ngày giả thành phụ thân của em, sẽ rất chóng già đó. Anh không phải trông nom cả chuyện em theo đuổi nam nhân chứ.” Hoa Vi Vi bám hắn vào tay y mà không nhéo.

“Em theo đuổi nam nhân khác anh mặc kệ, nhưng không thể là hắn.”

“Vì sao? Anh rất ghét hắn? Hắn vừa rồi không cũng đâu có trêu chọc anh.”

“Anh chỉ là không muốn em bị thương tổn.”

“Hừ! Đầu năm nay, nói thương yêu là người tình ta nguyện, tương phùng một hồi, thấy thuận mắt, thì vui đùa càn lâu. Còn biệt ly, cũng vỗ vỗ cái mông tiêu sái cúi chào. Chỉ mong trước khi chia tay đừng lừa nhau một vỗ. Cũng chỉ tiểu Thạch lại cho là kinh khủng, nói cái gì thương tổn không thương tổn, thật thần kinh.”

Hoa Vi Vi tuy rằng ít hơn y hai tuổi, nhưng kinh nghiệm yêu đương phong phú khiến cho kẻ khác lú lẫm. Trước đây nghe cô nói vừa mười bốn tuổi đã có kinh nghiệm, Tiểu Thạch nửa ngày chưa phục hồi tinh thần được.

So với một người trong trắng như y, người thân chinh bách chiến như cô hiển nhiên sẽ chế cười. Xem ra là do thần kinh của mình yếu quá thôi, khi đó đã bị hắn dọa sợ đến mức mơ thấy ác mộng liên tục, trên đời này chỉ sợ cũng chỉ có mình mới yếu đuối như thế thôi.

“An tâm, thừa lúc tuổi còn trẻ, nên đi kiếm người mình yêu thương đi.”

Hoa Vi Vi cười nghe trong veo như tiếng chuông bạc, “tiểu Thạch, đều là bởi vì anh chưa từng yêu đương, cho nên mới ảnh hưởng tố chất thần kinh như thế, có muốn hay không em giới thiệu cho anh mấy đối tượng?”

“Có nam nhân tốt sao?”

Tiêu Thạch như phụ nữ trung niên oán giận hỏi một câu như vậy.

“Đầu heo!” Hoa Vi Vi kéo kéo tay y, “đầu năm nay nam nhân tốt không còn thấy nữa đó, bọn họ tựa như người rừng, cũng không biết đã tuyệt chủng cách đây mấy thế kỷ rồi. Bất quá em thấy Khâu quản lý của chúng ta cũng được nha, tuy rằng suốt ngày phụng phịu giống như chúng ta thiếu hân mấy trăm vạn, nhưng em thấy hân tựa hồ rất quan tâm anh, bình thường không có việc gì cũng luôn luôn tìm anh.”

“Em sẽ không tác hợp anh cùng anh quản lý chứ.” Tiêu Thạch cười khổ.

“Này có cái quan hệ gì, tình yêu công sở không phải đạo này rất thịnh hành sao?”

“Đây là quán bar, không phải văn phòng.”

“Như nhau thôi, đều như nhau cả.” Hoa Vi Vi hào hiệp phát tay, “cứ như vậy đi, em sẽ tạo cơ hội cho các anh, lần này anh sẽ gặp may thôi.”

“Uy, chờ một chút, không nên tùy tiện quyết định chuyện yêu đương của người khác như thế.”

“Đó là bởi vì tiểu Thạch... rất ngốc, căn bản sẽ không nói thương yêu.” Hoa Vi Vi nháy mắt trêu y.

“... Đó cũng là chuyện của mình anh thôi mà.” Tiêu Thạch lầm bầm. Chuyện gì chỉ cần cô mó tay vào, sẽ thành thiên hạ đại loạn.

“Đều không phải. Không phải là chuyện của riêng anh...” Hoa Vi Vi đột nhiên dừng chân, ánh mắt chăm chú hơn, “đừng quên còn có em.”

“Vi Vi...”

Cô đi tới trước mặt y, ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng xoa gương mặt của tiểu Thạch, nhìn thật sâu vào mắt y.

“Bởi vì em, sợ anh cô đơn.”

“Vi Vi.”

Y nắm chặt tay Vi Vi.

Ngón tay nhỏ bé lại truyền cho y chút sức lực vô hình, xoa dịu những chua xót cuộn cuộn trong lòng y. Nguyên nhân chính những thứ quan trọng trước mắt đây, y cần gì một mình đau khổ chống đỡ cho đến ngày hôm nay.

Một giây sau, cô cười, lúm đồng tiền nở rộ.

“Em mệt, chúng ta về nhà ngủ sớm một chút đi!”

“Được.”

“Em đi không được, anh công em.”

“Cô nãi nãi, em không cần phải nô dịch tôi cả đời mới hài lòng chứ?”

“Ha ha, dù thế nào em cũng thắng anh. Ja Ja... Nhanh lên một chút...”

“Được rồi, ngày mai anh cũng muốn đi.”

“Để làm bóng đèn? Anh cũng không nên gây trở ngại chuyện tốt của em.”

“Anh lo lắng.”

“Tùy anh thôi...”

* * *

Nguyệt Phong, khắp nơi yên ắng.

Cửa sau của “Lưu Tinh Tự” mở ra một con hẻm nhỏ, ngọn vàng mù mờ, một thân ảnh lẳng lặng dựa vào tường, cầm trong tay một lon trà Ô Long.

Cách đó không xa, một nam một nữ giữa hẻm nhỏ, mặt đối mặt...

Đây đó không gian như ngưng đọng, không khí tựa như đông lại với nhau.

Đột nhiên, một mảnh lá cây bị gió thổi lên, cuốn qua đến chỗ hai người kia...

“Ông chủ, tôi thích anh! Xin anh hẹn hò với tôi! Tôi không mong thiên trường địa cửu, chỉ muốn quý trọng phút giây này, tôi sẽ trở thành một tình nhân hoàn mỹ giúp anh nấu cơm, giặt đồ, cũng sẽ phục vụ thật tốt tính phúc , kiêm xài tiền của anh! À, không! Ta chỉ là, dùng tiền của anh mua thêm đồ dùng hữu dụng mà thôi...”

“Phốc...” Tiêu Thạch đem trà Ô Long trong miệng phun ra.

Đây lời mà y từ lúc chào đời tới nay mới nghe được. Nhịn không được nhìn lên Cảnh Mộ Chi, quả nhiên, mặt của hắn bây giờ đã mây đen rậm rạp.

“Hiện tại tôi cuối cùng cũng tin tưởng, nguyên lai cậu cùng cô ấy thực sự thuần khiết, không có tình cảm nam nữ...” Cảnh Mộ Chi thì thào tự nói, cũng không nhìn về phía y.

“Ông chủ, anh sẽ không hiểu lầm em cùng tiểu Thạch có điều gì mờ ám đi. Chúng em là ở cùng một chỗ thật, bất quá, y tựa như của anh trai em mà thôi, hơn nữa tiểu Thạch căn bản thích nam...” , “Đừng...”

Tiêu Thạch một tay che miệng cô, trịnh trọng nói với Cảnh Mộ Chi: “Ông chủ, tôi đã sớm nói với anh, cổ uống nhiều nước đá làm cho não bị hư luôn rồi, hiện tại anh tin chưa.”

“Àn... Àn...” Hoa Vi Vi không cam lòng mà giãy dụa.

“Tôi biết việc này đối với anh mà nói là một đêm rất kinh khủng, xin lỗi, làm anh sợ hãi, tôi lập tức đưa cô ấy đi bác sĩ.”

Chạy mau chạy mau, thoát được càng xa càng tốt, xem chừng Cảnh Mộ Chi sắp sửa biểu hiện tâm tình thật sự của hắn rồi!

“Chờ một chút, lẽ nào hai người không muốn nghe câu trả lời của tôi?” Cảnh Mộ Chi gọi bọn họ lại.

“Trả lời?”

Có cái gì để trả lời? Bất quá chờ mắng một trận cũng không đến nỗi nào. Tiêu Thạch nghi hoặc mà buông tay ra.

Cảnh Mộ Chi không để ý tới hắn, đi thẳng tới trước mặt Hoa Vi Vi. Oa... Đẹp trai quá! Dưới con mắt soi mói của hắn, hai chân Hoa Vi Vi như nhũn ra.

“Cô thích tôi rồi tỏ tình, tôi rất vui, cũng rất cảm kích.” Cảnh Mộ Chi dừng một chút, trong mắt cũng không có nửa điểm chê cười, “thể nhưng thật xin lỗi, tôi không thể tiếp thu tình cảm của cô được.”

Di? Trời mưa ra máu sao? Miệng của hắn từ khi nào lại ôn hòa văn nhã như vậy? Thậm chí không có chữ ằm lên? Tiêu Thạch liếc mọng chớp mắt.

“Bởi vì em không đẹp?”

“Không phải, cô đã rất đẹp.”

“Bởi vì em không thực nữ?”

“Không phải, cô rất khả ái.”

“Bởi vì em còn không có tốt nghiệp cấp ba?”

“Cũng không phải, tôi căn bản không để ý bằng cấp.”

“Bởi vì em chỉ là một nhân viên tạp vụ nho nhỏ?”

“Cô là thiên kim tiểu thư tôi cũng trả lời như vậy.”

“Vì cái gì chứ?” Hoa Vi Vi không hiểu ra sao.

“Cậu qua đây.” Cảnh Mộ Chi hướng Tiêu Thạch ngoắc ngón tay.

“Chuyện gì?” Tiêu Thạch không hiểu ra sao mà bước đến gần hẳn.

“Xin lỗi.”

Lời còn chưa dứt, một đôi cánh tay mạnh mẽ đem y ôm vào giữa ***g ngực, mặt y bị va đập liền chỉ thấy tối đen, cho dù Tiêu Thạch có kinh ngạc mở lớn hai mắt...

Hơi thở ấm áp lướt qua gò má, đôi môi mềm mại lại mát lạnh nhẹ nhàng dán lên miệng... Tuy rằng khẽ chạm nhẹ, nhưng lại làm cho y rơi vào cõi thần tiên, trong nháy mắt cả người cứng đờ...

Một giây sau, y bị buông ra. Đối diện với con người của hắn, hai hố đen sâu thăm thẳm khó lường kia. Hết lần này tới lần khác ở trong đôi mắt đó, lại có hai luồng lửa cháy hừng hực ——

Sáng chói như thế ! Nam nhân lợi hại như vậy!

Không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung, ngoại trừ Cảnh Mộ Chi vẫn ung dung, còn lại hai người đều ngốc như tượng đất.

Một lúc sau...

“Cái này tôi hiểu được, nguyên lai anh chỉ thích nam nhân.” Hoa Vi Vi cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, thì thào thở ra một câu. Cô nhìn qua tựa như cái bong bóng xì hơi.

“Tôi cự tuyệt cô, không phải bởi vì cô có cái gì không tốt, mà là bởi vì cô là nữ nhân.”

Cảnh Mộ Chi quay đầu, nhìn Tiêu Thạch bất động đến cả con người cũng cứng ngắc luôn, ” Uy, cậu có ổn không?”

“Y làm sao có thể ổn được? Kia có thể là nụ hôn đầu của y.” Hoa Vi Vi tiếp lời.

“Là nụ hôn đầu của cậu? Tôi thật xin lỗi.” Cảnh Mộ Chi giật mình, nhin không được khẽ nhếch đuôi lông mày.

Tiểu Thạch bị trêu hoa ghẹo nguyệt, luống cuống ngây người một hồi lâu, đột nhiên, máu nóng dồn lên, mặt ửng đỏ, đầu ngón tay nóng đến có thể xuất huyết ra ...

“Hỗn đản...”

Khiếp sợ, ngượng ngùng, khuất nhục, không cam lòng... Các loại tâm tình quần quýt như núi lửa bùng nổ, y cũng không rõ rốt cuộc xảy ra cái gì, rất nhanh nắm tay lại dùng sức đánh qua...

Trong tiếng thét chói tai của Hoa Vi Vi, Cảnh Mộ Chi bị đâm ngã vào tường cũng chỉ chậm rãi cổ đứng lên, xuýt xoa vỗ vỗ gò má, vết thương chảy máu.

“Ông chủ, anh có sao không?”

Tiểu Thạch thật ác độc, gương mặt đẹp trai như thế cũng có thể đánh lên.

“Không quan hệ, là tôi có lỗi với cậu.” Cảnh Mộ Chi đứng thẳng, thản nhiên đối diện với hai tròng mắt bốc lửa của y, “không nghĩ tới cậu lại khiếp sợ như thế. Tôi đã nghĩ là cậu cũng thích nam nhân.”

Toàn thân phần nộ đến bốc lửa trong nháy mắt lại đóng băng. Hắn đang nói cái gì? Hắn lại đi giả thích như vậy?

“Chẳng lẽ không đúng? Chỉ cần tôi xuất hiện ở “Lưu Tinh Tự”, là có thể phát hiện ánh mắt của cậu. Tuy rằng cậu tựa hồ vẫn lảng tránh tôi, nhưng tôi dù sao cũng không phải kẻ ngu si. Ánh mắt của cậu, cường liệt đến nỗi làm cho người khác không thể ngó lơ.” Hắn nhìn vào mắt y, cháy bỏng tựa hồ có thể đem y đốt cháy đi mất.

Lại là ánh mắt của y, lẽ nào toàn bộ thế giới đều phát hiện ánh mắt của y? Y rõ ràng không muốn bị phát hiện, rõ ràng chỉ cần xa xa nhìn đối phương là có thể thỏa mãn rồi mà.

Thật bi ai, không biết vì sao phản ứng lớn như vậy chỉ là thật bi ai, mà nghe hắn nói như vậy y lại càng lộ vẻ buồn cười tự giễu, thâm trầm vô cùng.

“Đúng là anh tự mình đa tình, Cảnh tiên sinh. Hoặc là anh bị cận thị rồi, tôi khuyên anh hay nhất là đi khám mắt đi. Hơn nữa cho dù tôi thích nam nhân, cũng tuyệt đối không tìm anh.”

Lạnh lùng nói xong, Tiêu Thạch hướng Hoa Vi Vi vươn tay, “Vi Vi, chúng ta đi.”

“Nga.” Hoa Vi Vi ngoan ngoãn đưa tay cho y.

Chật vật bắt kham mà rời đi, rời khỏi nam nhân làm cho y kinh hãi run sợ.

Lòng y đã rối loạn như tơ, được rồi, sai lầm đêm nay, nhanh lên một chút kết thúc đi!

Nhưng mà, ánh mắt cố chấp phía sau, so với lửa hỏa ngục dưới chân thập tự còn muốn nóng hơn, châm vào giữa đôi môi luống cuống của y, thổi qua nội tâm hoang dã, một mảnh lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Này, chỉ là bắt đầu chuyện xưa thôi mà.

bạch vân, lưu tinh tự

3. Chương 3

Cây Lệ Nhi : phiến lá nhỏ tròn, thân lại mềm uốn cong, y như dòng nước mắt của em bé ^^

~Cũng từ chuyện xưa sao?

Y thần nhiên đặt câu hỏi, lại làm cho nội tâm trào dâng kinh hãi.

Kỳ thực thực sự không có gì xa xưa cho lắm.

Hắn cùng y chỉ gặp mặt lần đó, cũng là y chuyển đến trường cao trung nơi hắn học, cỡ chừng nửa năm.

Là giây vò nửa năm, là thăm mến nửa năm, cũng là trầm mặc nhìn trộm nửa năm.

Niên thiếu ôm ấp tình cảm luôn luôn thơ mộng. Giờ này, trưởng thành rồi tuyệt không tin trên đời này còn có chuyện “nhất kiến chung tình” nữa. Nhưng ngày đó, trong lễ chào cờ, liếc thấy chủ tịch hội học sinh đứng phía trước, thân hình cao ngất trong nắng sớm, quang cảnh như bức tranh, từ nay về sau, ánh mắt của y vĩnh viễn nhìn theo bóng lưng hắn.

Hắn trong mắt mọi người là thiên chi kiêu tử, vĩnh viễn cao cao tại thượng, đối xử với người khác lại bình đẳng ôn nhã cao quý vô cùng.

Chẳng bao giờ nghĩ tới việc mở lời, càng không vọng tưởng được bên hắn, khi đó y nhỏ bé tự ti, chỉ cần lặng lẽ nhìn đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Quan tâm tất cả về hắn —— trên hành lang không hẹn mà kề vai, trên sân bóng rổ tư thế hiên ngang oai hùng, trong lúc hoạt động hội học sinh tìm kiếm thân ảnh hắn... Đường như dõi theo đến vô tận, y đắm chìm, trốn tránh trong chua xót mà hưởng thụ ngọt ngào của tình cảm đơn phương.

Vì thế, y thậm chí cảm kích mẹ mình mê man cờ bạc để trải qua khó khăn, mới có thể vất vả chạy trốn rồi trong mê mông biển người, lại có thể gặp nhau.

Tiêu Thạch quý trọng đoạn thời gian này, chỉ muốn đem nó chôn giấu thật sâu hết như gìn giữ sinh mạng của chính mình, cho dù bị hắn nhục mạ rằng “đồng tính luyến ái ghê tởm”, cũng không nguyện xóa đi đoạn ký ức ấy.

Kỳ thực ngày đó, bất quá y thường ngày cố tình đi ngang chỗ gần nhà hắn, sẽ dừng chân một chút, mong gặp may mà thấy được hắn khi ở nhà. Bọn họ lại ở cùng hướng, thỉnh thoảng có mấy lần, y trở về nhà lại sẽ thấy hắn, sau đó mỗi lần đi ngang qua chỗ đó, y sẽ vô thức mà dừng lại một chút chờ mong.

Hắn quả nhiên xuất hiện, y núp ở góc tường tham lam nhìn ngắm, tưởng rằng sẽ chẳng ai hay, nào biết thay đổi bất ngờ, hắn đột nhiên quay đầu lại, y không thể tránh, ánh mắt chạm nhau...

Trời đất nháy mắt quay cuồng.

Nguyên lai hắn đã sớm nhìn thấy tất cả, bao gồm trò hề của y!

Tựa như bị người vạch trần y phục, xích lô trước mặt thiên hạ, y chật vật bất kham, nhanh chân chạy trốn.

Ngày thứ hai, mẫu thân bị chủ nợ cũ đuổi đến cửa, bọn họ lại phải lần nữa lưu lạc. Đối với y mà nói, cũng là sự cứu rỗi lớn lao. Nhưng mà, sau năm năm, thật vất vả an thân ở T thị, cũng tìm được một công việc, ai biết chủ nhân “Lưu Tinh Tự” lại là hắn!

Số phận sao mà trở trêu. Càng mĩa mai hơn, ngày hôm nay y cùng hắn lại có thể đứng đối mặt nhau, giống như người xa lạ. Đúng vậy, y đương nhiên là xa lạ với hắn, hắn làm sao có thể còn nhớ đến y?

Quên cũng là một loại hạnh phúc.

Bất quá, cho dù mộng tưởng vỡ tan, cho dù hắn nói lời ác độc, cho dù đến giờ y vẫn gặp ác mộng, y cũng không một chút oán hận nào. Trước đây đích thật là y sai, đích thật y mang một phần tình cảnh xấu xa dơ bẩn với hắn, đều là do y gieo gió gặt bão.

Khi đó y bị hắn làm cho sợ hãi, cũng là tự mình hoảng sợ.

“Đồng tính luyện ái ghê tởm!”, vài chữ giản đơn mà lại như thần chú, lập tức đóng đinh y vào thập giá, bốn phía máu rơi, đau đến chết đi sống lại, lại chậm chạp không được siêu sinh.

Hôm nay, số phận lại ác ý trêu cợt, lại lần nữa gặp hắn, y thật sự mong thời gian trở về, nhân sinh đảo ngược, rằng y chưa bao giờ gặp hắn, quá khứ không, hiện tại cũng không, tương lai lại càng không.

Nhưng mà, chuyện này không có khả năng.

Tất cả cũng đã phát sinh, lại đang phát sinh thêm nữa.

* * *

Nguyệt hoa như mộng.

Nhiều đêm không ngủ, y dần tập thành thói quen ngồi bên cửa sổ, yên lặng đưa mắt nhìn bầu trời đêm đen kịt ngoài cửa sổ.

Càng đô thị hóa, ô nhiễm càng nghiêm trọng, cho dù là buổi tối, bụi cũng dày đặc không khí. Thiếu dưỡng khí, thiếu nước, thiếu điện, thiếu tình yêu... Người hiện đại cái gì cũng thiếu, nói vậy người mất ngủ như y cũng không hề ít.

Y chỉ muốn cầm tay ai đó, để vào những đêm buồn khổ như thế này, sẽ an tâm ngủ say như tượng đá.

Bỗng, một mảnh lá cây phát qua gương mặt, thì ra là chậu Lệ Nhi y trồng. Lá tròn tròn, cành sum xuê, từng chuỗi từng chuỗi rủ xuống, dáng dấp tinh xảo đặc sắc rất giống giọt lệ, ở tiệm cây cảnh, vừa nghe đến tên này, Tiêu Thạch liền mua không chút do dự.

Cũng không phải loài hoa đồng danh, y tùy tiện để đó, lại xanh ươm lớn tốt cho đến giờ. Người ta nếu có thể kiên cường như thực vật thì tốt biết bao, vô luận yêu đương tan vỡ thế nào, cũng lại có thể tuần hoàn sinh trưởng mãi.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa rõ ràng.

“Vào đi.”

“Tiểu Thạch, là em.”

Hoa Vi Vi, mặc độc một chiếc áo ngủ, lặng yên đến gần không một tiếng động, nhẹ nhàng đến bên y, níu vào tay và tựa đầu trên vai y.

“Làm sao vậy, ngủ không được?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Em cũng không ngủ được?”

Trời đã nhanh sáng.

“Bởi vì anh đang khổ sở, em làm sao có thể ngủ được. Anh cứ một mình trốn trong phòng, em thật lo.”

“Anh không sao.”

Bây giờ nghĩ lại, bị đem tất cả ra làm trò cười mà chính mình lại là diễn viên chính.

“tiểu Thạch...” Hoa Vi Vi muốn nói rồi lại thôi.

“Cái gì?”

“Anh... Thích hẳn, đúng không?”

Lặng yên một lúc lâu, Tiêu Thạch thở dài thật sâu, “rõ ràng như thế sao?”

“Tiểu Thạch ngốc, em chính là con giun trong bụng của anh, anh có mấy cái xương em còn không biết sao? Tuy rằng anh biểu hiện ra như là rất ghét ông chủ, nhưng trong lòng vẫn len lén thích hẳn, em đã sớm nhìn ra rồi.”

Nói vậy, đầu óc thờ ơ như cô có thể nào nhạy cảm như thế, Tiêu Thạch cũng không vạch trần ra.

“Kỳ thực, em cảm thấy được hẳn đối với anh cũng rất có ý tứ mà, hơn nữa, hẳn cũng thích nam nhân! Anh nói xem, đây không phải là duyên phận mà số phận an bài thì là gì?”

“Em hết nói hẳn có ý tứ với em, giờ lại nói hẳn có ý tứ với anh, người ta là ngựa đực hay sao chứ?”

“Trước đây là em tự mình đa tình” Hoa Vi Vi rất thẳng thắn thừa nhận, lại thở dài, “vì sao, nam nhân tốt đều là GAY vậy chứ?”

Tiêu Thạch lắc đầu, “em lại đi tin lời hẳn”

“Vì sao không tin?”

“Anh thấy hẳn chỉ là trêu đùa chúng ta.”

Cảnh Mộ Chi ghét đồng tính luyến ái như thế, tại sao có khả năng thích nam nhân.

“Anh đối với hẳn thành kiến thật đúng là sâu đậm nha.”

Rốt cuộc là ai có thành kiến?

Tiêu Thạch thở dài, lẳng lặng đưa mắt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, “Vì sao, người ta cứ nhất định phải yêu một ai đó. Sống một mình thật sự không tốt sao?”

“Bởi vì ... cô độc thế này, thật tịch mịch, có ai chịu nổi? Nếu như là hai người, nếu trong đêm có thấy lạnh lẽo, cũng có thể ôm nhau mà yêu thương, thật sự tốt hơn.”

Bên vai cảm nhận được một trận run rẩy của cô, đêm sâu thăm thẳm, đối ngược với linh hồn trắng trong kia.

“Thế nhưng, yêu một người sẽ làm cho chính mình thống khổ.”

“Đúng vậy, nếu không thống khổ, sẽ không phải thật tâm yêu. Không chỉ có vậy, còn có tươi cười, vui sướng, ngọt ngào, hạnh phúc... Rất nhiều nữa.”

Tiêu Thạch nhắm mắt lại thật lâu. Nhớ đến những tháng năm y ôm một mối tình thâm kín kia.

Khi đó y mỗi một ngày đều tự dày vò, thế nhưng cũng rất sung sướng, tràn ngập chờ mong, chỉ cần nhớ đến tên đối phương lòng sẽ tràn đầy vui mừng, thấy thân ảnh đối phương bản thân sẽ vui đến nhảy cẫng lên, cuộc đời tăm tối như được chiếu sáng, sức sống đầy tràn, tươi đẹp khó tả.

Hào quang này y nhớ mãi không quên.

Đúng vậy, không chỉ dừng lại ở đó. Còn có càng nhiều, càng nhiều...

“Có thể gặp em thật tốt, Vi Vi.”

Cô tựa như thiên thần bản mệnh của y.

“Những lời này phải là em nói với anh mới đúng.” Hoa Vi Vi nở nụ cười.

“Anh không muốn yêu ai nữa, anh chỉ cần em là đủ rồi.” y nhẹ vỗ về tóc của cô.

“Thế nhưng, một ngày nào đó em sẽ lập gia đình a, đến lúc đó, anh sẽ lại chỉ có một mình. Cũng không quan hệ sao?” Hoa Vi Vi ngưỡng mặt lên, “Em sẽ gả cho anh?”

“Thế nhưng... Anh không đứng nổi.” Y khỏ sở nhìn nàng.

“Đúng vậy a, đứng không nổi. Đúng là thực sự không được.”

Hoa Vi Vi bất đắc dĩ cười có vẻ như tự giễu, Tiêu Thạch mông lung nghĩ tới lúc một mình bước đi theo năm tháng kia.

Y và Vi Vi biết nhau năm mười bốn tuổi, lúc đó nhà cô ở sát vách nhà y. Lúc giữa đêm thường nghe cha cô say rượu trở về đánh đập chửi mắng, hôm sau gặp, chắc chắn cả người cô sẽ đầy những vết thương xanh xanh tím tím.

Mẹ của Vi Vi bệnh mà mất sớm, mà bốn năm trước cha của Tiêu Thạch cũng ly hôn với mẹ y, sau đó liền bỏ ra nước ngoài, cũng chẳng còn quan tâm đến y nữa. Cùng có hoàn cảnh gia đình ly tán, hai đứa trẻ con rất nhanh làm quen với nhau rồi trở thành tri kỷ.

Sau đó không lâu, mẹ y thất thần rồi nghiện cờ bạc, đem gia sản đánh cho thua sạch sẽ. Chủ nợ cho vay nặng lãi kéo giang hồ cầm dao đến đòi cả nhà, Tiêu Thạch tuổi nhỏ cũng biết rằng nơi quê mùa này sẽ không thể ở nữa. Nửa đêm lúc đang gói ghém đồ đạc thì Vi Vi, cả người vết thương cũ lẫn vết thương mới lên vào phòng của y, khóc lóc bám áo y mà nói – dẫn em theo với!

Vì vậy, một giây đó, Hoa Vi Vi liền thành người nhà y.

Cùng nhau lưu lạc, khổ cực di chuyển, từ thành phố này đến thị trấn nọ...

Có lúc là lẳng lặng dời đi, nhưng phần lớn thời gian là hốt hoảng bỏ trốn. Tiêu Thạch không biết mà cũng không muốn biết, mẹ y rốt cuộc đã thua bao nhiêu, nhưng y lại tập thành cảnh khuyến, vừa nghe gió đổi chiều đã cong chân mà chạy.

Không có bằng hữu, không có sự nghiệp, không có tích góp, cái gì cũng không có.

Bọn họ một đường bôn tẩu, một đường vớt vớt, lại một đường gặp nhau. Sinh hoạt tựa như đường gấp khúc, giây dựa mưu sinh tính từng phút từng giây, căn bản không còn sức nghĩ đến ai, cho đến khi tới được thành phố này.

Tiêu Thạch mệt chết đi được, Vi Vi cũng vậy. Lúc này đây, nếu như bị bọn cho vay nặng lãi tìm được, y cũng không còn muốn chống cự, cùng lắm là chết, cũng chỉ có một mạng mà thôi. Nói cách khác, sinh mệnh này, cũng là mẹ y tự đưa đến thế gian, bây giờ trả lại cho bà là được rồi.

Quan tâm nhất cũng chỉ có Hoa Vi Vi, người nhà duy nhất, thân nhân duy nhất

Từ giờ phút cùng nhau bỏ trốn kia, Vi Vi lúc nào cũng nhắc nhở rằng muốn gả cho y. Nhớ lần đó, y rốt cuộc cũng quyết tâm muốn cưới cô, hai người như lính ra trận, cô chỉ muốn hết lòng, y vẫn chân tay luống cuống, đem hết hiểu biết về *** mà y tự mày mò ra được kia quăng ra khỏi đầu, lúc bình khí gặp nhau, y thể mà lại không thể cương nổi, chỉ có thể ôm cô, thật cẩn thận mà ôm cô...

Nếu cứ ôm như vậy mà có thể đem đau thương cùng nước mắt của cô ôm trọn vào lòng hẳn là tốt hơn. Nhưng y lại không dừng được nước mắt ấy, cũng như không dừng được nước mắt của chính mình.

Tiêu Thạch gào khóc, vang vọng một trời, tiếng đau xé ruột, dường như tận thế.

Làm cho Vi Vi đang khóc cũng phải dừng lại để an ủi ——

“Không sao cả, tiểu Thạch ngốc lắm. Đối với nữ nhân không cương nổi thì sao? Cũng chỉ là thích nam nhân thôi mà? Không sao. Không có gì, cùng lắm thì, đồng tính cũng không phải cái gì ghê gớm lắm, bây giờ còn mỹ niên thiếu dễ nhìn đây ra, cực kỳ xinh đẹp. Anh nhanh đi tìm nam nhân tốt về, em nhìn cũng vui mắt.”

Nữ nhân thực sự thật ôn nhu, ngoại trừ mẹ y.

Bức tranh lúc nhỏ vẫn lưu lại ở trong trí nhớ của chính y—— mẹ cũng có lúc cười thật ôn nhu, rồi cãi nhau đỏ mặt tía tai, cha dứt khoát sập cửa bỏ đi, mẹ tuyệt vọng khóc thầm giữa đêm...

Tiêu Thạch thường nghĩ, mẹ vẫn còn yêu cha, bằng không mẹ cũng sẽ không hận y như vậy. Lúc ly dị với cha, mẹ như hóa điên, dùng thước đuổi theo đánh y. Chuyên đánh vào lưng, ở đó có bị thương người ta cũng không biết.

Da thịt trơn láng lưu lại từng vết roi đỏ sẫm, lúc đầu nhìn thấy mà giật mình, nhưng sau một tuần, vết thương cũng chậm rãi khép lại, đóng vảy, biến mất... Để qua mấy tháng, lại sờ vào da thịt thì chỉ còn vết tích thô ráp.

Vẫn nhớ lần mẹ đánh y tàn nhẫn, là ngày nghe được tin cha tái hôn. Tay mẹ đánh, mặt tràn đầy phẫn nộ, từng thước cứ như mưa rơi xuống lưng y, đau đớn thiêu đốt toàn thân trẻ nhỏ. Chẳng đánh được bao lâu, thước rốt cục đánh không lại lưng rắn chắc, đứt ra làm đôi. Sau đó mẹ tuyệt vọng khóc rống lên, y thể mà không khóc, chỉ lẳng lặng dựa vào trên giường nhỏ đơn sơ, nghiêm chỉnh cảm thụ đau đớn trong lòng.

Vết thương này y biết có thể thật lâu mới lành, nếu không làm nó thương tổn nữa, sẽ có lúc nó lành lại, nên lại âm thầm giấu diếm vết tích.

Nhân loại rốt cuộc là loại động vật kiên cường.

Cũng may những ngày như thế cũng không kéo dài, sau đó, mẹ dần nghiện cờ bạc, đem lực chú ý từ trên người y triệt để dời đi, y mới có thể sống dễ dàng hơn một chút.

Những năm tháng đó là hồi tưởng đen tối nhất mà y không hề muốn nhớ lại. Y cũng không tìm hiểu xem, có thể là do mẹ như thế, mới làm y vô thức mang tính hướng như thế này. Chỉ là đến giờ, phục hồi tinh thần lại, thì cũng đã không có chút rung động với nữ nhân nữa, cho dù là người đẹp đến thế nào cũng vậy thôi.

“Xin lỗi.” Y buồn bã nhìn cô.

Chuyện nên nói, cũng chỉ có thể nói như thế này.

“Tiểu Thạch ngốc, không nên suy nghĩ bậy bạ.” Hoa Vi Vi nhẹ nhàng đánh y một cái.

“A...” Đột nhiên đang lúc nghĩ đến cái gì, Vi Vi thở nhẹ, “Anh vừa hung hăng đánh vào mặt boss lớn của chúng ta, xong, cái này chúng ta hai người đều sẽ bị đuổi mất.”

“Vậy sẽ tìm việc khác mà làm.”

Thế gian to lớn, luôn luôn có chỗ dung thân.

“Không có cách, ngày mai em trước hết đi tìm việc ở mục rao vặt trên báo thử”

Hoa Vi Vi mỉm cười, đột nhiên, nàng nhỏng tai, hình như nghe được gì đó.

“Cửa có tiếng động...”

Tiêu Thạch cũng nghe được, xoay người nhảy xuống. Bước tới cửa, quả nhiên không ngoài dự đoán, người mẹ biến mất một tuần —— Ngũ Tuệ Quyên, giống cái hồn ma xuất hiện giữa cửa.

Trong trí nhớ, trước khi mất tích mẫu thân còn trang điểm xinh đẹp, cổ mang chuỗi ngọc trai, áo lông kèm vảy, rất giống phu nhân Hongkong. Hiện tại cả người bừa bãi, mặc áo thun rách nát chẳng biết từ đâu, mặt mũi đen nhẻm. Hơn nữa là hừng đông mới xuất hiện, không bị người hiểu lầm là cương thi cũng khó.

Dân cờ bạc thắng được tiền, liền sẽ ngăn nắp xinh đẹp, còn nếu thua, cứ như chó nhà có tang.

“Mẹ, người đã trở về.”

“Xong... Xong... Lần này thực sự xong rồi...”

Tiếng run lập cập trong không gian tĩnh lặng thật dọa người, Ngũ Tuệ Quyên giống như người chết rồi, khắp khiêng bước qua phòng khách nhỏ xíu, đi vào gian phòng của mình, thẳng tắp ngã lên trên giường.

“Mẹ, người có khỏe không. Có muốn ăn gì không? Con rót cho người ly nước, sau đó sẽ đi làm ít đồ ăn.” Tiêu Thạch không đành lòng liền lấy mền đắp lên người bà.

Lúc định rời đi, cánh tay bị nắm chặt, tay mẹ y gầy yếu nổi đầy gân xanh.

“Tiểu Thạch... Con... Con chớ có trách mẹ...” Một tiếng nhẹ, trầm tựa như ma nguyên quỷ khóc.

“Con không trách người.”

Tiêu Thạch lặng lẽ nhìn mẹ mình, bi ai từng chút từng chút thấm vào tim.

“Xong rồi... Xong rồi...” Mẫu thân che mặt, khàn giọng kêu rên, “một nghìn vạn a... Mẹ làm sao trả? Lần này mẹ chết chắc rồi, nếu không bị chặt tay cũng bị lóc thịt... Phải sống sao đây, mẹ hết đường sống rồi...”

“Dì à, dì bằng tuổi này, dì vẫn nghĩ thiếu tiền người ta sẽ không tính toán sao.” Hoa Vi Vi nhin không được nói.

Mỗi lần trở về đều là tiết mục giống nhau, lời kịch giống nhau. Tôi xin bà sáng tạo thêm chút nữa được không, cũng chỉ có tiểu Thạch tin cái bộ dạng này của bà.

“Vi Vi!” Tiêu Thạch ý bảo cô không nên lại kích thích bà.

“Cô định làm gì, đến phiên cô giáo huấn lão nương ta?” Ngũ Tuệ Quyên nháy mắt đổi mặt, không còn bộ dạng như người chết nữa, nước bọt bay tứ tung, hai hàng lông mày dựng thẳng. “Nếu không có chúng ta, cô đã sớm bị gã cha say xỉn bán đi mua rượu uống. Hanh, năm mươi bước cười một trăm bước. Còn có, lão nương cảnh cáo cô, đừng có tính quẩn lấy tiểu Thạch nhà chúng ta, ta còn trông cậy nó lấy nữ triệu phú để thay ta trả nợ!”

“Bà...”

“Được rồi được rồi. Mẹ mệt mỏi, hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Mắt thấy khói súng bốc lên, Tiêu Thạch vội vã đẩy Hoa Vi Vi ra ngoài, thuận lợi đóng cửa lại.

“Từ lão thái bà (bà già chết toi), ghê tởm! Nếu không nể bà là mẹ anh, em đã sớm gọi người để giáo huấn bà. Anh nghe khẩu khí của bà đi, thua một nghìn vạn còn không biết hối cải, một nghìn vạn đó! Bán hai người chúng ta cũng không kiếm được đâu. Thảo nào trước tiên đã đòi chết để lấy tiền lương tháng của anh, em thấy, toàn bộ là bị bà nướng vào sòng bạc Macau rồi.” Hoa Vi Vi ở trong phòng khách tức giận đến giậm chân.

“Đến, uống miếng nước.”

“Tiểu Thạch, anh thế nào mà còn nhẫn nhịn được? Chịu đựng ở cùng bà ta như vậy, chúng ta căn bản không có ngày mai, thế nào cũng bị xã hội đen giết chết. Không bằng, chúng ta bỏ trốn đi.”

“Anh làm không được.” Tiêu Thạch kiên quyết cự tuyệt.

Hoa Vi Vi thở dài, “Em cũng biết anh sẽ nói như vậy.”

“Xin lỗi, Vi Vi, anh cảm thấy em nên chuyển ra ngoài, như vậy vạn nhất phát sinh chuyện gì, cũng sẽ không liên lụy...”

“Đừng nói với em loại lời vô ích này.” Hoa Vi Vi mạnh mẽ cắt đứt lời y, “cùng lắm thì chúng ta ba người cùng nhau xuống địa ngục, như vậy cũng tốt, dọc theo đường đi cùng cười cùng nói sẽ không tịch mịch.”

“Sẽ không, chỉ cần còn sống, cũng có biện pháp.”

“Em thấy cách duy nhất là trói tay chân của mẹ anh lại, không cho đi ra ngoài nữa.”

Tiêu Thạch cười khổ, “Đơn giản như vậy, anh đã sớm làm. Hay là anh làm theo ý mẹ, tìm một nữ tài phú.”

“Thiết! Anh lại không có cách nào khác làm cho người ta thỏa mãn.”

Câu nói đầu tiên làm cho y không thể nói được gì, “Sẽ, tìm nam phú ông...”

“Đừng nghĩ nữa. Anh không được làm.” Lại bị Hoa Vi Vi kiên quyết phủ quyết.

“Anh thật là một nam nhân vô dụng.”

Môi bị bàn tay mềm mại nhỏ bé che lại, “Không cho nói lời như thế. Yên tâm đi, còn có em đây, Vi Vi nữ vương thần thông quảng đại mị lực siêu phàm, em nhất định sẽ có biện pháp.”

Vi Vi miệng vui cười đến khoe cả lúm đồng tiền, liền như vậy tuyên bố.

...

bạch vân, lưu tinh tự

4. Chương 4

” Lưu Tinh Tự” về đêm, lượng khách đến nối liền không dứt, bồi bàn đi tới đi lui. Nhạc jazz ôn nhu như nước, vô thức xuyên qua mỗi ngõ ngách.

“Tiêu Thạch, qua phòng quản lý một chút, ông chủ tìm cậu. Hứa Tiểu Nhiên, cậu tiếp nhận công việc của Tiêu Thạch.” Mới từ phòng bếp bưng ra một bàn năm món ăn, đã bị Khâu Hạo Xuyên gọi lại.

Cảnh Mộ Chi gọi y? Tiêu Thạch giật mình, “đã biết.”

Vậy là, tất cả sẽ kết thúc vào tối nay sao.

“Vì sao đột nhiên lại thế?”

“Sao?” Không nghĩ Khâu Hạo Xuyên lại hỏi như vậy.

“Chuyện từ chức.” Khâu Hạo Xuyên nhìn y.

“Ách...”

“Quên đi, cậu không muốn nói, tôi cũng sẽ không làm khó dễ cậu. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, tôi cũng không định để mất nhân viên nỗ lực như cậu.”

“Quản lí...”

Tiêu Thạch cùng Khâu Hạo Xuyên tiếp xúc không nhiều lắm. Nam nhân trước mắt cao to mà nghiêm túc, không hiểu tại sao lại làm cho kẻ khác cảm thấy an tâm.

“Có cái gì khó khăn, có thể nhờ tôi hỗ trợ.” Khâu Hạo Xuyên vỗ vỗ vai y, “đi thôi, đừng làm cho ông chủ phải chờ.”

“Cảm ơn quản lí.”

Cửa phòng quản lý đóng chặt, Tiêu Thạch hít sâu mấy hơi, ổn định tâm lý, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.”

Đẩy cửa vào, sau bàn làm việc to đùng là bóng dáng nam nhân đang khoanh tay đứng tựa vào cửa sổ mà ngắm nhìn vu vơ.

“Ông chủ, ngài tìm tôi?”

Thu mắt, tim đập cuồn cuộn. Đau nhức trên môi hôm qua, giống như đau nhức trong ***g ngực, Tiêu Thạch nhận không rõ, thậm chí dừng khí nhìn vào hắc y cũng không có.

“Hạo Xuyên nói cho tôi biết, cậu ngày hôm nay vừa làm việc đã nộp đơn từ chức với hắn.” Thanh âm nam nhân đậm mạt truyền đến.

“Đúng vậy.”

“Vì sao? Cũng bởi vì chuyện ngày hôm qua?”

“...”

“Tôi nguyện ý xin lỗi chuyện ngày hôm qua một lần nữa, như vậy, cậu có thể bỏ qua có được không?”

“Đó không phải vấn đề.” Tiêu Thạch thấp giọng nói.

Tầm mắt y toàn bộ đã bị người nhìn thấu, không hề phòng bị đã chặt vật bị vạch trần, y đã không muốn lại gần nam nhân cao xa này, chỉ thấy rõ ra y vốn dĩ nhỏ bé buồn cười. Huống chi, có thể đoán được, y ra tay đánh ông chủ, những ngày sau này cũng sẽ chẳng được bình yên.

Bên tai truyền đến tiếng nam nhân chắc lưỡi, “bất quá là đánh mất nụ hôn đầu tiên, sao lại giống nữ sinh mong manh vậy chứ.”

Bị những lời này kích thích, Tiêu Thạch liền ngẩng đầu, bỗng dưng cả kinh, hắn ta lại gần y từ lúc nào? Gương mặt cân đối cau lại, toàn thân tản mát khí thế khó gần, có vẻ không vui, so với bình thường đáng sợ gấp bội.

Thấy ánh mắt Tiêu Thạch chậm rãi rơi xuống vết thương trên mặt, khóe mắt Cảnh Mộ Chi không khỏi giật giật một chút, Tiêu Thạch cũng vì thế vô thanh vô thức cong khóe môi.

“Cũng là chuyện tốt cậu làm.” Cảnh Mộ Chi lạnh lùng nói.

Hôm nay lúc đến công ty, bị Trác Phàm cùng Cao Tuấn bắt được, không khoan dung, không buông tha mà tra hỏi một hồi. Cảnh Mộ Chi mồm miệng ba hoa bảo rằng không cẩn thận bị đụng đầu, sau lại còn nói là bị con mèo nhỏ cào bị thương... Nhưng mà những lý do này đều bị Cao Tuấn mặt dày bác bỏ. Cảnh Mộ Chi thẳng thắn gắp gao ngâm miệng, Cao Tuấn hết cách, đành buông xuống một câu —— “một ngày nào đó ta sẽ bắt được người này gian phu *** phụ” rồi nghênh ngang bỏ đi.

Mình gặp phiền phức như vậy, tất cả đều là bởi vì người thanh niên trước mắt này, sắc mặt tái nhợt nhưng ánh mắt lại quật cường, tựa như bệ đá ở cầu tiêu – vừa thối còn vừa cứng.

“Chưa từng có người dám đánh tôi, cậu rút cuộc dám một cái.”

Cảnh Mộ Chi vỗ về chỗ tổn thương trên mặt, đi bước một tới gần Tiêu Thạch.

“Tôi nguyện ý xin lỗi.”

“Xin lỗi cái rắm!”

Cho dù tình anh xã hội có được nuôi dạy tốt thế nào, khi tức giận, tuyệt đối đỡ không kịp, Cảnh Mộ Chi hiện tại bộ dạng hung dữ, nếu là bị nhân viên thấy, sợ rằng sẽ giật mình đến rớt cả mắt kiếng mắt.

“Cậu còn muốn từ chức để bỏ chạy nữa? Không dễ dàng như vậy đâu, còn lâu tôi mới đáp ứng, tôi chính là muốn giữ cậu lại làm trâu làm ngựa!”

Không còn đường lui lại, phía sau lưng đã là tường, Tiêu Thạch rất không cốt khí mà cầu xin tha thứ, “tôi biết sai rồi, xin ngài buông tha tôi đi.”

Cảnh Mộ Chi từ từ mở giãn mặt ra, miệng cười như không, nhìn thật sự lưu manh.

“Tội chết dễ tha, tội sống khó tránh.”

“Anh... anh muốn làm gì...”

Đây quả thực chính là lời thoại của tiểu thư mềm yếu khi gặp sắc lang trong kịch cổ trang kinh điển.

Còn không kịp xấu hổ, thanh âm yếu ớt đã bị nam nhân bá đạo dùng môi ngăn cản...

Chút chống cự biến thành đầu hàng bất đắc dĩ, ầm áp mê hoặc, mềm mại bị người tùy ý hấp nước, ngạc nhiên đến mức hai mắt mở to, không thể tin được.

Không thoáng qua như lần đầu, lúc này hắn vậy mà cả đầu lưỡi cũng đưa đến!

“Ngu ngốc, lúc hôn phải nhắm mắt lại.”

Cánh môi nam nhân nhân gợi cảm lạnh lùng, tựa như nấc thang lên thiên đường, xa xôi thăm thẳm.

Nhắm mắt lại, cam chịu bị chôn sâu nơi đáy mắt thăm thẳm của người kia, ở sâu trong nội tâm lại như có gì đó bùng nổ...

Giống như mối lửa sau cùng, say mê giữa đau đớn cùng ngọt ngào, lại phảng phất như lửa bỏng luyện ngục, run rẩy dày vò linh hồn đến vô tận...

Đầu y ong lên, lý trí đã trốn đi mất... Tiêu Thạch cảm giác mình vỡ vụn, thiêu đốt, tan chảy... Nếu không, hay là y cứ thử chấp nhận những tàn phá này đi!

Dùng hết toàn thân khí lực, y cắn mạnh một cái!

Rên thầm một tiếng, Cảnh Mộ Chi rút cục buông Tiêu Thạch ra, lấy tay sờ thử đầu lưỡi, chỉ thấy tơ máu nhàn nhạt.

“Anh... Thực sự... Thích... Nam nhân?”

Y tựa hồ minh hiểu ra chuyện gì, môi run rẩy, tràn ra những lên án vô hình.

“Cậu nói xem?”

Bất cứ lúc nào, viên đá nhỏ này đều sẽ có những phản ứng hần không ngờ tới được, cực kỳ thú vị. Thậm chí ngay cả cách nói chuyện, đều mới lạ không giống người thường.

“...”

Hắn nói không nên lời, đôi môi run rẩy trong gió.

Cảnh Mộ Chi vô cùng kinh ngạc, hần vững tin, y cũng không ghét nụ hôn của hắn, nhưng đau thương cùng sợ hãi trong mắt y lại đến từ đâu?

“Nói dối... Gạt người...”

Vũ trụ nhỏ của Tiêu Thạch trong nháy mắt bùng nổ, uy lực lớn đến nỗi toàn bộ thánh đấu sĩ hoàng kim không khéo sẽ bay đến Thái Bình Dương.

“Dối trá! Kém cỏi! Hai mặt! Giả thần giả quỷ! Tùy hứng làm bậy! Tính cách ác liệt chỉ biết thương tổn người khác!!!! Anh là tên khốn nạn thối nát nhất mà tôi từng gặp! !”

“Hử...”

“Phanh” một tiếng to, cửa bị người ta ra sức đóng sầm lại.

Ai nha ai nha, thực sự là hiếm thấy đó.

Cảnh Mộ Chi vô thức mà vỗ về vết thương trên gò má, bắt đầu chăm chú suy nghĩ có nên mướn một vị thám tử tư hay không, hảo hảo tra rõ một phen mình và tổ tông mười tám đời của y có quan hệ gì. Bằng không, những kết luận to lớn này của y ... từ đâu mà tới chứ? Xem như hai lần đều là hần cường hôn, là hần không tốt, nhưng tội danh như thế có hơi bị nhiều không nhỉ.

Hắn thực sự rất là oan a...

5. Chương 5

Hồngбет, tất cả đều hồngбет!

Ý thức được nhà trọ ngay trước mắt, Tiêu Thạch dùng ống tay áo lau lung tung lau sạch từng giọt ẩm ướt trên mặt. Bởi vì tâm tình tức tối, tay đặc biệt mạnh, chà xát đến làm đau gương mặt mới phần nộ dừng tay.

Y chưa bao giờ giống như lúc này, cảm hận yếu đuối của chính mình. Bị người đùa giỡn đến mức không chịu đựng được nữa...

— ghê tởm muốn chết! Ánh mắt của cậu làm tôi khó chịu cực kỳ, tôi van cậu sau này đừng có như âm hồn bất tán mà quẩn lầy tôi, có được hay không? Biến thái đồng tính luyến ái!”

— tôi cự tuyệt cô, không là bởi vì cô có gì không tốt, mà vì cô là nữ nhân.

Buồn cười quá! Y dĩ nhiên vẫn là bị hấn đùa giỡn vòng quanh, nhớ tới những năm tháng trước đây gặp ác mộng liên tục, nhớ tới nỗi hoảng loạn khi lần đầu bị hấn hôn, Tiêu Thạch hận không thể lập tức đập đầu vào chậu hũ tự tử cho xong.

Cảnh Mộ Chi, Hoa Vi Vi, mẹ... mọi người bên cạnh y đều mạnh mẽ kiên cường, không bao giờ cảm thấy thống khổ chỉ vì những việc vụn vặt. Nhưng mà, y lại cảm thấy đau khổ không tả nổi, không giống họ, y chỉ có thể cảm lạnh nuốt xuống hết những khó khăn của mình.

Bước gần đến nhà, mùi thơm từ bữa ăn nhà nào bỗng tỏa ra, Tiêu Thạch đột nhiên cả kinh, đần độn, cũng đã một ngày một đêm y chẳng hề nhớ ra mình cần phải ăn, cũng không quan tâm đến bữa ăn của mẹ đang ngủ trong nhà.

Tay còn chưa chạm, cửa đã đột nhiên mở.

Trang phục ngăn nắp, Ngũ Tuệ Quyên lén lút trốn ra lại không nghĩ tới sẽ vừa vặn gặp được con trai, nhất thời cứng đờ. Đôi bên mở lớn mắt nhìn nhau...

“Mẹ, người muốn đi đâu.” Tiêu Thạch bình tĩnh hỏi, đóng cửa lại, định vô tình chặn cửa.

“Ha ha... Mẹ xuống siêu thị dưới nhà mua hộp mỡ bò, trong nhà dùng hết rồi.”

“Không thể nào, con nhớ rõ cuối tuần trước con đã mua một hộp mới, để lại ở trong tủ lạnh.”

“... Kia... mẹ định xuống lầu mua chút hoa quả để ăn, không được a.”

“Con đi mua giúp mẹ, mẹ gần đây chắc là mệt lắm, nên ở nhà nghỉ ngơi, không nên ra ngoài đi lại.”

“tiểu Thạch...” Ngũ Tuệ Quyên hết cách, bèn tươi cười lấy lòng, “để mẹ đi ra ngoài hít thở không khí đi, mẹ sẽ lập tức trở về, mẹ hứa đó.”

“Mẹ sẽ lại tới Macau thôi.” Tiêu Thạch thấp giọng nhìn bà, “mẹ, người mau tỉnh lại đi, chúng ta mà thua nữa sẽ hết cách thật đó!”

“Ai nói thế? Có thua thì có thắng, mẹ không tin vận may của thân già này ít vậy, chẳng lẽ thua hoài sao! Tin tưởng mẹ, lần này nhất định sẽ thắng! Chỉ cần thắng lúc này, mẹ sẽ không bao giờ bước vào sông bạc nữa! Con ngoan, tin lời mẹ đi, chỉ cần thắng lúc này, chúng ta sẽ không lo cơm ăn áo mặc nữa. Để mẹ đi thôi, ngày hôm nay nói không chừng chính là ngày mẹ có cơ hội tốt gỡ vốn, mẹ có dự cảm mà!”

Tiêu Thạch hít sâu một hơi, đối mặt với người mẹ gian ngoan, y giờ đây mất hết hy vọng.

“Mẹ muốn như thế nào mới bằng lòng bỏ bài bạc, thật muốn con chết đi đúng không? Nói sao thì mạng của con cũng do mẹ cho, bây giờ con trả lại.”

Dứt khoát vào bếp, nhìn thấy trên chạn chém một con dao cắt hoa quả sáng tinh, mẹ vội cầm lên, không có chút nào do dự, y một đường vạch vào cổ tay...

Cũng không hối hận gì cả, y bởi vì bị thương mới làm ra loại hành động này, nói cách khác, đây là y tự làm, tự chịu...

“Không nên, tiểu Thạch...” Ngũ Tuệ Quyên vội vã xông lên giành lại.

“...”

“Mau buông dao xuống!”

Đang lúc giành giật nhau, lỡ tay một cái, con dao nhỏ cắt vào cánh tay phải một đường thật sâu dài khoảng 10 phân, máu nhất thời ồ ra như suối chảy.

“Con ngoan, chờ đi, mẹ xuống lầu gọi xe cứu thương, con nhất định phải cố gắng đó a.” Ngũ Tuệ Quyên hoang mang rối loạn gấp gáp mở cửa xông ra ngoài.

Nhìn mẹ mình đi mất, máu cứ như vậy chảy dài trên tay, từng giọt từng giọt rớt xuống sàn nhà... Sau đó, chẳng biết nghĩ gì, y đi tới trước cửa sổ, giật tung rèm che ——

Quả nhiên, mẹ cậu thật nhanh, giống như chim sổ ***g, một đường đi ra đầu phố. Dọc theo đường đi, bóng lưng tuy có khấn trương, nhưng cũng không hề quay đầu nhìn lại, một lần cũng không.

Yên lặng nhìn bóng người đầy đặn kia dần mất dạng, Tiêu Thạch chậm rãi nhắm hai mắt đau nhức lại... Chết lặng ảm áp trượt xuống đầu ngón tay, như là lệ của chính cơ thể này...

Cho dù có vấy máu toàn thân, cũng không làm cho mẹ quay đầu lại. Nếu như vậy, sống trên đời này có còn giá trị gì? Sinh mệnh mỹ hảo, y thực sự không muốn phủ nhận hết thảy, thế nhưng y hiện tại, đã sức cùng lực kiệt mất rồi...

Đột nhiên, trong phòng khách truyền đến tiếng điện thoại ngu xuẩn, hãy còn chìm đắm trong u tối cam chịu, Tiêu Thạch căn bản không muốn để ý tới, nhưng mà điện thoại cứ buồm buồm reo liên tục.

Có chút tức giận mà đi đến cầm lấy ống nghe, chưa kịp trả lời đã nghe tiếng Vi Vi thở hổn hển cầu cứu ——

“Cảm tạ trời đất, tiểu Thạch anh ở nhà, mau tới Club Cầu Vòng cứu em ! Nơi này mấy tên đàn ông muốn khi dễ em ! Nhanh lên một chút a...”

Vi Vi đã xảy ra chuyện?

Tin tức còn nặng hơn ý niệm tự sát trong đầu, không chú ý vết thương trên cánh tay, tùy tiện tìm đại áo khoác, Tiêu Thạch liền xông ra ngoài.

* * *

Để giảm bớt áp lực từ chi phí sinh hoạt, ngoại trừ “Lưu Tinh Tự” ra, Tiêu Thạch cùng Vi Vi đều có những công việc khác. Hoa Vi Vi tận lực tranh thủ ban ngày hoặc tối rảnh đều đến những Club khác làm việc, “Club Cầu Vòng” chính là một trong số đó; mà Tiêu Thạch lại làm ca đêm, ban ngày phụ giao thức ăn cho một nhà hàng thức ăn nhanh nhỏ.

Lòng y như lửa đốt mà chạy tới “Cầu vòng”, nhảy vào giữa cửa, kéo đại một người mà hỏi: “Vi Vi ở đâu?”

“Tiểu Thạch!” Hoa Vi Vi bị giữ ở ghế bên phải trước mặt y, tựa hồ bị người trói tay, không thể động đậy.

“Mấy người buông cổ ra.”

Y tiến lên, lại bị ba tên lưu manh đáng dấp to cao đè lại.

“tiểu Thạch, tay anh làm sao vậy?” Vi Vi nhanh mắt nhìn thấy máu từ ống tay áo khoác của y chảy ra.

“Không có gì, chỉ là trầy da .” Y mỉm cười dỗ cô.

“À, y là người mà cô gọi đến cứu hả? Quá non đi, chỉ cần huynh đệ chúng ta nhúc tay một cái, là có thể đánh ngã y rồi.” Trong đám có một tên đeo dây chuyền vàng, vừa nói vừa cười lộ răng mạ vàng đến là xấu xí.

“Có việc gì từ từ thương lượng, cổ rút cuộc làm chuyện gì đắc tội đến anh.”

Mặc kệ tên này, Tiêu Thạch bước lên che ở trước mặt Hoa Vi Vi .

“Người hỏi cô ta đi! Mấy ngày hôm trước ở Dạ Lai Hương dám gạt một huynh đệ của ta, nói mẹ cô bệnh nặng, nếu như không chữa sẽ chết. Huynh đệ ta nhất thời ngu si, cho cổ mười vạn, vốn tưởng rằng cổ sẽ cầm số tiền kia đi chữa bệnh cho mẹ, không ngờ tới ngày hôm nay lại để chúng ta thấy cổ ở trong này vừa tiếp khách vừa ca hát thực vui vẻ. Hừ, dám coi thường huynh đệ Kim Long ta, ta nghĩ cổ là không muốn sống. Ngày hôm nay vô luận như thế nào, cũng phải ói mười vạn ra trả lại!”

“Vi Vi, hần nói rất đúng sự thực?” Tiêu Thạch quay đầu nhìn cô.

“... Ân... Anh đừng nóng giận... Em chỉ là muốn kiếm ít tiền để trả nợ...” Hoa Vi Vi ghé vào lỗ tai y nói nhỏ.

“Trả nợ? Em đem tiền cho mẹ của anh ?” Thảo nào mẹ cô sống cố chết trốn ra ngoài.

“Em không có đưa không tiền cho dì. Em cũng sợ dì cầm tiền đi đánh bạc, nên mới kêu dì chuyển khoản cho chủ nợ, em có đi theo dì đến ngân hàng chuyển tiền.”

“Em bị lừa rồi! Mẹ lại chạy đến Ma Cao rồi.”

Nhất định là giả tạo hộ khẩu cùng giấy căn cước, lại chạy đến Ma Cao. Tuy rằng y không biết mẹ y học ở đâu ra mảnh khố đó, nhưng đánh chết y cũng không tin mẹ y đem tiền đi trả nợ.

“Không thể nào! Ghê tởm, lại bị mắc mưu bà già đó! Em thề, lần bả có khóc lóc xin em, em cũng sẽ không cho bả một xu tiền!”

Hoa Vi Vi cắn răng giậm chân, nhưng mà đối đầu kẻ địch mạnh, nghiêng răng nghiêng lợi cũng có không ích gì.

“Ách... Kia... Chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

“Còn có thể làm sao? Mau chạy ra ngoài đi!”

Đầu tiên khống chế người quan trọng hơn! Tiêu Thạch một đấm đánh vào dạ dày của tên gần y nhất, còn chưa chờ hấn rên rỉ rồi ngã xuống, lại một cước đá trúng ngực một người khác, mà Hoa Vi Vi nhanh tay nhanh chân rút cầu dao điện, trong phòng nhất thời một mảnh tối đen.

“Khốn nạn... Phải đánh...”

“Khốn nạn, mày dám động thủ? Đúng là không muốn sống!”

“Bắt hai đứa kia lại cho ta...”

Trong đại sảnh một mảnh hỗn loạn, tiếng thét chói tai liên tiếp nhau, Tiêu Thạch dùng sức nắm lấy tay Vi Vi, cố sức hướng lao ra bên ngoài, từng bước một, càng lúc càng gần ánh sáng bên ngoài...

Đột nhiên, “rầm” một tiếng, đầu như là bị vật gì mạnh mẽ đập một phát, trong lòng biết không ổn, Tiêu Thạch thẳm kêu một tiếng “hổng rồi”, lập tức, màn đêm dày đặc bao trùm lấy y.

Ý thức cuối cùng, cũng chỉ là tiếng hét thất kinh của Hoa Vi Vi...

bach vân, lưu tinh tự

6. Chương 6

Một mảnh tối đen, hỗn loạn, không thể hiểu được, chỉ có thanh âm rời rạc, len lỏi vào trong tai...

“... Hoàn hảo... Không có hiện tượng nôn mửa...”

“Chụp X quang... Hình như não không bị chấn động... Hảo hảo tỉnh dưỡng...”

“Cánh tay cũng bị cắt... Khâu lại...”

Rất cuộc là cảnh trong mơ, hay hiện thực? Thật vất vả, tư duy phân tán trong đầu cũng dần dần tập trung, Tiêu Thạch nỗ lực mở mi mắt nặng nề ra...

Một luồng sáng gai mắt...

“Y tỉnh!”

Một sức nặng bất ngờ bổ nhào lên người, làm Tiêu Thạch không khỏi rên rỉ.

“Xin lỗi, đè lên anh sao? Bọn họ quá độc ác, lại dám lấy chai rượu đánh lên đầu anh! Nhìn anh cả người toàn máu, em đã sợ đến mức tim ngừng đập.” Hoa Vi Vi vừa khóc vừa cười, vẻ mặt như hoa rơi dưới mưa.

Nếu như ngày hôm nay y chịu nhìn hoàng lịch, nhất định viết: ký huyết, ký tranh chấp, không thích hợp xuất hành, mọi việc đại hung.

“Là em đưa anh đi sao? Những người đó đâu, có làm khó dễ em hay không?”

“Không có, em cầu cứu. Xe cứu thương chở anh đi, thế nhưng em lại không có mang tiền, đành bất đắc dĩ gọi điện thoại cho quản lý, vừa vặn ông chủ cũng ở đó, bọn họ đều chạy tới ngay. May mà có bọn họ, bằng không em cũng không biết tính sao nữa.”

“Quản lý cùng ông chủ đều đến?” Tiêu Thạch bỗng nhiên ngồi dậy, đầu lại đau nhức.

“Không nên cử động, bác sĩ nói đầu cậu bị va đập mạnh, tuy không có thương tổn nghiêm trọng nhưng não cũng đã có chút chấn động.” Khâu Hạo Xuyên vội vã đề y lại, trong mắt tràn đầy lo lắng, “vết thương đã khâu lại rồi, kế tiếp phải tĩnh dưỡng cho tốt một thời gian, hẳn là sẽ vô sự. Còn có, bác sĩ nói thân thể cậu suy yếu, dinh dưỡng thiếu hụt nghiêm trọng, cậu có tự mình chiếu cố mình không vậy?”

“Xin lỗi, làm phiền anh.”

“Ông chủ cho phép cậu nghỉ 3 tuần vẫn có lương, cậu cứ việc yên tâm ở nhà dưỡng thương.”

“Cảnh tiên sinh?” Tiêu Thạch cả kinh, nhớ tới Cảnh Mộ Chi cũng đến.

Cảnh Mộ Chi ngồi ở một chỗ xa xa bèn đứng lên, thân hình cao to, còn chưa tới bên người Tiêu Thạch thì đã tỏa ra khí thế vô hình rồi.

Khí thế cuộn thành áp suất nhìn qua cũng thấy không có lợi, như cơn gió nhẹ trước dông bão, ánh mắt hung ác nhìn như sắp ăn tươi nuốt sống... Nhưng mà vành mắt y lại đột nhiên nóng lên, Tiêu Thạch rũ mắt, kìm nén cơn sóng trong lòng...

“Bác sĩ nói cậu không cần nằm viện, đi theo tôi mau.” Cảnh Mộ Chi lạnh lùng mở miệng.

“Gi?”

“Hạo Xuyên anh chiếu cố Vi Vi, được không?” Tuy là hỏi nhưng khẩu khí lại là không cho cự tuyệt, “chỗ bọn họ trọ kia tạm thời không nên quay về, anh sắp xếp một phòng nghỉ nhân viên cho cô dùng.”

“Cám ơn ông chủ, còn Tiêu Thạch thì sao?” Vi Vi cảm kích nhìn Cảnh Mộ Chi

“Không cần lo lắng, tôi tự mình có sắp xếp.”

“Vâng.” Vi Vi thông minh biết không nên hỏi nhiều, liền phát tay với Tiêu Thạch mấy cái, nháy mắt mấy cái, “Tiêu Thạch, đã có một câu nói của ông chủ, em cũng an tâm. Anh nên theo ông chủ đi đi, anh ấy nhất định có năng lực chăm sóc anh hơn em. Bái bai!”

“Này...”

Không nên tự ý bỏ lại anh một mình như vậy!

Tiếng hét tắc nghẹn trong cổ họng, Tiêu Thạch hoảng loạn nhìn Cảnh Mộ Chi. Nam nhân này toàn thân vẫn đang tỏa ra khí thế âm trầm, cho dù mặt hắn ra vẻ lo lắng, nhưng lực hấp dẫn vẫn chẳng kém đi là bao.

Bởi vì mình giờ là cá trên thớt rồi. Trong đầu nhất thời toát ra một câu như vậy.

* * *

Chiếc BMW màu bạc lặng lẽ lướt nhanh trên đường.

Sau khi từ bệnh viện trở ra, Cảnh Mộ Chi không hề nói một tiếng. Bên trong xe bầu không khí đông cứng lại y như đang ở Bắc Cực.

“Cái kia... Ông chủ à...” Đầu vẫn đang choáng váng, Tiêu Thạch liếm liếm môi khô khốc, “vừa rồi phí khám bệnh là bao nhiêu, tôi sẽ trả lại cho anh.”

“Chút tiền lẻ ấy không cần cậu lo.”

Tay Cảnh Mộ Chi cầm lái có hơi trắng. Trời biết vừa vội vã chạy tới phòng cấp cứu, thấy cả y toàn là máu, tâm tình của hắn có bao nhiêu bàng hoàng, tiểu tử này lại còn không biết phải trái mà chọc giận hắn!

Tiêu Thạch co rúm lại một chút, mặc dù co rúm, y vẫn mở miệng, “cái này... là mượn anh đi, tôi nhất định sẽ trả.”

Cảnh Mộ Chi cho dù có cố nhẫn nại đến thế nào, cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, chỉ có thể hung hăng phun ra một câu lạnh lùng.

“... Anh định mang tôi đi đâu?”

“Đến một nơi cậu có thể tĩnh dưỡng tốt nhất.”

“Trại an dưỡng? Tôi không đi, xin đưa tôi về nhà.” Tiêu Thạch nóng nảy. Y không có thừa tiền để tiêu phí vào việc này.

“Về nhà? Cậu chọc vào lưu manh, không sợ bọn họ đuổi tới cửa báo thù? Ở yên tĩnh dưỡng cho tôi, không được đi đâu hết.”

“Anh chỉ là ông chủ của tôi, cũng không phải cha tôi.” Tiêu Thạch nhẹ giọng oán giận.

“Cái gì? !”

“Ah, tôi chưa nói gì cả.” Tiêu Thạch nắm chặt lòng bàn tay nửa ngày, rốt cục vẫn là nhịn không được, “ông chủ...”

“Câm miệng!”

Bạo quân hay lắm sao. Tiêu Thạch thầm nghĩ, đột nhiên Cảnh Mộ Chi quay lại cho y một ánh mắt nhìn như muốn giết người, lập tức toàn thân y cứng đờ, cũng không dám lăm bằm thêm cái gì nữa.

“Không nên suốt ngày một câu là ông chủ hai câu cũng ông chủ.” Cảnh Mộ Chi nhíu nhíu mày, “Lúc chỉ có chúng ta, cậu có thể gọi thẳng tên tôi.”

“Tiểu nhân không dám.”

“Đừng đùa giỡn tôi. Cậu còn có cái gì không dám?” Đánh cũng dám đánh mà.

“Còn nữa, ” Cảnh Mộ Chi lạnh lùng mở miệng, “sau này có chuyện gì, không cần chờ người khác tới cho tôi biết. Tôi phải là được biết trước hết. Bằng không, đừng trách tôi không khách khí.”

“Vì sao?” Tiêu Thạch không giải thích được.

“Không vì sao. Nói chung, thẳng thắn nói cho cậu biết, tôi hôm nay rất tức giận, tức giận phi thường! Cậu nếu như không muốn lại chọc giận tôi, thì đừng nên cãi lời tôi.”

“... Vâng.” Tiêu Thạch rũ mắt.

Đầu óc choáng váng, y vốn không thể hiểu được hần. Hần rốt cuộc tức giận cái gì? Có cái gì mà phải tức giận? Là bởi vì hần phải thay y thanh toán viện phí cùng với ba tuần nghỉ vẫn hưởng lương kia sao? Hay là tức giận vì bị y làm mất thời gian?

Không hiểu, đầu óc đau quá...

Bất quá, có một việc y rõ ràng biết, có thể như bây giờ ngồi bên cạnh hần, là thời khắc y đã tha thiết ước mơ. Nếu như, chỉ là bởi vì lần này bị thương, mà có thể lại gần hần như vậy, thì sẽ tình nguyện lại bị cái bình rượu kia đánh thêm mấy cái nữa.

Không thể tin tưởng, ánh sáng lúc này, mỹ lệ y như mộng ảo của chính mình.

Thật mong muốn con đường này có thể kéo dài vô hạn... Vĩnh viễn không có chỗ dừng, vậy hần cũng sẽ mãi mãi ngồi cạnh y... Là đường hoàng ngồi bên cạnh hần, mà không phải giống như trước đây, chỉ có thể vô hình đưa mắt dõi theo.

Nhưng mà, ước muốn tựa như bong bóng xà phòng, rất nhanh tan biến.

BMW chậm rãi dừng ở cửa khu biệt viện cao cấp bậc nhất “FortRhine”, nhả đèn xe hai lần, lập tức cổng rào khắc hoa văn dập chìm tự động mở ra.

Chạy vào khoảng 200 thước, chậm rãi dừng ở biệt thự số 28 “Vi Viên”.

“Đến, xuống xe.”

“Đây là...”

“Nhà của tôi.” Cảnh Mộ Chi nhàn nhạt nói.

Cái gì? Tiêu Thạch đông cứng tại bậc thềm.

Toàn bộ sàn nhà trải thảm lông cao cấp, phòng khách đặc biệt lớn, trang trí đơn giản theo phong cách châu Âu cùng đèn treo sáng rực... Tất cả đều quá hoang đường!

“Không phải mang tôi đến chỗ an dưỡng sao?”

“Cậu cần tỉnh dưỡng, chỗ này của tôi thích hợp nhất.”

“Vì sao?” Tiêu Thạch lại hỏi ra “muội vạn cái vì sao”, ngược như là bị cái gì chặn lại, thầm nghĩ « Tôi không cần anh bố thí, không cần anh thương hại »

Hắn rốt cuộc xem y là cái gì?

“Nếu như cậu thật sự cần một cái lý do, vậy coi như tôi bồi thường hai lần cưỡng hôn cậu là được. Lý do này, cậu thỏa mãn chưa.”

Nam nhân khoanh tay nói.

Vì vậy, y không thể cự tuyệt, bị hắn lừa gạt trực tiếp ấn lên giường.

Số phận thực sự là không thể chống cự.

Ngày hôm qua y còn ngủ trên cái giường vừa nhỏ vừa cứng đến đau lưng, hiện tại lại nằm trên cái giường mềm mại nhẹ nhàng như muốn hòa tan toàn thân này.

Phòng ngủ của Cảnh Mộ Chi bày một cái giường đôi, KING SIZE, còn đặt hai gối đầu song song, xem ra đời sống về đêm của hắn đặc biệt phong phú nha, đôi gối đầu kia thật sự chói mắt. Vì vậy hắn len lén vươn tay, oán hận mà đem hắn một cái gối đầu nhét xuống gầm giường.

Phát hiện ngoài cửa có động tĩnh, y vội vã nhắm mắt giả bộ ngủ. Chỉ chốc lát sau, vai bị người vỗ vỗ.

“Ngồi dậy ăn cháo đi.” Là Cảnh Mộ Chi.

“Anh nấu?”

“Rất lạ sao?” Cảnh Mộ Chi hơi nhíu lông mày.

Tiêu Thạch mở to hai mắt, thực sự là vượt xa sức tưởng tượng của y! Y cùng Hoa Vi Vi hai người cũng không biết nấu cơm, bình thường phải mua đồ ăn bên ngoài, hoặc là đơn giản nấu mì gói, cùng lắm cho thêm trứng chần hoặc trứng chiên. Đương nhiên, phần lớn thời gian là bọn họ nhịn đói. Tuy rằng không phải thiếu thốn đến mức không mua nổi đồ ăn, nhưng một là phiền, hai là ngán, ba là có thể tiết kiệm thì phải tiết kiệm. Thảo nào mới vừa rồi bị bác sĩ chỉ trích, dinh dưỡng thiếu hụt nghiêm trọng.

Tiêu Thạch múc một muỗng nhỏ, phi thường phi thường cẩn thận đưa vào miệng.

Cảnh Mộ Chi nhíu mày, “Yên tâm, sẽ không độc chết cậu đâu.”

“Ngon lắm, cảm tạ.”

Bất chợt như gió, Tiêu Thạch cong môi nở nụ cười nhàn nhạt.

Từ trước đến nay thấy y, đều là im lặng, yên tĩnh không một tiếng động, có chút u buồn lại rất giữ mình, suốt ngày chỉ biết dùng đôi mắt quật cường tinh anh nhìn hắn kiểu như lên án.

Không nghĩ tới, y lại cũng sẽ có lúc cười nhẹ như lúc này.

Nụ cười kia như tuyết tan nơi thành đô, như hoa nhỏ chợt nở giữa thiên sơn, giản dị ngát hương. Nhìn như nhỏ bé đến mức cần che chở, bằng không, hoa nhĩ sẽ vỡ thành từng mảnh, nhân nhật tan đi, biến mất giữa đất trời.

“Ăn no chứ?”

“Vâng.” Y dùng lực gật đầu.

“Tốt, lên giường, ngủ!” Hắc nói một câu đơn giản đến giật mình.

“Cái kia... Ông chủ...”

“Gọi tên tôi.”

“Cảnh... Tiên sinh...”

“Bỏ chữ tiên sinh đi.”

“Cảnh... Mộ Chi...” Ai, y nổi da gà.

“Chuyện gì?”

Lặng yên một lát, Tiêu Thạch rất buồn khổ hỏi: “... Anh sẽ không định ngủ trong đây luôn chứ?”

“Rất kỳ quái sao? Đây là nhà tôi, phòng tôi, giường cũng của tôi.”

Nam nhân hùng hồn mạnh mẽ, xốc chắn lên rồi nằm xuống, ô oa, cho dù là như vậy, ta van người không nên trần trụi ngủ có được không? Cơ thể hấp dẫn của hắc, khuôn mặt hấp dẫn của hắc, y đang bị thương lại bị hấp dẫn đến mức không thể chịu được.

“Kỳ quái, gối đầu thế nào lại thiếu một cái? Quên đi, chúng ta dùng chung một cái cũng như nhau.”

“Thế nào mà lại như nhau?” Tiêu Thạch chật vật bất kham, thiếu chút nữa hét rầm lên, “Tôi ra sô pha ngủ...”

Giấy dựa đứng lên, lại thấy trời đất đảo lộn...

“Đã nói không nên lộn xộn. Đau lắm đúng không? Đáng đời!”

Qua vài giây đồng hồ hoàn hồn...

Gì gì? Đây là cái tình trạng gì? Vì sao y lại ngã và lòng hắc, mà hắc tự lúc nào giang tay ra đón lấy y?

Nam nhân đường môi mỏng ưu nhã, ngũ quan mạnh mẽ hài hòa cùng con người đen sâu thăm thẳm, đầu vai trần trơn nóng mê người, Tiêu Thạch không khỏi toàn thân cứng còng.

Cảnh Mộ Chi cười khổ, “Yên tâm, tôi sẽ không làm gì cậu. Tôi biết, ở trong mắt cậu, tôi là một tên tùy hứng đối trá hai mặt, khôn nạn cực kì.”

“Xin lỗi.” Tiêu Thạch có chút xấu hổ.

“Cho dù muốn phán tôi tội chết, chỉ ít cũng cho tôi biết lý do. Rốt cuộc tôi làm sai cái gì, mới có thể bị cậu lên án một đồng tội như vậy chứ.”

“Anh không có sai, là do tôi hồ đồ mà thôi.” Y cúi đầu.

Phải nói cho hắc biết làm sao, nguyên nhân là y vì câu nói “không thương nữ nhân” kích thích quá mạnh mà miệng không nói nên lời? Vậy còn chưa đủ buồn cười sao, chẳng lẽ còn muốn đem thời quá khứ học cao trung ra mà bêu rếu? Huống chi, bây giờ nghĩ lại, phản ứng kịch liệt như vậy thực sự quá trẻ con, tuy nói đánh chết cái nết không chữa, nhưng người ta cũng có một chút thay đổi. Hay là, chính bởi ngày xưa hắc miệt thị y là “đồng tính luyện ái ghê tởm” nên bây giờ mới bị hại thành tình trạng “không thương nữ nhân” hay sao.

“Quên đi.”

Y không muốn nói, hắc cũng sẽ không ép buộc. Kéo tay y lại xem xét vết thương, Cảnh Mộ Chi trầm mắt, hắc đã sớm để ý chuyện này.

“Đầu của cậu là bị chai rượu đánh vào, vậy vết thương này là do đâu?”

“... Là chính tôi cắt.” Tiêu Thạch thấp giọng nói.

“Cậu định tự sát?”

Ngực căng thẳng, lực nắm tay y cũng chợt tăng mạnh, Tiêu Thạch nhin đau nhức, không rên một tiếng.

“... Kỳ, kỳ thực cũng không hoàn toàn phải..”

Y cũng không phải thực sự muốn chết, chỉ là phân nửa tuyệt vọng, phân nửa buồn bực, lại thêm một chút bức bối bộc phát.

“Đáng ghét! Cậu thật là làm cho người ta bực mình!”

Nói như vậy, nam nhân lại càng nắm lấy tay y chặt hơn nữa.

Mặt của y dính sát vào vai hắn, cùng áp vào da thịt ấm áp, truyền đến mạch đập mạnh mẽ tức tối của hắn... Cứ thế, y bị hắn ôm đến không thở nổi... A a, nếu như có thể chết ở trong lòng ngực của hắn ngay lúc đó, thực sự là vô cùng hạnh phúc a...

Khóe mắt vô ý thức ẩm ướt, không muốn thừa nhận mình vô dụng, Tiêu Thạch biến thành đà điểu vùi đầu sâu vào ***g ngực đối phương.

“Được rồi, được rồi, không có việc gì đâu...”

Một đôi bàn tay thật to, thật ôn nhu, một lần lại một lần xoa nhẹ đầu y.

Người luôn làm cho Cảnh Mộ Chi bối rối khó xử này, giờ đây lại buồn bã bật khóc? Không hề để ý gì mà vùi vào ***g ngực hắn khóc đến vậy sao.

Y rốt cuộc vẫn là nhin không được, đầu tiên chỉ một giọt rơi, sau đó là một cơn mưa xuân nho nhỏ, cuối cùng lại thành dòng suối nhẹ nhàng, suối chảy thành sông, thành thác, rơi xuống từ ba ngàn trượng cao...

Y vùi đầu vào ngực hắn, khóc đến tối tăm, khóc đến quên đời, khóc như tận thế.

Khóc đến kiệt sức, phát tiết được rồi, y lại ngay tại ngực hắn mà thiếp đi.

Bình yên, trầm tĩnh, tựa như một khối băng trong suốt.

Một đêm này, mộng mị lạc loài, bao nhiêu cho vừa.

7. Chương 7

Ánh nắng chói mắt, lấp lánh tại những ô kính phản xạ sáng lóa.

Ở lầu 42 khu Thương mại quốc tế Vương Miện, SAMRT VENTURE CAPITAL CONSULTANT CO. LTD (công ty do Tư Mã Phong đầu tư và quản lý), mọi người ra vào bận rộn.

Cũng do vài năm gần đây Cao Tân cố sức cạnh tranh mà đầu tư, nên tốc độ phát triển cực kì nhanh chóng. Cảnh Mộ Chi, Cao Tuấn cùng Trác Lập Phàm, ba người bạn thân đứng ra quản lý, đưa công ty vững vàng bành trướng, một mình một cõi.

“Tổng giám đốc...”

Bước ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, có không ít nhân viên đều hướng hắn mà chào hỏi.

Cảnh Mộ Chi ở công ty, tây trang phẳng phiu, biểu cảm lãnh đạm, uy nghiêm mười phần, tầm nhìn nhạy cảm trong đầu tư và tác phong làm việc nghiêm túc nhanh nhẹn, không chỉ là đối tượng được các nhân viên trẻ tuổi trong công ty sùng bái, mà còn vang danh trong giới thương nhân.

Đi tới phòng làm việc của phó tổng giám đốc, Cảnh Mộ Chi dùng sức đẩy cửa ra, “Cao Tuấn, ta nhớ tới một việc vừa rồi đã quên nói cho người...”

Thanh âm đột nhiên ngừng lại, một tiếng đùng... Có vật nặng gì đó, từ sofa ngã nhào lên sàn nhà trải thảm...

“Ôi, đau quá...”

Nam tử có sắc đẹp trung tính mê người liền hướng về phía Cảnh Mộ Chi không hề giận mà nhăn lại hai hàng lông mày thanh tú, “Tổng giám đốc Cảnh, tôi xin cậu lần sau bước vào phải gõ cửa, có được không đây?”

Cảnh Mộ Chi thưởng thức gương mặt ửng đỏ của Cao Tuấn, rồi nhìn xuống hàng nút mở toang trên áo sơ mi, rồi lại đến cô thư ký kiều diễm đang trốn sau lưng Cao Tuấn, đảo một vòng rồi, thu hồi ánh mắt, ho khan vài tiếng, nhin đi ý cười.

“Vậy là tôi sai rồi, quấy rối chuyện tốt của hai vị nha.”

“Em ra ngoài làm việc tiếp đây.” Nữ thư ký đỏ mặt trốn đi.

“Muốn vào trước phải gõ cửa, nói cậu bao nhiêu lần rồi đấy!” Cao Tuấn đan hai bàn tay thon thả vào nhau, khuôn mặt trong vắt như pha lê cực phẩm, toả ra sức quyến rũ chết người.

“Lần sau tôi sẽ chú ý.”

“Được rồi, con mèo nhỏ của cậu sao rồi?”

“Con mèo nhỏ?”

“Chính là con mèo nhỏ cào cậu bị thương kia.” Cao Tuấn ẩn ý mà chỉ tay

“Y a...” Cảnh Mộ Chi cười khổ, “rất quật cường, cư nhiên chạy đi cùng một đám chó săn đánh nhau, kết quả đánh cho đầu rơi máu chảy, hấp hối, bị tôi đem về nhà nhốt lại rồi.”

“À

...” Có ý kéo dài ngữ điệu, lên cao một chút lại hạ một phần.

“Anh định làm gì?” Cảnh Mộ Chi cảnh giác mà nhìn hẩn.

“Tôi chợt nhớ cũng lâu chưa qua nhà cậu, cũng lâu chưa được nếm tài bếp núc tuyệt diệu của Vương thẩm nha. Ép uống không bằng nguyện ý nha, tôi nay tôi nhất định đi hỏi thăm một chút.” Cao Tuấn cười gian.

Có dụng ý khác. Cảnh Mộ Chi hừ lạnh một tiếng, “ngày hôm nay không được, tôi không muốn dọa y sợ.”

“Con mèo nhỏ kia thật sự quan trọng với cậu như vậy sao?”

“Nói như thế nào nhỉ?” Cảnh Mộ Chi trầm ngâm một lát, chậm rãi mở miệng: “Kỳ thực... Tôi chỉ là không muốn phải nhìn...y khóc nữa...”

Nước mắt đêm đó của y, lúc này vẫn như còn ẩm ướt rõ ràng trên bờ ngực hẩn.

Uớt như vậy, nóng như vậy, đau nhức như vậy...

Nếu như có thể làm y ngừng khóc, vô luận muốn hẩn làm cái gì, hẩn đều nguyện ý.

“Hiếm có, hiếm có nha. Cứ tưởng sẽ không có ai làm cậu lộ ra bộ mặt này chứ...” Cao Tuấn than thở: “Từ khi Tiểu Thuần bỏ đi, đây là lần đầu tiên tôi lại thấy đó.”

“Tiểu Thuần” từng là thứ vô giá nhất, trong lòng người đàn ông này.

Trước đây chỉ cần vừa chạm vào điểm này, ánh dương quang sẽ tự rời khỏi xung quanh người đàn ông trước mắt, thay vào đó, là dáng vẻ lo lắng cùng mất mát.

“Anh lại tự cho là đúng!”

Vào lúc này, nam nhân này lại chỉ bắt đắ dĩ nhìn hẩn, bắt đắ dĩ mà nở nụ cười.

* * *

Cảm giác như vừa ngủ một giấc ngàn thu, y chậm rãi mở mắt, ánh mặt trời dần về hướng Tây, dĩ nhiên đã là buổi chiều.

Vậy là ngủ một giấc, ngủ suốt mười mấy tiếng đồng hồ!

Tiêu Thạch vội vã từ giường đứng lên, đầu có chút choáng, nhưng đau đớn khó chịu ngày hôm qua đã giảm bớt rất nhiều. Lê thân thể uể oải sau giấc ngủ dài bước khỏi phòng ngủ, hai chân trần chạm vào thảm lông mềm mại nhất từ trước đến nay.

Ngày hôm qua đầu vầng mắt hoa, toàn bộ lực chú ý lại đều đặt ở trên người Cảnh Mộ Chi, căn bản không có dư hơi sức mà nhìn ngó chung quanh. Hiện tại mới có thể thấy rằng đây là một cái biệt thự xa hoa của người rất biết hưởng thụ, cảnh quan tao nhã cùng thiết bị đặc biệt, không cần xét đến công dụng hay tính năng cũng biết giá trị chế tạo rất xa xỉ.

Biệt thự vắng vẻ, tựa hồ không có một bóng người, Cảnh Mộ Chi hẳn là đã sớm đi làm rồi.

Tiêu Thạch cẩn trọng đi qua phòng khách, đến chỗ huyền quan. Vừa nghĩ tới chuyện phát sinh tối hôm qua, y thật hận không thể đào đất chui xuống giấu mặt, cho nên tốt hơn là sớm trốn đi.

“Tiêu tiên sinh tỉnh?”

Từ bếp tỏa ra hương thơm làm người khác muốn nhỏ dãi, một phụ nữ mặt mũi hiền từ ước chừng trung niên chậm chậm bưng ra một liễn đồ ăn nóng hôi hổi.

“Đói bụng chưa, lại đây, ngồi xuống ăn một chén cháo gà tiềm. Cậu chủ dặn dò riêng cho tôi hầm đó.” Bà ôn hòa nhìn y cười.

“Dì là..”

“Gọi thím Vương đi, ta là quản gia ở đây.”

“Thím Vương, ách... Đã làm phiền thím. Tôi vẫn là nên rời đi. Nếu như Cảnh... Tiên sinh trở về, xin chuyển lời giúp, tôi rất cảm ơn. Tôi sẽ tự lo, cũng mong anh ta từ nay về sau đừng quan tâm nữa.”

“Cậu thực sự phải đi, tôi cũng không cản. Bất quá, nếu như cậu chủ mà biết tôi để cậu đói bụng mà rời đi, cậu ấy nhất định sẽ trách tôi. Chỉ ít nán lại ăn xong rồi đi. Tôi hầm suốt mấy giờ đó.” Thím Vương mỉm cười nhìn y.

“Ách, vâng ạ.”

Đối diện với khuôn mặt hiền lành tươi cười như thế, y như thế nào nói cho ra lời cự tuyệt?

Canh thực sự rất ngon, vô tình như thế, y đã ăn hết một nửa liễn. Ngẩng đầu, lại phát hiện thím Vương nhìn mình chăm chăm không nháy mắt, ánh nhìn ôn nhu ẩn chứa một chút ưu thương.

“Trên mặt tôi có cái gì sao?” Có phải chưa rửa mặt hay không? Tiêu Thạch vô thức sờ sờ mặt mình.

“Không gì đâu, chỉ là a...” Thím Vương nhẹ nhàng chùi chùi khóe mắt, “thấy Tiêu Thạch tiên sinh, ta sẽ không khỏi nhớ tới Kha Tiểu Thuần thiếu gia... Ai, đều là chuyện thật lâu trong quá khứ. Bất quá, Tiêu Thạch tiên sinh thật sự có một đôi mắt rất giống Kha Tiểu Thuần thiếu gia...”

“Kha Tiểu Thuần?” Là ai?

“Cậu ấy là em họ thua cậu chủ năm tuổi, hai người bọn họ có tình cảm khá tốt. Bất quá, Kha Tiểu Thuần từ nhỏ đã mắc bệnh tim, không được hai mươi ba tuổi đã qua đời, ai, ông trời thật sự quá tàn nhẫn mà.” Thím Vương bi thương thở dài.

“Đúng vậy sao...”

Ngực trào dâng một nỗi đau ... Thôi đi! Y không cho phép mình suy sụp.

“Được rồi, ” thím Vương bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, “ở trước mặt cậu chủ, nghìn vạn lần không nên nhắc tới chuyện của Kha Tiểu Thuần thiếu gia, bằng không cậu chủ sẽ không vui.”

“Tôi hiểu rồi...” Tiêu Thạch thấp giọng nói, buông thìa, “Cảm tạ thím, thím Vương. Tôi thực sự cần phải đi, tái kiến.”

“Có thể nói cho tôi biết cậu muốn đi đâu không? Vạn nhất cậu chủ hỏi đến, tôi cũng có thể trả lời...” Thím Vương đi theo tới cửa.

“Không cần đâu, mặt khác thím thay tôi cảm tạ anh ấy là được.”

Tay trắng bước trên đường, con đường lớn lại không có một bóng cây, ánh mặt trời bao phủ, tự nhiên tràn ngập ánh nắng chiều chói chang. Đầu tiên là chậm rãi đi, sau đó, bước chân dần gấp gáp, cuối cùng, không để ý cơn đau trên đầu, Tiêu Thạch bắt đầu cố sức chạy thật nhanh...

8. Chương 8

“Như vậy không thể được đâu... Trên đầu bọc băng gạc dày như vậy, anh sẽ phá hư hình tượng của cửa hàng thức ăn nhanh chúng ta mất...”

Chủ quán “Thức ăn nhanh mỗi ngày” là một người đàn ông nhỏ gầy, đeo một chiếc tạp dề bẩn như cả tuần chưa giặt, neho mắt nhìn chăm chăm vào đầu Tiêu Thạch.

“Không có sao, chỉ cần đội mũ là có thể che được gần hết rồi.”

Tiêu Thạch cắn răng đội nón thật chặt, bình thường mang vào rất vừa, nhưng hiện tại trán y còn thêm nhiều tầng băng gạc, tự nhiên đè ép đến vết thương, trận trận đau đớn truyền đến...

“Chủ quán à, chú xem. Như thế này tốt không?” Tiêu Thạch bài trừ khuôn mặt tươi cười, còn ra dấu chữ V thắng lợi.

“Được rồi, nói sao thì hôm nay đang cần người phụ lắm, giao liền mấy tiếng có được không? Anh đã rõ quy định của tiệm rồi đấy, giao hàng trễ hai mươi phút, chúng ta không chỉ không thu một xu, mà còn phải bồi thường tổn thất cho khách hàng.” Chủ quán khó xử nhìn vào gương mặt tái nhợt của Tiêu Thạch.

“Cứ để tôi lo, chú à!” Tiêu Thạch “thùng thùng” vỗ ngực.

Thật đúng là không nên tùy tiện ba hoa.

Không để ý trên mặt đất bẩn thỉu, y đặt mông ngồi trên bậc thang ở tầng dưới nhà trọ, lưng dựa tường, sức lực động đậy ngón tay Tiêu Thạch còn không có. Y trọ ở tầng năm, bình thường chỉ cần chục bước là đến, hiện tại xem ra xa xôi như lên trời.

Cả người đau nhức đến tê dại, đến hô hấp cũng trở thành gánh nặng, chỉ có thể há to mồm, giống như con cá ngu xuẩn nhảy lên bờ tự tìm đường chết, hấp hối, cứ ngáp ngáp miệng nhỏ mà đớp không khí.

Hiện tại đêm đã khuya rồi, người kia đã về nhà chưa? Phát hiện mình rời đi, hẳn sẽ thế nào? Vị thiếu gia Kha Tiểu Thuần kia, rốt cuộc có quan hệ gì với hắn?

Muốn dùng công việc để quên đi người kia, thực sự là tự mình chịu khổ, nhìn xem cuối cùng y nhận được cái gì, mệt đến đỡ sống đỡ chết mà vẫn suy nghĩ miên man.

A a... Không cần suy nghĩ nữa! Cố sức gõ đầu, nhưng đụng tới vết thương, Tiêu Thạch liền nghiêng rằng nghiêng lợi. Bất quá rất có hiệu quả, khuôn mặt nam nhân chờn vờn trước mắt y liền biến mất.

“Được rồi mà... Được rồi... Đừng...”

Tiếng rên rỉ giữa đêm khuya đặc biệt rõ ràng, Tiêu Thạch nhìn qua xem, phía trước cách đó không xa, có một đôi tình nhân nép vào góc tường chỗ tối kia, nhiệt liệt hôn môi.

Nhìn bóng dáng bọn họ dán chặt vào nhau, Tiêu Thạch buồn chán suy đoán xem tuổi tác, mặt mũi cùng nghề nghiệp của hai người... Nói gì thì nói, nếu trốn ở góc tối khu trọ này quần quýt thì chắc cũng không

phải hạng có tiền, con gái chỗ này không phải là gái vũ trường thì cũng chỉ là nữ phục vụ nhà hàng, mà nam thanh niên thì suốt ngày lêu lổng chơi bởi chiếm đa số. Ở đây vàng thau lẫn lộn, sang hèn đàng *** muốn dạng gì cũng có thể tìm thấy.

Bất quá, sang hay hèn thì có gì khác nhau? Chỉ ít, bọn họ có ái tình, không có ái cũng có tình (***) đi, cũng là lẽ thường.

Nam cùng nữ, âm cùng dương, phối hợp hòa hợp đến thế nào! Mà y cùng Cảnh Mộ Chi, một là nam nhân, kia cũng là nam nhân, cho dù miệng hần thừa nhận không thích nữ nhân thì phải làm thế nào đây?

Y sao dám hy vọng xa vời? Quá khó khăn, thật sự là quá khó khăn đi! Thấy thế nào cũng không có ngày mai, nếu chỉ có mình y thì ra sao cũng được, nhưng còn hần thì sao.

“Được rồi mà, anh nên đi đi, không thì tối nay ba mẹ em lại la rầy, phiền lắm.” Nghe thanh âm, cô bé kia tựa hồ vẫn còn rất trẻ, không biết đã thành niên chưa.

“Anh luyến tiếc mà. Lại đây, hôn thêm một cái nào.”

“Được rồi được rồi, không về nhà thực sự sẽ không ổn, trễ rồi.”

“Được rồi...” Cậu trai thở dài một hơi, “hứa là nhớ anh đó.”

“Em hứa mà, anh cũng phải nhớ em đó.”

Nội tâm Tiêu Thạch khê dao động, chuyện này với tình nhân cũng đúng thôi, tựa bùa ngải, khuấy động nội tâm của y mãi...

... Y cũng nhớ hần... Thật sự, thật sự rất nhớ... Mà bọn họ bắt quá chỉ mới xa nhau chưa đến một ngày! Thân thể đã rã rời đến mức không nhúc nhích được vậy mà tâm tư cứ day dứt nhớ mong đến mức đứng ngồi chẳng yên.

Cho đến lúc này, Tiêu Thạch mới làm cho bản thân bình tĩnh hơn được một chút.

Tối hôm qua hần giúp y nhiều như vậy, thế nhưng y lại nhân lúc hần vắng nhà mà lén lút bỏ trốn. Giống như lính đào ngũ đáng khinh. Hần sẽ nghĩ y như thế nào? Nổi giận đùng đùng, hay là, triệt để thất vọng? Có khi, vẫn đang lo lắng cho y... Không, y không nên có bất cứ một ảo tưởng nào! Nhưng mà y lại nhịn không được mà đoán —— có khi hần đối với y tốt như vậy, là bởi vì y lớn lên giống “Kha Tiểu Thuần thiếu gia” kia, hay là chỉ bởi vì chính y?

Không có được đáp án chính xác mà bản thân mong muốn, có suy đoán thế nào nữa cũng chỉ là lãng phí thời gian. Xét tình xét lý, thế nào y cũng phải nói với hần một tiếng tạ ơn, tuy rằng không có dũng khí cùng hần mặt đối mặt, nhưng ít ra, cũng phải gọi điện thoại nói một tiếng cảm ơn.

Ừ, chỉ cần điện thoại vừa kết nối, y nói cảm ơn xong, sẽ xin lỗi xin lỗi, là được rồi. Sau đó, trả hết viện phí y nợ hần, từ nay về sau, đôi bên chẳng nợ nần gì nhau, y không muốn mang nợ hần thêm nữa.

Tìm được cái cơ quang minh chính đại liền cảm thấy có thêm dũng khí hành động. Lại quên mất rằng quá khứ y đã miệt mài theo đuổi người kia thế nào, kỳ thực, y muốn gặp nam nhân kia biết bao, cho dù chỉ nghe được giọng nói của hần cũng là tốt rồi.

Chậm rãi lấy điện thoại cầm tay trong túi ra...

Điện thoại di động này chỉ mua để liên lạc với mẹ y, bởi vì rất sợ mẹ một mình lẫn lộn trong sông bài mà gặp điều bất trắc. Người biết số liên lạc với y hiện nay cũng chỉ có mẹ và Vi Vi. Nhưng mà, suy nghĩ nửa ngày, Tiêu Thạch vẫn đem điện thoại di động cất vào, đi ra buồng điện thoại công cộng cách nơi trọ không xa.

Hành động này cần một sự quyết tâm thật lớn.

Gắt gao nhìn chăm chăm phím bấm trong buồng điện thoại, tiểu Thạch tựa như đang nhìn vào quái vật ngàn năm. Biết rõ còn chân chừ nữa cũng chỉ là lãng phí thời gian, y rút cuộc cũng ấn xuống số điện thoại đã sớm khắc vào tim này.

Nơm nớp lo sợ nghe qua vài tiếng reo thật dài, “Uy?”

Thanh âm gọi cảm rất êm tai, nhưng mà, không phải là hấn!

“Vâng, là ai?” quả nhiên là một giọng nam xa lạ hỏi trong điện thoại.

“... Xin hỏi... Cảnh tiên sinh có đó không?”

“Cậu kiếm tiểu Mộ Mộ sao, hấn đi toilet rồi, cậu là ai? Còn không thì lát nữa gọi lại, được chứ?”

Trong điện thoại, truyền đến một chút thanh âm âm ỉ, Tiêu Thạch trong lòng hơi khẽ động, âm thanh nào nhiệt này nghe chừng rất quen thuộc.

“Tiên sinh, của ngài “Thệ cùng Lưu Tinh” “!”

Y thấy nhóa mắt khi nghe những lời này, đây không phải là thanh âm của Vi Vi sao? Nguyên lai bọn họ ở “Lưu Tinh Tự” .

“Ách... Không cần, một chút nữa tôi đi tìm hấn là được rồi. Cảm tạ.” Y lập tức cúp điện thoại.

* * *

Cái gì vậy! Thân thần bí bí gọi đến.

Cao Tuấn lăm lăm vài câu xong, sau đó Cảnh Mộ Chi từ toilet trở lại chỗ ngồi bên cửa sổ.

“Có người tìm người...” Cao Tuấn đưa tay vỗ vai y.

“Ai?” Cảnh Mộ Chi kiểm tra màn hình điện thoại, là một dãy số xa lạ.

“Không biết, bỗng nhiên tự đâu gọi đến nói một hai câu liền thôi.” Cao Tuấn vui người vào sâu trong lớp đệm êm ái của sôpha. Oa, thật tốt, thật tốt nha. Lúc nào rảnh hấn cũng nên mở một quán bar như thế này để tiêu khiển mới được.

Có thể là y không? Cảnh Mộ Chi đang lúc trầm ngâm thì bị người khác xen ngang ——

“Ông chủ, Thệ cùng Lưu Tinh của anh đây!”

« Xoạt một tiếng » ly rượu bị người nặng nề đập lên mặt bàn, chất rượu nhạt sóng sánh văng ra ngoài, giống như muốn nói tâm trạng của nhân viên bưng rượu lúc này đang rất là cáu kỉnh.

Sau đó, cô trừng mắt với Cao Tuấn, ánh mắt sắc lẹm như dao, rồi quay đầu hùng dũng bỏ đi.

“Tiểu Mộ Mộ, nhân viên tạp vụ của người tính tình thật là ghê gớm nha.”

Cao Tuấn bị liếc trúng, cả người cứng còng, không nghĩ tới là không nghĩ tới, siêu cấp mỹ nam kiêm siêu cấp thiên tài như hấn từ lúc khai thiên lập địa tới nay lại bị một nữ nhân bỏ như vậy, sự tự tin đã bị tổn thương nghiêm trọng, ô oa, hấn không muốn sống...

Cảnh Mộ Chi khổ cười, hấn cũng không biết hôm nay Vi Vi có chuyện gì, mà nhìn hấn với ánh mắt giống như sắp giết hấn đến nơi.

“Hơn nữa, cổ tựa hồ chỉ nhắm vào hai người chúng ta.”

Mà nữ nhân viên kia vừa quay đi đã lại cười với khách nhân khác đến mức gió xuân tràn về, Cao Tuấn càng nghĩ càng cảm thấy không đúng lắm.

“Đây là lần đầu tôi đến “Lưu Tinh Tự” nha, cổ với tôi không thù không oán, như vậy, mục tiêu của cổ cũng chỉ có cậu nha. Lê nào... Cổ thăm mền cậu đã lâu nhưng vẫn không được đáp lại, nay còn thấy hai người chúng ta gian phụ *** phụ quân anh tụ hội ở cùng nhau, cho nên mới phát điên như thế.”

Cảnh Mộ Chi thiếu chút nữa phun hết rượu trong miệng ra , “Không hiểu thành ngữ thì không nên dùng bậy.”

“Vậy cậu giải thích hành động của cô ấy là thế nào xem? Chẳng lẽ là bởi vì cổ thực sự chán ghét tôi? Không đạo lý a, tôi chính là siêu cấp mỹ nam người gặp người yêu nha, nữ nhân thấy tôi, tựa như chuột thấy gạo, nam nhân thấy tôi, tựa như nông dân thấy rượu, oa ha ha ha... Trên đời này là sao có người không bị mị lực của tôi hấp dẫn? Cho dù có, người đó cũng chưa có ra đời nha!” Cao Tuấn bừa bãi cười rộ lên.

Cảnh Mộ Chi khước mắt giật giật, thở dài, xoa lên huyệt Thái Dương...

“Được rồi, ngày hôm nay cậu thể nào lại tốt như vậy, còn nhớ tới mời tôi uống một ly. Không cần về nhà chiếu cố chú mèo nhỏ bị thương của cậu sao?”

“Y chạy mất.”

Nhắc tới chuyện này hắn như phát cáu, không thèm nói gì đã bỏ đi. Phương thức chăm sóc của hắn rốt cuộc có chỗ nào không đúng? Sao phải trốn hắn như trốn thú dữ vậy? Cứ tưởng rằng trải qua một tối, quan hệ của hai người cũng sẽ được cải thiện, không ngờ, khoảng cách không rút ngắn được mà còn bị kéo cho xa thêm.

Con người đen láy hiện lên một chút buồn bã, tay cầm ly Thệ cùng Lưu Tinh lại càng chặt hơn...

Được rồi, Cảnh Mộ Chi hẳn chưa bao giờ miễn cưỡng người khác, y nếu thực sự ghét hắn như thế, sau này phân rõ giới tuyến, hẳn sẽ không thừa hơi đi quan tâm y nữa.

Cậu không muốn tôi liền buông tay!

“Cái gì, chạy? Ha ha...” Cao Tuấn cười nghe chói tai cực kỳ, “Cậu quan tâm y như thế. Y lại không cảm động? Tốt, rất mạnh mẽ! Nếu như ngày nào đó gặp nhau, cậu nhất định phải giới thiệu y với tôi. Tôi là muốn nhìn dáng vẻ của cậu khi bị y cự tuyệt, nhất định là đặc sắc.”

Thật là một tên lo thiên hạ chưa đủ quay cuồng.

Cảnh Mộ Chi hừ lạnh một tiếng, “Muốn đi sẽ không giữ, cũng là tự do của mèo con mà thôi.” Sau này, hẳn sẽ không dễ để tâm vào những chuyện như thế nữa.

“Không thể nào, lão huynh, bắt quá bị cự tuyệt một lần, cậu lại đã rút lui? Đây cũng không phải là tổng giám đốc Cảnh trong trí nhớ của tôi nha.”

“Có một việc tôi vẫn rất muốn hỏi anh” Cảnh Mộ Chi khoanh tay trước ngực, “Anh có sự tự tin phi thường, rốt cuộc ở đâu ra vậy?” Có đôi khi, hắn thực sự rất bội phục tên không thần kinh này.

“Đương nhiên là do được yêu chiều nhiều quá mà ra.”

“Do được yêu?”

“Có người yêu cậu càng sâu sắc thì cậu lại càng tự tin.”

“Thì ra là thế.”

“Cậu lại nhận ra cái thứ gì?”

Cảnh Mộ Chi cười nhưng không nói.

Nhận ra rằng, hắn có thể nào không biết, tất cả ý nghĩa đều ở tình yêu.

Có yêu, có dũng khí, tự nhiên sẽ có tự tin. Bạn tốt bên hắn đều đã được yêu, cũng đã yêu lại. Mà hắn, cho tới bây giờ, vẫn là hai bàn tay trắng.

Trước nay chưa có hề cảm thấy trống vắng, đêm nay, hắn lại thực sự muốn mượn “thệ cùng Lưu Tinh” mà say sưa một phen.

Nhân sinh giống như Lưu Tinh (sao băng), chớp mắt tỏa sáng rồi thôi, lẽ nào tình yêu cũng là như vậy?

Tiểu Thuần, nói cho anh biết, hiện tại em ở thiên đường, có còn vui tươi không phiền muộn giống như trước đây?

Vô số chuyện cũ đã phủ đầy bụi, bây giờ lại ào ào sáng lên. Vốn tưởng hắn đã quên gần hết, giờ đây lại do chú mèo con kia mà nhớ lại, đêm nay đối với hắn sẽ là một đêm trắng thật dài.

“Ấy, tiểu Mộ Mộ à, cậu có khỏe không? Uống rượu nhiều lại quá nhanh vậy, rất hại cho thân thể.”

Dù sao bằng hữu tốt, thấy đáng dấp Cảnh Mộ Chi sa sút tinh thần, Cao Tuấn nhin không được ngồi vào bên cạnh, đoạt lại ly rượu trên tay hắn.

“Tôi không sao.”

Khuôn mặt đoan chính không có một chút sắc đỏ, đôi mắt hình như càng sâu hơn nhưng lại trầm ổn như cũ. Người nam nhân này vững vàng như núi, nếu không làm bằng hữu nhiều năm như vậy, không biết rằng tử lượng của hắn thật kém, sợ rằng Cao Tuấn cũng bị hắn lừa.

“Được rồi, cậu không sao. Nè, ăn uống no đủ, chúng ta cũng nên về nhà đi ha.” Cao Tuấn kéo tay trái hắn quàng lên cổ, tay phải lại vòng qua thắt lưng hắn, dìu hắn đứng lên.

Cười với nhân viên phục vụ một cái thật tươi rồi bước ra khỏi “Lưu Tinh Tự”, bên ngoài đã là hừng đông, khu thương nghiệp bình thường náo nhiệt phồn hoa ngay lúc này lại trở nên vắng vẻ cô quạnh.

Không thể suy nghĩ nhiều, Cao Tuấn chống đỡ trọng lượng nam nhân bên người, từ từ bước đến bãi đỗ xe. Người này, bình thường ổn trọng như thế, cẩn thận như thế, không ngờ qua một đêm lại biến thành tên phiến phúc thể này.

Bỗng nhiên, giác quan thứ sáu mơ hồ nhắc nhở hắn, tựa hồ có vật gì đang lặng lẽ nhìn trộm, quay đầu nhìn lại, không thấy một bóng người? Chẳng lẽ là hắn hoa mắt sao?

Nhưng mà, hắn không có nhìn lầm, cũng không có hoa mắt.

Chờ sau khi hắn đi mất, dưới chân đèn ẩm ướt ở góc đường, ánh sáng nhàn nhạt tỏ rõ vẻ mặt trầm mặc tái nhợt của Tiêu Thạch.

Y khẽ khàng đứng lặng đó hồi lâu, dường như trôi qua cả một thế kỷ.

9. Chương 9

Tiếng điện thoại kêu trong túi làm Tiêu Thạch phát hoảng, hoang mang lấy điện thoại ra, màn hình hiển thị « Vi Vi ».

“Vi Vi?”

“Tiểu Thạch thôi, anh hiện tại đang ở đâu?”

“Anh... Đang ở nhà bạn... Em không biết đâu, là đồng nghiệp ở thức ăn nhanh mỗi ngày đó.”

Y bèn nói bừa một lời nói dối không ảnh hưởng đến toàn cục, kỳ thực y đang ở góc đường gần “Lưu Tinh Tự”.

“Ông chủ trời đánh kia mang anh đi, hắn ta không làm gì anh chứ.”

“Không có, vì sao hỏi như vậy?”

“Tức chết em mất!” giọng nói của Vi Vi cao hơn thường ngày đến mấy bậc, “em vốn cho rằng ông chủ là thật tâm đối xử tốt với anh, nên mới yên tâm để hắn mang anh đi, không ngờ hắn có mối nói cũ, đứng núi này trông núi nọ!”

“...”

“Em cái gì cũng thấy, vừa rồi ông chủ đưa một nam nhân đẹp đến mức không rõ nam nữ đến “Lưu Tinh Tự” uống rượu, hai người đánh mất đầu tình, ấp áp ôm ôm, còn cùng nhau vai kề vai đi về nhà. Còn coi như không thấy em nữa. Hóa ra ông chủ là một tên hoa tâm củ cải (Sở Khanh háo sắc), anh ngàn vạn lần đừng có mơ tưởng gì đến cái loại đàn ông này. Em cũng hiểu anh mà, ai đối tốt với anh một chút là anh đã cảm động, huống chi anh vốn là thích hắn. Hãy nghe em nói, quên hắn đi, hắn không thích hợp với anh, nếu như hắn thích loạn con trai như thế, anh vĩnh viễn không có phần thắng rồi.”

Lý luận cuối cùng, Hoa Vi Vi tựa như giáng một đòn đau vào y không chút lưu tình.

“Anh biết, Vi Vi.” Tiêu Thạch nắm chặt điện thoại.

Hắn biết, căn bản không có khả năng, sở dĩ cho tới bây giờ cũng không có vọng tưởng gì. Kỳ thực, vừa nhìn đến Cảnh Mộ Chi thân mật cùng người con trai tuấn mỹ như thế, ngực tuy rằng rất đau, nhưng lại có cảm giác giải thoát thật an bình.

“Ghê tởm, em vốn dĩ cảm thấy ông chủ là nam nhân thật tốt, hiện tại xem ra hoàn toàn nhìn nhầm rồi. Không sao, tiểu Thạch, quên hẳn đi, em giúp anh tìm nam nhân khác tốt hơn.”

“Em cũng thật dễ tâm.” Tiêu Thạch không khỏi nở nụ cười.

“Tiểu Thạch, anh không sao chứ, anh thật sự không buồn sao?”

“Có cái gì để buồn? Vì Vi, mặt trời mỗi ngày đều mọc thôi, chúng ta cũng sống như vậy. Huống chi, ông chủ tìm được người tốt như vậy, anh cũng mừng thay anh ta.”

“Không được nói kiểu cam chịu như vậy.”

“Anh không phải là cam chịu, anh chỉ đang nói cảm giác thật của anh ra mà thôi.” Tiêu Thạch bình tĩnh nói.

Không sai, y hiện tại hầu như có thể hoàn toàn xác định được, y thực sự phi thường, phi thường thích người nam nhân này! Về điểm này thật không khác lúc còn học cao trung, y đã nhất kiến chung tình với người kia!

Nhưng mà, cho dù hắn có yêu y, cho dù phần cảm tình này càng ngày càng sâu sắc, y cũng sẽ không hy vọng xa vời rằng có thể cùng hắn tâm linh tương thông.

Vì sao nhất định phải yêu nhau chứ?

Nếu như y chỉ cần từ xa mà nhìn hắn, tự do nhớ hắn, như vậy y cũng có thể thỏa mãn rồi, vì sao lại còn muốn đối phương đáp lại? Người như Cảnh Mộ Chi, vốn nên đi cùng nam nhân tuấn mỹ kia mới đúng, bọn họ là người cùng một thế giới, nên mới có thể yêu nhau hạnh phúc trọn đời... Đáng lý ra, tâm tình này của y, không nên cho bất kì một ai khác biết.

Hắn hiện tại, thậm chí nghĩ rằng nên cất giữ kí ức của mình thật tốt, giấu nó đi, để ai cũng không thể tìm thấy nữa.

Nếu may mắn một lần nữa gặp được hắn thì quá tốt rồi.

“Vi Vi, anh định đến Ma Cao.”

“Cái gì?” Vừa nghe đã thấy sợ, cô hét chói tai vào điện thoại, “Anh điên rồi! Một mình đến Ma Cao làm gì? Chỗ đó là chỗ anh nên đến sao?”

“Anh lo cho mẹ, anh định đi đón mẹ về, đi xem mẹ thế nào.”

“Anh không phải đang nghiêm túc chứ, đi đến Ma Cao đánh bạc nợ nần trên nghìn vạn cũng có, nói không chừng lần này chưa đến nơi đã bị người chặt đầu cưa chân, anh đến đó, trên người lại không mang tiền, anh cho là đám người đó sẽ bỏ qua cho anh sao?”

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đến lúc đó cũng sẽ có cách. Nói như thế nào, đó vẫn là mẹ anh, anh không thể mở to mắt bỏ mặc bà được.” trong giọng điệu bình thản của Tiêu Thạch còn có chút bướng bỉnh kiên định,

“Anh nhớ đi là mẹ, nhưng đi có còn xem anh là con sao?” Vi Vi gần như phát điên, “Anh đừng giả ngu, tiểu Thạch, anh đi một mình là đi chịu chết! Chúng ta đã hứa với nhau thế nào? Anh đã hứa không bỏ em một mình mà. Anh là đồ dối trá, đồ lừa đảo!” Nói đến đây, cô đã bật khóc nức nở.

Tiêu Thạch nắm chặt điện thoại di động, “Xin lỗi, Vi Vi.”

“Em không cần anh xin lỗi, em không muốn mất anh. Nếu như anh thật coi em là người nhà, anh sẽ không muốn đi! Nói cho em biết anh ở nơi nào, em sẽ đi tìm anh ngay lập tức.”

“Nếu như anh có gặp chuyện gì, trong tài khoản ngân hàng vẫn có năm vạn tệ, mật mã là ngày sinh của anh, em nên nhớ lấy.”

“Em không thích nghe không thích nghe không thích nghe...”

“Vi Vi, bảo trọng.”

Nhẹ nhàng nhấc một cái, tiếng khóc của Vi Vi dần trôi xa, song song việc đem liên hệ duy nhất của mình với cuộc sống này, cắt đứt đi.

Quay đầu, y sải bước chân đi về phía khoảng không mờ mịt mà ánh đèn đường chẳng thể soi tới.

Gió đêm thổi tóc y rối tung lên...

Vết thương trên trán cùng trên tay nóng như đổ lửa, toàn thân y đều đổ mồ hôi...

Cảnh Mộ Chi, cho tôi biết đi, nếu tôi biến mất, anh có nhớ tôi không, có giống như luyến tiếc Kha Tiểu Thuần kia không? Tôi không biết chuyện cũ của hai người, có lẽ rất êm tai, lúc nào rảnh rồi, hãy kể cho tôi nghe nhé. Còn nam nhân tối nay, nếu như anh đối với tôi cũng bằng biểu tình này, thật tốt bao nhiêu... Xin lỗi, tôi lại bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ...

Hiện tại, vô luận như thế nào, tôi cũng muốn nói với anh : “tái kiến”

Tái, kiến.

* * *

“Mở cửa, mở cửa cho tôi! Mau rời giường cho tôi! Ông chủ, Cảnh Mộ Chi, đồ nát rượu! Anh nếu không tỉnh lại sẽ hối hận cả đời. Mở cửa...”

Một đêm này, Hoa Vi Vi dùng âm thanh cao vút, đứng bên ngoài biệt thự của Cảnh Mộ Chi mà náo loạn, làm cho toàn bộ khu « Fort-Rhino » ồn ào gà bay chó sủa.

“Khốn nạn, bị thuyền tuần tra chống buôn lậu phát hiện rồi! Lão nhị, tăng tốc, mở hết mã lực, chạy nhanh về trước đi!”

Một đêm này, Tiêu Thạch trốn trong khoang thuyền buôn lậu đến Ma Cao, chịu đựng vết thương chưa lành miệng càng ngày càng đau đớn mãnh liệt, chịu đựng gió máy cùng dạn dày đau đớn muốn nôn mửa vì say sóng.

“Mụ là muốn tui tao cắt tay trước? Hay là gọt cái chân trước?”

Một đêm này, Ngũ Tuệ Quyên nước mắt đầm đìa quỳ gục dưới chân người khác, trên mặt bàn trước mặt còn cắm một con dao sáng lóa, mà phía sau bà là hai tên bảo vệ mang vẻ mặt hung thần của sông bài...

Rất nhiều câu chuyện, đều phát sinh đêm này...

Lúc Tiêu Thạch bị bảo vệ sông bạc quăng vào một văn phòng tối đen, là lúc trời dần về sáng.

Ngày mới vội vã đến.

“Tiểu tử thôi, cũng gan lắm! Một phen tiền cũng không đem mà dám đến sông bạc của ta đòi người, nhiều năm như vậy, đến nay tao mới nhìn thấy.”

Chủ sông bạc Bào Vạn, nhìn bề ngoài như một thương nhân giàu có thịnh vượng. Có người nói ở trong khu sông bạc Ma Cao, hẳn tuy rằng không phải lớn mạnh nhất, nhưng vì thủ đoạn nghiêm khắc tàn nhẫn mà nổi danh. Đối với dân cờ bạc mà lại không có bao nhiêu tiền, sông bạc mở ra dịch vụ cho vay nặng lãi, dù đồ bọn họ hết mượn đến vay, chờ bọn họ chặt vật tinh lại thì cũng đã sớm đánh thua lần lượt từng văn cược kinh người, tán gia bại sản, thậm chí đến cả mạng mình.

Tay vừa vẩy, lập tức có thuốc hạ ân cần cắt đuôi mỗi thuốc xì gà rồi đặt vào tay. Khói thuốc trong miệng từ từ tỏa ra, toàn bộ không gian tràn ngập hương nicôtin.

“Mày có biết mẹ mày thiếu chúng tao bao nhiêu không?”

Mắt hơi nhú lại vẫn che không được bên trong ánh mắt thâm trầm.

Tiêu Thạch nhìn mẹ mình đang co người trong góc tường một chút, chỉ thấy mẹ hoảng loạn phát run, y lắc đầu.

“Hai nghìn vạn.”

“Cái gì?” Tiêu Thạch chỉ cảm thấy đầu xẹt qua một trận đau nhức.

“Không có, tiểu Thạch, mẹ chỉ thiếu bọn họ một nghìn hai trăm vạn, thực sự chỉ có nhiều đó, ” Ngũ Tuệ Quyên khóc lóc biện bạch, “đâu tới hai nghìn vạn, ông chủ Bảo, ông không nên hăm hại tôi a.”

“Cho bà xem giấy tờ. Mượn đích xác chỉ có một nghìn hai trăm vạn, bắt quá... mày đã quên còn có tiền lời à.”

Ngũ Tuệ Quyên run tay cầm lấy giấy nợ, mặt mũi xám ngoét.

“Bà là mẹ mày, mày định cứu bà, vậy mà không mang tiền, ai nha... Cái này thật không dễ nha.” Bào Vạn nhàn nhả đưa tay gạt tàn thuốc “nếu như móc không ra số tiền đó, trời vừa sáng, tao sẽ đem mẹ mày đến Thái Lan, đây chính là chỗ tốt nha, chính phủ chỉ cần có tiền thì đều mất nhắm mắt mở cho ra. Tao thấy, bà nên yên ổn ở đó làm việc trả nợ...”

“Ông chủ Bào à, mẹ đây tuổi lớn rồi, không thể chịu khổ được...”

“Yên tâm, mẹ đâu có cao tuổi lắm, tao còn thấy mẹ chả khác thiếu nữ là bao, khách đến nhất định sẽ tìm mẹ. Bắt quá, chỗ đó của mẹ chắc chưa lão hóa đâu ha.” Bào Vạn âm hiểm cười cười nhìn bà từ trên xuống dưới, “Kỳ thực, giống như mẹ ***, buôn lậu bộ phận cơ thể cũng khá lắm đó, tuy rằng mẹ già rồi toàn da với xương có mỡ cũng không ra thứ gì, bắt quá, thậm gan tì phế này của mẹ nếu bán cũng có thể được mấy xu tiền đó.”

Ngũ Tuệ Quyên ngậy người một giây, bắt đầu khóc thét, “tiểu Thạch, mau cứu mẹ! Lần này mẹ thực sự xong rồi. Mệnh mẹ khổ quá, gả cho thằng chồng mê gái đẹp, thấy phụ nữ đẹp liền chạy theo, vứt bỏ mẹ, thật vất vả sinh con, con cũng không giúp mẹ được gì. Nếu như lần này mẹ bị phanh thây, tiểu Thạch, nhớ kỹ sau này chăm sóc tốt mộ phần cho mẹ, cũng đốt nhiều giấy tiền cho mẹ dùng, ai, mạng của mẹ khổ quá...”

Tất cả vừa hoang đường vừa khôi hài, Tiêu Thạch rốt cục nhin không được mà bật cười.

“Mày, mày vậy mà còn cười, đồ bất nhân...” Ngũ Tuệ Quyên run hết cả người.

Tiêu Thạch không để ý tới bà, dứt khoát đứng lên, “Bọn mày thả bà ra, tao sẽ đi thay.”

Ngũ Tuệ Quyên nước mắt tựa như vòi nước, nói quan tịt quan, “Con nói thật? Con ngoan, mẹ biết con sẽ giúp mẹ, sẽ không thấy mẹ chết mà không cứu.”

Bào Vạn nheo mắt, “Mày tự nguyện?”

“Tao còn trẻ, khỏe mạnh hơn bà, mày đem bán, cũng bán được nhiều tiền hơn. Thả mẹ tao ra, tao đi chung với bọn mày.”

“Hảo tiểu tử, có dũng khí!” Bào Vạn vỗ đùi cười rộ lên, “Mẹ ngươi là con mẹ khốn nạn, lại sinh được đứa con ngoan.”

Hắn phất tay, lập tức có người bắt đầu, dùng dây thừng cẩn thận trói tay Tiêu Thạch.

“Tôi sẽ không trốn.”

“Để phòng ngừa thôi.”

“Chờ một chút, ” Tiêu Thạch quát to làm bảo vệ ngưng hành động trối y lại, chậm rãi đi tới trước mặt Ngũ Tuệ Quyên, “mẹ...”

“Tiêu Thạch, mẹ xin lỗi con.”

Từ trong nội tâm lạnh lẽo, rốt cục có một tia hốt thẹn.

“Người không cần xin lỗi con. Sinh mạng này, là người cho con, hiện tại con trả lại người, từ nay về sau, chúng ta không còn nợ nần gì nhau.”

“Con không cần mẹ nữa? Tiêu Thạch...” Ngũ Tuệ Quyên run giọng nhìn đứa con của mình.

“Là mẹ, đã sớm bỏ con, không phải sao?” Tiêu Thạch lẳng lặng nhìn bà, “bảo trọng.”

Đến giây phút này, y đã chẳng còn lời nào để nói.

Khối thân thể này là mẹ ban tặng, hiện tại cũng để mẹ lấy lại. Con chẳng bao giờ oán giận mẹ thay con định đoạt, hiện tại mẹ cũng không nên trách cứ con vì lựa chọn này.

“Đi!”

Nhìn lại lần cuối, Tiêu Thạch khép mắt.

Chậm rãi theo chân bảo vệ đi ra cửa. Đi từng bước một bước lên cầu thang, không gian càng lúc càng được chiếu sáng, nhưng tâm tình y lại thêm u ám hơn...

“Ông chủ, chờ một chút, có người tìm ngài.” Đột nhiên, nhân viên sòng bài từ cửa ra tiến vào, gọi Bào Vạn lại.

“Chuyện gì?”

Người nọ tiến đến bên tai hắn thì thầm, lại kín đáo đưa cho Bào Vạn cái gì tựa như chi phiếu. Bào Vạn liếc mắt, đem nhét hết vào túi áo vest.

Vung tay lên, Tiêu Thạch lập tức bị người buông ra.

“Tiêu tử, coi như mây gặp mây mắn, có quý nhân tương trợ.” Bào Vạn thả một làn khói, “Lần này xóa bỏ, mây tự giải quyết cho tốt.”

Nói xong liền đi, một đám người giống như quỷ mị, nhanh chóng biến mất.

Ngay cầu thang trống trải nửa tối nửa sáng, chỉ còn một mình thân ảnh thon gầy của Tiêu Thạch.

Đây là chuyện gì? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao lại thả y ra?

Nghi hoặc đến mức không hề thấy mừng rỡ, chỉ có thể lê từng bước hướng lên trên... Vừa rồi còn không dám thở mạnh, hiện giờ mọi người bỏ đi, bất tri bất giác y cảm thấy thư thả hơn nhiều, thân thể đeo chì, nặng về chặt vật. Thật vất vả ra đến cửa, ánh nắng chói chang làm y không thể mở mắt được.

“Tiêu Thạch, anh không có việc gì? Thật tốt quá...”

Thân thể mềm mại nhào vào lòng y, mang theo mùi thơm quen thuộc, Tiêu Thạch vô thức ôm chặt cô, “Vi Vi?”

“Anh thiếu chút nữa hù chết em! Một mình chạy đến Ma Cao, anh định chịu chết sao, em rõ ràng nói anh chờ em, anh lại không thèm nghe. Đáng ghét, em hận anh...”

Hoa Vi Vi cố sức đâm ngực y, Tiêu Thạch nhịn đau không rên một tiếng.

“Em sao lại đến đây, rồi làm sao về...”

Ánh mắt dời về phía trước, thanh âm của y đông cứng nơi cửa miệng.

Một bóng người trải dài trước mắt.

Nam nhân dựa vào bức tường loang lổ, hình dáng vẫn như ngày thường. Đôi mắt mạnh mẽ, giống như mắt báo đen mưu mẹo chốn rừng sâu, con ngươi âm trầm hung ác độc địa.

“Ông chủ...”

Trái tim luống cuống nhảy lên, một tiếng nhẹ vậy, y đã thấy khó thở.

Người nam nhân này cứ xuất hiện trước mặt y vào lúc y chật vật khôn khó nhất. Không cần nói chuyện, cũng đã làm y xấu hổ vô cùng.

“Anh lần này có thể thoát khỏi nguy hiểm, ít nhiều nhờ vào ông chủ. Tiểu Thạch, anh thực sự nên cảm ơn ông chủ cho tốt, là hần tìm ca nô đưa em đi, cũng là hần ký chi phiếu trả nợ cho anh. Nếu như không có ông chủ, em thật sự không biết phải làm sao...”

... Nguyên lai là hần... Dĩ nhiên là hần? !

Đầu nóng như thiêu đốt, ánh nhìn mờ mịt, ù tai làm y cảm thấy huyễn hoặc mịt mờ, nhưng vẫn nỗ lực dành từng hơi thở, lao đảo bước tới trước mặt nam nhân...

Chậm rãi ngẩng đầu, mong nhìn sâu vào đôi mắt của người kia...

Đại dương xanh thẳm sáng lóng cùng con người đen láy kia vốn là thiên đường của y. Hiện tại cũng vậy, y mong rằng thời gian sắp đến cũng thế. Mười năm qua tâm trí y bị giam cầm trong đó, hy vọng cả đời này của y cũng chìm sâu trong đó như thế.

Mở miệng, nhưng không biết giọng mình ử rữ, cố gắng nói ra những tiếng yếu ớt trong lòng.

“... Xin lỗi...”

Xoay chuyển cỡ nào, có khả năng nói, cũng chỉ có nói được những lời này. Rốt cuộc vì sao phải nói xin lỗi, chính Tiểu Thạch cũng không rõ. Chỉ cảm thấy ngực đau quá, đau nhức đến mức không thể nghĩ ra lời nào hơn.

“Xin lỗi...”

“Xin lỗi cái gì?” Nam nhân lớn tiếng cắt đứt hần, “Thật sự cậu thấy tôi sẽ sợ như thấy quỷ vậy sao?”

Không giống thường ngày, trong mắt nam nhân không còn nửa điểm ôn nhu, vẻ lo lắng ngưng kết trong con người thẳm thẳm, mưa rền gió báo hiệu bão nổi.

“Tôi biết cậu chán ghét tôi, tôi là cái hạng tới cực điểm hỗn đản, cậu không cần một lần lại một lần chứng minh cho tôi thấy. Thế nhưng tôi cho cậu biết...”

Cảnh Mộ Chi một quyền đâm vào tường, lớp trảng cũ kỹ liền nứt hết một góc, lực đạo mạnh mẽ, ngón tay dường như đã bị bầm lên.

“Chỉ cần tôi ở đây, cũng không cho phép cậu cam chịu ý thương tổn chính mình! Muốn làm cái gì thì làm cái đó, căn bản không để ý cái khác, cậu coi người khác đều là người chết sao? ! Tôi làm tất cả vì cậu, lẽ nào đều không có ý nghĩa? !”

Nam nhân tức giận, cơn giận bốc cao đến mức trước nay chưa hề thấy.

“Tôi không có...” Y làm sao chán ghét hần chứ.

“Được rồi!” Nam nhân lớn tiếng cắt ngang lời y, “Sau này tùy cậu muốn yêu ai cũng được, tôi không bao giờ nhúng tay vào chuyện của cậu nữa!” Dứt lời, quay đầu bước đi.

“Chờ một chút...”

Y cuống quýt đưa tay với, nhưng bắt không được bóng lưng người quyết chí rời bỏ kia.

“Chờ...”

Bước chân lao đảo cùng thân thể suy yếu không thể chịu nổi kích động mạnh như vậy, toàn thân mềm nhũn, té lăn trên đất, ánh sáng trong nháy mắt tắt đi...

Tất cả tựa như tĩnh lặng.

Vật duy nhất chuyển động, cũng chỉ có bóng lưng lạnh lùng của nam nhân khắc sâu vào mi mắt y.

Càng đi càng xa...

10. Chương 10

Bất chợt tỉnh lại.

Vừa mở mắt, lại thấy trần nhà thanh lịch, lại cảm nhận sự mềm mại êm ái đến mức muốn tan hết cơ thể ra của chiếc giường, y lập tức nhận ra chính mình đang ở đâu.

Không nghĩ tới hắn còn có thể dẫn y về nhà, hắn sẽ không còn giận y nữa chứ?

“Tiêu tiên sinh, cậu tỉnh.”

Thím Vương lập tức đi đến, chậm rãi kéo rèm cửa sổ ra. Toàn bộ gian phòng lập tức tràn đầy ánh mặt trời ửng đỏ nhẹ nhàng.

“Xin hỏi hiện tại đã là mấy giờ rồi?” Tiêu Thạch che đầu, gian nan ngồi lên, thím Vương sẵn sàng thay y đệm gối xuống dưới lưng.

“Gần năm giờ chiều rồi.”

“Tôi lại ngủ cả ngày?”

“Cậu ngủ say lắm, tôi cũng không dám lại gần, sợ đánh thức cậu.” Thím Vương cười, từ phía sau bưng lại một chén cháo nóng tỏa hương thơm ngon lành, “Cậu nhất định là đói bụng rồi, ăn ngay cho nóng. Bác sĩ nói không nên ăn đồ dầu mỡ, phải tĩnh dưỡng, chút nữa tôi đem canh lên nha.”

“Thím Vương, cảm tạ thím.”

“Tiêu tiên sinh, người cậu nên cảm ơn không phải tôi, mà nên là cậu chủ. Tôi chưa từng thấy cậu ấy quan tâm ai như cậu. Xem ra, cậu thật sự rất quan trọng trong lòng cậu chủ đó.”

“... Thím Vương, sau này có thể gọi tên của tôi không?”

“Sao có thể thế được, cậu là bạn của cậu chủ mà.”

“Không, tôi không phải!” Tiêu Thạch vội vã phủ định, “Cảnh tiên sinh là ông chủ của tôi, tôi chỉ là nhân viên cũ của anh ấy mà thôi.”

“Thế nhưng, người có thể làm cho cậu chủ mang về nhà chăm sóc, hắn có thể gọi là bằng hữu của cậu chủ rồi” thím Vương mỉm cười, “Cậu an tâm ở đây tĩnh dưỡng đi, nếu như lại giống lần trước, bỏ đi không nói tiếng nào, sẽ lại làm cậu chủ tức giận, vậy cũng không tốt.”

“Ngày đó tôi rời khỏi... Cảnh tiên sinh rất tức giận sao?” Tiêu Thạch cẩn trọng hỏi thăm.

“Đương nhiên rồi. Cậu không biết đâu, lúc tức giận cậu chủ cực kỳ đáng sợ, nhưng kỳ thực cậu ấy là một người tính tình khá tốt, trong lòng có chuyện, cũng sẽ không trút giận lên người khác. Nhưng tôi lại thấy được đó chính là do cậu chủ nén nhịn, không muốn tổn thương người khác.”

Cảnh Mộ Chi là người tính tình cực tốt? Trong lòng y hiện lên dấu chấm hỏi to đùng đùng.

Bất quá, nhớ lại lúc hắn ở Ma Cao mắng y xong rồi đâm lên tường, sâu trong nội tâm y, bắt đầu cảm thấy ảm áp.

Nếu như, thành tâm thành ý xin lỗi hắn, như vậy hắn có thể tha thứ không?

“Cảnh tiên sinh không ở nhà sao?”

“Vâng, cậu chủ giờ đang ở công ty, chắc là sẽ mau quay về.”

“Vâng.”

Nhưng mà cũng không đúng như lời thím Vương nói. Cảnh Mộ Chi không chỉ không sớm trở về, thậm chí qua giờ cơm cũng chưa thấy bóng dáng.

Nghe từ phòng khách tiếng đồng hồ lần lượt điểm giờ, Tiêu Thạch lại càng thêm lo. Mới vừa uống thuốc gây buồn ngủ, nhưng tiềm thức lại nhớ Cảnh Mộ Chi, trần trọc một lúc lâu cho đến khi vừa ngủ sẽ liền lập tức giật mình tỉnh giấc, lặp lại nhiều lần như thế... Thẳng đến khi gần sáng, phòng khách cuối cùng cũng có tiếng động, Tiêu Thạch nguyên bản ngủ chưa sâu lập tức tỉnh dậy.

Tiếng bước chân dần dần rõ ràng, dừng lại ở ngoài cửa...

Tiêu Thạch vô thức khép mi giả vờ ngủ. Y rõ ràng khát khao thấy nam nhân kia, vì có gì đến con mắt cũng không dám mở? Tâm tình phải sợ trái sợ này chính là yêu sao.

Cửa bị nhẹ nhàng mở ra, hơi thở của nam nhân kia từ từ tới gần...

Mí mắt khẽ run, hô hấp trở nên gấp gáp... Nhưng mà, khi mùi vị của người đó nghe như sát bên người y lại giống như hân muốn lấy vật gì đó trên giường, rồi bỏ ra ngoài, tiếng bước chân dần dần rời xa...

Y mở mắt, lại là bóng lưng của người kia dứt khoát biến mất sau cánh cửa.

Nhịn không được, chân trần xuống giường, đi mở cửa phòng.

Trong phòng khách, chỉ để mở một cái đèn bàn, tia sáng nhàn nhạt chiếu vào thân thể nằm vắt ngang sôpha. Dựa đầu lên chiếc gối mới vừa lấy từ giường, người chỉ đắp một tấm chăn thật mỏng.

Máy điều hòa phát ra tiếng động khe khẽ, như tiếng cá heo gọi bạn giữa biển sâu, toàn bộ căn phòng như chìm giữa mặt nước mênh mông tĩnh lặng.

Tiêu Thạch gần như run rẩy đi lại gần, nín hơi nhìn hẩn.

Nam nhân đưa lưng về phía y, vẫn không nhúc nhích, như là đang ngủ. Tay hẩn lộ ra bên ngoài, ba ngón băng kín mít, này là vết thương lúc tức giận đâm tường mà ra sao.

Đưa tay định chạm vào chỗ băng đó, muốn nhìn thấy hẩn mỉm cười để dịu dàng ngập tràn trong con người huyền bí, muốn lại được hẩn đau buồn kéo vào ***g ngực ôm thật chặt... Nhưng mà, nam nhân toàn thân đều tỏa khí lạnh, bàn tay y đưa ra đến nửa đường, ngập ngừng mãi, vẫn là không dám hạ xuống.

“Xin lỗi.”

Hẩn vẫn như trước, không hề cử động, thật sự đã ngủ hay là làm bộ không nghe thấy, Tiêu Thạch không thể biết được. Ngược lại, y càng gần với hẩn thì lại càng cảm thấy chặt vật, bi thương cùng khốn khổ.

Lúc đối diện với nam nhân này, y luôn luôn nói năng ngớ ngẩn, luôn luôn làm những chuyện vụng về.

Là do y không biết phân biệt, làm việc lỗ mãng, rốt cuộc chọc đến người ta nổi trận lôi đình. Nên giờ nhận lại cách đối đãi như thế này, cũng là tự y gieo gió gặt bão, chẳng thể trách ai được. Thế nhưng y thực sự mong muốn bây giờ nam nhân ấy có thể quay về hướng này, la hét cũng tốt, châm chọc khiêu khích cũng tốt, chỉ là đừng giống như vậy, hờ hững với y!

Nhưng mà mặt biển xanh kia vẫn tĩnh lặng, y hèn mọn thu lại tất cả tình cảm thành một khối nhỏ nhoi.

Muốn làm một con cá lớn bơi lội suốt ngày, cần dùng khí lớn lao, lấy biển thay đất trời, lấy suốt đời tự do mà đặt cược. Y cũng không ngại ném đi toàn bộ tâm tình, nhưng không rõ vì sao vừa tới gần hẩn, y lại trở nên nhu nhược, tâm can co thắt.

Có phải vì y, chẳng biết chút gì về người kia?

“Cảm tạ anh.”

Dù y có muôn vạn điều muốn nói, nhưng nhìn bóng lưng này, y đành lặng lẽ nuốt vào.

Y cần môi dưới, nhẹ nhàng rời khỏi đó.

Đành bơi về chỗ góc nhỏ nương thân, lắng tai nghe ngóng... Ở bờ biển bên kia, gió ẩm có thổi được qua phía này?

Y đợi đã lâu, cũng không đợi được chút âm thanh nào dội lại đây, cuối cùng cũng không đợi được nữa, mơ màng ngủ say.

Trong mộng ngoài mộng, tất cả đều là nam nhân kia, đôi mắt thâm trầm tựa biển sâu.

* * *

Ngày trôi qua như thời gian quay ngược lại lúc trước, hoàn toàn khôi phục nguyên trạng. Giống như lúc đầu Tiêu Thạch đến “Lưu Tinh Tự” làm công, chỉ là y không còn gặp Cảnh Mộ Chi nữa.

Sau khi dưỡng tốt những thương tổn, y quay về “Lưu Tinh Tự”, tiếp tục làm nhân viên tạp vụ, lại sống cùng Hoa Vi Vi ở căn phòng trọ cũ kỹ. Ngũ Tuệ Quyên sau khi từ Macao trở về, không biết là chịu nhiều kích động quá hay không, chịu tổn thương lớn quá không, mà trở nên an tĩnh lạ thường. Tiêu Thạch nhờ người đưa bà đến trung tâm trị liệu, tuy rằng kết quả không rõ ràng lắm, nhưng nghe nói tiến triển rất tốt.

Khác biệt duy nhất là người kia chẳng hề đến “Lưu Tinh Tự” nữa.

Trước đây mặc kệ công tác bận bịu, Cảnh Mộ Chi cũng thường đôi ba lần đến “Lưu Tinh Tự” ngồi chơi một lúc, nhưng mà hiện tại Tiêu Thạch đi làm lại cũng được ba tuần, chưa hề thấy hắn ghé qua.

Không dám vọng tưởng Cảnh Mộ Chi đang lãng tránh mình, thế nhưng y bị hắn lãng quên hoàn toàn từ cái đêm đó, nên không khỏi liên tưởng.

Ánh mắt lạnh lẽo của người kia làm y đau đớn, hắn nói cũng không tính toán số tiền hai vạn tệ kia, cho nên khi Tiêu Thạch không thể không nói “sẽ dùng tiền lương trả” thì lại thấy trong đáy mắt hắn toàn là châm chọc cùng lạnh lùng, tựa hồ cười nhạo y dùng tiền lương còn không biết sẽ trả đến năm tháng nào. Nhưng mà do Tiêu Thạch dứt khoát kiên trì. Y còn muốn cả đời này sẽ không trả hết, mượn cơ ở bên hắn cả đời sao? Y âm thầm tính toán như vậy, cảm thấy một chút mừng rỡ, hoàn toàn không còn thuốc nào chữa được.

Nhưng mà, nam nhân cũng không trở lại nữa.

Vừa vào tối, trái tim sẽ theo mỗi một lần chuông đồng hồ ngân mà hoảng hốt, ngắc đầu, nhưng thường sẽ không thấy hình bóng người kia. Hắn tựa hồ quyết ý bốc hơi trước mặt y, ngay cả đến kiểm tra công vụ này nọ cũng chỉ nhờ người khác.

Vì vậy y thường giật mình thức giấc vào giữa đêm, một lần lại một lần nhớ về bóng lưng dứt khoát của người kia mà thức trắng đêm không ngủ. Y yêu say đắm hắn tựa hồ vẫn theo quỹ tích tuần hoàn, còn chưa có bắt đầu, cũng đã ác liệt mà kết thúc.

Lần này còn làm y khổ sở hơn lúc bị sỉ nhục khi học cao trung gấp trăm lần. Mà cho dù như thế, y vẫn quyến luyến tất cả của người kia, lưu luyến muốn trở về nơi người kia từng dành cho y một chút dịu dàng cùng quan tâm.

Rốt cuộc hắn cũng đã từng đến gần y, hắn từng pha trò từng cường hôn y, còn ôm chặt y vào vòng tay êm ái, tất cả rõ ràng đã xảy ra, vì sao y cứ cảm thấy thật huyền hoặc?

Mong tất cả dừng chỉ là giấc mộng của riêng y.

Nghĩ như vậy, liền cảm thấy tịch mịch cô đơn không gì sánh bằng.

11. Chương 11

“Bàn số 3, phi lê cá hồi sốt kiểu Ý.”

“Bàn số bảy, hai ly “Thệ cùng Lưu Tinh”. ”

Không bị ảnh hưởng bởi tâm tình của bất kì ai, đường làm ăn của “Lưu Tinh Tự” vẫn phát triển đều đặn.

“Cẩn thận!”

Tuy rằng vừa nghe cảnh báo, nhưng nhất thời không dừng bước được, y va mạnh vào Hứa Tiểu Nhiên ở phía trước, một tô canh cá hồi nấu với hạt ngô liền hất hết lên ngực và tay y.

Tiêu Thạch nhin đau không rên một tiếng, thật tốt là gặp xui trong phòng bếp, không có thất lễ trước mặt khách khứa.

“Anh sao lại không chú ý vậy, tôi đã cảnh báo anh rồi.” Hứa Tiểu Nhiên oán giận, kéo bàn tay bị phỏng của y qua đặt ở dưới vòi nước chảy.

Người ngay lập tức phản ứng là Hứa Tiểu Nhiên, tóc nhuộm nâu nhạt, khuôn mặt cậu nếu so với tụi con trai cùng tuổi thì có thể nói là quá mức thanh tú. Vì cận nặng nên mắt luôn luôn có vẻ ươn ướt. Bất quá Tiêu Thạch biết, với cá tính của cậu mà nói là cậu thanh tú và tinh tế thì rất là không hợp.

Có người nói cậu học xong cao trung thì vào “Lưu Tinh Tự” làm việc ngay, hiện nay có thể nói cậu là một trong những nhân viên phục vụ có thâm niên nhất. Cũng bởi vì cậu là nhân viên kì cựu, bình thường nói chuyện luôn lộ ra vẻ ngoài lên mặt, tựa như chú chó trông nhà nhỏ, cứng rắn cố gắng giả làm sói, bộ dạng huênh hoang lại thành ra dễ thương vô cùng.

“Xảy ra chuyện gì?” Quản lí Khâu Hạo Xuyên xuất hiện ở bếp ăn.

“Quản lí, Tiêu Thạch không cẩn thận làm đổ canh, bỏng tay.” Hứa Tiểu Nhiên nói.

“Cho tôi xem xem.” Khâu Hạo Xuyên đã nắm tay y, quả nhiên sưng đỏ, hằn nhú mảy, “đi theo tôi, phòng làm việc của tôi có để thuốc phỏng.”

“Quản lí, không cần, tôi đi làm việc tiếp.” Tiêu Thạch vội vã chối từ.

“Tiểu Nhiên, cậu làm tiếp công việc của y.”

“Ách.” Hứa Tiểu Nhiên nhăn mặt cắn môi.

“Quản lí...”

“Đi theo tôi.” Khâu Hạo Xuyên không hề giải thích mà lôi y đi.

Nhìn không được quay đầu lại, nếu như y không nhìn lầm, Hứa Tiểu Nhiên nhìn theo y với ánh mắt tràn ngập đổ kị.

Trong văn phòng.

“Gần đây cậu có chuyện gì à? Không đánh vỡ tô cũng lật úp chén, trước đây cậu chưa từng như thế.” Khâu Hạo Xuyên bình tĩnh mà hỏi y.

“Xin lỗi, quản lí, sau này tôi sẽ chú ý.”

Khâu Hạo Xuyên nhìn y ủ rũ, thở dài, “Tôi cũng không phải là muốn trách cứ cậu, ai cũng có lúc tâm tình không tốt. Tôi chỉ mong muốn mặc kệ phát sinh chuyện gì, cậu đều có thể tỉnh táo lại. Nếu như muốn tìm người giúp, tôi sẽ rất sẵn lòng.”

“Cảm tạ anh.” Tiêu Thạch rất cảm động, “Quản lí, anh vì sao đối tốt với tôi như vậy?”

Khâu Hạo Xuyên trầm mặc một chút, chậm rãi nói: “kỳ thực... Tôi đã từng có một đứa em trai, thua hai tuổi, đáng tiếc lại qua đời năm mười một tuổi vì tai nạn giao thông... Nhớ ngày cậu tới Lưu Tinh Tự dự phỏng vấn xin việc, tôi vừa thấy, còn tưởng rằng nó sống lại...”

Thì ra là thế! Bởi vì y lớn lên quá giống người em trai mất sớm của quản lí, nên mới có thể được quan tâm chăm sóc như vậy.

Thấy Tiêu Thạch tiên sinh, tôi sẽ lại nhớ Kha Tiểu Thuần thiếu gia... Tiêu Thạch tiên sinh thật sự có một đôi mắt rất giống Kha Tiểu Thuần thiếu gia...”

Trong đầu đột nhiên xẹt qua những lời này, Tiêu Thạch không khỏi cười khổ. Y thật may mắn có gương mặt đại chúng, đến nỗi bị nhiều người như vậy đem làm thế thân. Thế nhưng, vô luận như thế nào, y vẫn là cảm kích quản lý vạn phần, đối với Cảnh Mộ Chi cũng thế.

“Cậu cùng ông chủ làm sao vậy?”

Tiêu Thạch đột nhiên giật mình, “Cảnh tiên sinh?”

“Đúng vậy a. Hắn gần đây rất ít đến Lưu Tinh Tự, có chuyện gì cũng liên hệ qua điện thoại, đến tôi còn khó mà gặp hắn.”

“Hay là do ông chủ thật sự bận bịu nhiều việc đi.” Tiêu Thạch hạ tầm mắt.

“Đúng vậy sao?” Khâu Hạo Xuyên nhàn nhạt quay về vấn đề, “cậu đó, tính cách quật cường là chuyện tốt, thế nhưng có đôi khi rất cố chấp.... Chuyện gì cũng tự mình lo lắng, làm cho không ai giúp được. Một lần rồi, lần thứ hai cũng coi như xong, năm lần bảy lượt đều như vậy, ai cũng sẽ chịu không nổi.”

Quản lý là đang thức tỉnh y sao? Tiêu Thạch ngẩng đầu, tiếp xúc với ánh mắt ôn hòa của đối phương.

“Tôi chỉ là.. Không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Thật sự là ngốc đến mức nói rõ tâm tình cho người khác cũng không biết, chỉ ít cũng phải làm cho hắn hiểu đây là do cậu thật ngốc chứ không phải cậu thật sự muốn từ chối hắn chứ.”

Một câu trúng đích.

“Tôi giờ nên làm sao?”

Chàng trai trước mặt có đôi mắt toát ra vẻ yếu đuối bất lực như vậy, thảo nào Cảnh Mộ Chi thật sự không bỏ qua y được.

Nhìn không được sờ sờ tóc mềm mại của đối phương, gương mặt luôn không biểu cảm của Khâu Hạo Xuyên lộ ra ý cười, “cậu thông minh như thế, hãy tự nghĩ kĩ lại xem.”

Người nào thất thì kẻ đó phải tự gỡ, cũng chỉ có y mới biết nên gỡ chỗ nào.

Mới đi ra khỏi phòng làm việc, Tiêu Thạch lại càng hoảng sợ.

Hứa Tiểu Nhiên dựa lưng vào tường, sắc mặt âm trầm mà nhìn y.

“Chuyện gì, tiểu Nhiên?”

“Anh đi theo tôi.”

Hứa Tiểu Nhiên kéo áo y, kéo tới hành lang nhỏ sau bếp.

“Tôi hỏi anh, anh với quản lý có quan hệ gì?”

“Cái gì quan hệ?” Tiêu Thạch không hiểu ra sao.

“Không nên giả ngu với tôi!” Hứa Tiểu Nhiên oán hận đá một cước lên bậc thang, “Vừa rồi các người ở trong đó làm gì?”

Vừa đứng cửa phòng mà không được vào, rồi lại ức đầu óc bằng hàng vạn hình ảnh “mây mưa”, thực sự muốn nổi khùng.

“Quản lý chỉ cho tôi thuốc phòng, sau đó dặn dò vài câu...”

Hứa Tiểu Nhiên nhìn như muốn phát điên, tên ngốc cũng hiểu được, Tiêu Thạch nhìn cậu, hơi cong khóe môi.

“Cậu đang ghen?”

“Tôi mới không có!” Hứa Tiểu Nhiên mặt đỏ lên kêu to. Giấu đầu lòi đuôi.

“Cậu gấp cái gì? Yên tâm đi, tôi cùng với quản lý không có quan hệ gì hết” Tiêu Thạch giơ thẳng tay phải lên, “Có muốn tôi thề với trời không?”

“Không cần đâu... Anh sẽ cười tôi ...” Hứa Tiểu Nhiên lầm bầm.

“Cười cái gì?”

“Tôi là nam nhân, nhưng lại yêu một nam nhân khác...”

“Thích người nào, thích giới tính gì, đều là mỗi người tự do lựa chọn, người khác căn bản không có quyền can thiệp. Bất quá, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra. Cậu yên tâm.” Tiêu Thạch nghiêm túc nhìn tiểu Nhiên.

“Anh thật sự là người khó đoán...” Hứa Tiểu Nhiên gãi đầu, “Vừa mới lúc nãy, tôi còn nghĩ rằng anh cùng Hoa Vi Vi là một đôi tình nhân, thế nhưng giờ nhìn lại cũng thấy không giống, sau lại cho rằng quản lý đối với anh có ý tứ, bởi vì hắn luôn luôn đặc biệt chiều cố anh, thế là...”

“Thế là cậu nhịn không được bèn kéo tôi đến đây, định hung hăng dẫn tôi một trận à?”

“Xin lỗi. Tôi biết mình như vậy rất ngu, mặc kệ tôi thích quản lý thế nào, cũng sẽ không có kết quả. Quản lý nhìn đàn ông như thế, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết hắn nhất định là thích cái loại con gái xinh đẹp nũng nịu, hơn nữa hắn luôn luôn đối xử lạnh lùng với tôi, tôi cũng đâu có muốn thế, lại càng không dám nghĩ đến chuyện thổ lộ, nói không chừng sẽ bị hắn đánh cho lặn quay... Bị đánh là chuyện nhỏ, sau đó bị hắn ghét bỏ là chuyện tôi lo lắng...” Hứa Tiểu Nhiên càng nghĩ càng bi thảm, không khỏi ôm đầu kêu rên.

“Điếc tai ghê, nói cho cậu biết một bí mật của quản lý nè...”

“Bí mật gì?”

Tiêu Thạch kể vào bên tai Hứa Tiểu Nhiên thì thầm một hồi lâu, Hứa Tiểu Nhiên giống như thiếu nữ trong truyện tranh qua ngàn vạn khổ ải cuối cùng cũng tóm được hoàng tử, hai tay nắm chặt, mắt sáng lấp lánh.

“Điều anh nói là thật?”

“Tin tôi đi, không sai !” Tiêu Thạch cố sức vỗ ngực mình.

“Tốt, tôi tin anh một lần. Nếu như thực sự thành công, đến lúc sẽ tạ ơn anh thật tốt.”

“Đi thôi đi thôi...” Tiêu Thạch mỉm cười phát tay.

Thật ra cũng không có gì, y chỉ là nói cho Hứa Tiểu Nhiên biết kỳ thực Khâu Hạo Xuyên mắc bệnh yêu em trai nghiêm trọng, hơn nữa cũng giống cậu, thích nam nhân (đương nhiên có phải là thật hay không y cũng mặc kệ), đồng thời khuyên bảo Hứa Tiểu Nhiên nhân thời cơ mà tỏ tình với Khâu quản lý, y có thể đảm bảo thành công nắm chắc trong tay.

Cũng không phải y ăn nói lung tung, mà là y tin tưởng trực giác của mình. Khâu Hạo Xuyên nhìn Hứa Tiểu Nhiên bằng ánh mắt rất đặc biệt, nghiêm khắc và chấp nhất bất thường, làm Hứa Tiểu Nhiên oán giận hắn lạnh lùng băng sơn. Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, cần phải hảo hảo đẩy một cái, cục diện bế tắc này mới được mở ra.

Nhưng mà, chuyện yêu đương của người ta y nhìn ra rất nhanh, còn với chuyện của mình thì vụng về sơ suất. Hiện tại y còn rảnh rỗi lo lắng chuyện của người khác, đến chính y còn phải giật mình với dây thần kinh ngược đời của mình.

Cho dù người kia có xuất hiện hay không, ngày dài vẫn trôi qua. Hiện tại cho dù không được nhìn theo hắn từ xa nữa, chỉ ít cũng hít thở cùng một bầu không khí thành thị với hắn, chỉ dựa vào điểm này là y cũng có thể thấy an ủi phần nào.

Không sao cả, dù sao cũng không thể thâm hơn được nữa.

Nhưng mà, ngực mơ hồ nhói lên, cơn đau càng lúc càng khó chịu.

Chữa trị cũng không thể dứt, như vậy cũng thật tốt, để cơn đau này mạnh hơn rồi khảm sâu vào xương tủy của y đi! Làm cho y đời này kiếp này, ký ức mãi mãi chỉ có người đó ——

Cuộc đời này của y, chỉ có một chuyện tình duy nhất, là tình đầu, cũng sẽ là tình cuối, không hề có lần sau!

* * *

“Mau tới mau tới.”

Hoa Vi Vi vừa mới thay xong đồng phục, trốn ở sau cánh cửa mở toang của “Lưu Tinh Tự”, liêu mạng vẫy Tiêu Thạch. Gần đây cô hạn chế nhận việc ở mấy câu lạc bộ đêm mà quay sang nhận thật nhiều ca trực ở “Lưu Tinh Tự”, hầu như là cùng vào cùng ra với Tiêu Thạch, đại khái là sợ y lại gặp chuyện không may nữa.

“Làm sao vậy?”

“Thấy không đó? Hay cho một đôi gian phu *** phu!” Hoa Vi Vi nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiêu Thạch nghi hoặc nhìn qua, chưa đến giờ dùng bữa khuya, khách đến bình thường rất thưa thớt, có hai nam nhân ngồi tại sô pha ngay cửa sổ.

“Chính là tình nhân kì trước ông chủ mang đến...” Hoa Vi Vi chỉ vào người bên trái, nhìn nghiêng từ sườn mặt cũng có thể thấy nét đẹp đến mất hồn, “Sao? Ngày hôm nay hắn lại cùng người khác liếc mắt đưa tình? Lẽ nào ông chủ bị hắn bỏ rơi? Nói không chừng ông chủ mấy ngày nay vẫn không xuất hiện là do bị hắn đá, bị đá kích quá lớn nên chịu không được.”

“Vi Vi, em đừng có suy đoán mọi chuyện như thế.”

“Chứ chẳng lẽ là vì anh sao?”

Chỉ một câu thôi mà làm Tiêu Thạch không biết trả lời thế nào.

“Không sai, ông chủ là tự mình chạy đến Ma Cao cứu anh, thế là làm sao? Hay là hắn trời sinh gà mẹ thích xen vào việc của người khác. Cổ tích cô bé lọ lem gặp gỡ bạch mã hoàng tử này nọ...Nếu anh là nữ sinh thì tốt rồi, huống chi anh là Lọ Lem cũng khó, còn là đàn ông. Thứ hắn có anh cũng có, thứ hắn không có anh cũng không có, yêu nhau mà có kết quả mới là lạ.”

“Anh biết.”

Có lẽ là do lần này sợ y bị tổn thương, nên Vi Vi mới cố tình chua ngoa mà nói thế.

“Thực sự anh mà biết thì sẽ chẳng mang cái vẻ mặt đưa đám đó mấy bữa nay, anh lại mất ngủ đi, sắc mặt nhìn y chang quỷ chết đói. Làm hại tâm tình người ta cũng không khá lên nổi, để cho em yên tâm một chút đi.” Hoa Vi Vi cố sức vỗ lưng Tiêu Thạch.

“Vì sao lại giống quỷ đói mà không phải quỷ khác?” Tiêu Thạch có chút buồn khổ hỏi.

“Bởi vì chỉ có quỷ chết đói mới có ý nghĩ muốn tìm bất mãn như anh.”

“Được rồi, hai người này! Ở đây có phải là trả lương cho hai người nói chuyện đâu.” Trên đỉnh đầu phát ra thanh âm của Khâu Hạo Xuyên vang rền như sấm.

“Quản lí à, em đi làm việc.” Hoa Vi Vi nhanh như chớp đào tẩu.

“Tôi cũng có công chuyện.”

Quản lí thực sự không sai, mặc dù thật tình thì có hơi kinh khủng một chút.

Bưng qua cho hai người mới vào hai ly “Thệ cùng Lưu Tinh”, Tiêu Thạch đi đến bàn số mười. Vừa đi đã thấy bất ngờ, bàn số mười là sô pha gần cửa sổ, là bàn của bọn họ?

Kiểm chế mà bước nhanh, hít sâu, từng bước một lại gần...

Trước đây nhìn từ đằng xa cũng đã thấy vị này diện mạo đẹp đến mức khó tin, hiện tại nhìn gần lại càng không thể không kinh ngạc, hoàn mỹ như pha lê, chỉ nhìn sơ thôi cũng đủ khiến người khác tự ti mặc cảm.

Tiêu Thạch đứng ở bên cạnh hắn, mỉm cười, “Hai ly Thệ cùng Lưu Tinh của các vị, mời hưởng thức.”

Ngồi kế bên người nam nhân đẹp tuyệt kia, là một vị cử chỉ trầm ổn, tao nhã, dáng người cân đối, chẳng biết quan hệ giữa hai người bọn họ là gì. Nhìn chăm chăm vào khách nhân lâu cũng không thích hợp lắm, Tiêu Thạch cúi mình rời đi.

“Ngày hôm nay thế nào tốt như vậy, lại nhớ kéo tôi đi uống chung.” Trác Lập Phàm hỏi tên bạn tốt của mình.

“Hanh, cũng bởi cái tên Mộ Chi không lương tâm! Dem chuyển công tác sang Mỹ của chúng ta cướp mất, để chúng ta ở lại trông công ty, lại bỏ lại một công việc cho hai người chúng ta thu dọn. Thực sự là càng nghĩ càng giận, ta thế hôm nay mà gặp chắc chắn sẽ dằn hấn một trận, nợ cũ nợ mới không sót cái nào.”

“Chỉ bằng chúng ta hai người, làm sao cũng không có khả năng làm cho hấn tán gia bại sản.” Trác Lập Phàm lau trán, hồi hận vừa vì sao không tìm lý do né tránh, làm cái gì khác cũng tốt hơn ở trong này bởi rượu Cao Tuấn.

Đêm nay lưu lượng khách tựa hồ đông hơn bình thường, làm cho Tiêu Thạch thật tình chỉ muốn phân thân ra, tới hừng đông khách nhân đều tản đi thì y mới có thể chậm rãi thở một hơi nhẹ nhõm.

Vô ý thức nhìn qua bên cửa sổ, chỗ sofa trống trải, bọn họ đã đi? Vào lúc nào? Trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Chậm rãi đi tới toilet, định bụng rửa mặt rửa tay, chuẩn bị tan tằm, nhưng lại đụng phải người đàn ông kia.

“Hấn uống quá nhiều, khó chịu buồn nôn, nhưng lại nôn không ra” Trác Lập Phàm tới trước nhân viên tạp vụ trẻ tuổi xin giúp đỡ, “có thể cho mượn phòng nghỉ để hấn ngồi một chút, chờ hấn hơi đỡ hơn tôi sẽ đưa hấn đi.”

“Đương nhiên có thể, mời.”

Tiêu Thạch vội vã dẫn bọn họ đến phòng làm việc của quản lý.

“Cao tiên sinh thế nào mà say thành như vậy?” Khâu Hạo Xuyên hiển nhiên biết hai người bọn họ, dù sao cũng là bằng hữu của ông chủ, bọn họ đã sớm quen nhau.

“Cái tên này vốn tùy hứng như thế, khuyên như thế nào cũng không nghe.” Trác Lập Phàm trả lời.

“Trà tới.” Tiêu Thạch bưng khay tiến đến, đặt trên khay là một ấm trà thảo dược.

“Cảm tạ.”

“Hai người các anh cái đều là bạn của Cảnh tiên sinh, nên ở trong này nghỉ ngơi tốt hơn, Tiêu Thạch cậu ở lại chiếu cố Cao tiên sinh, tôi còn có chuyện ngoài kia cần xử lý, xin lỗi không tiếp được.” Khâu Hạo Xuyên cáo từ, chỉ để lại một mình Tiêu Thạch.

“Trước đây chưa thấy qua cậu, cậu là mới tới?” Trác Lập Phàm nhìn nhân viên tạp vụ trầm mặc trước mắt.

“Đúng vậy. Ngài là..”

“Trác Lập Phàm. Tôi, Cao Tuấn cùng ông chủ của các cậu là bằng hữu, cùng nhau gây dựng sự nghiệp. Cậu chắc là có nghe nói qua, công ty của chúng tôi tọa lạc ở trong khu thương nghiệp Vương Miện, cách nơi này không xa.” Trác Lập Phàm từ túi kéo ra danh thiếp, đưa cho Tiêu Thạch.

Danh thiếp đề : SAMRT VENTURE CAPITAL CONSULTANT CO. LTD, Tư Mã Phong đầu tư quản lý công ty tư nhân, phó tổng giám đốc, Trác Lập Phàm..

Này chính là công ty của Cảnh Mộ Chi? Tiêu Thạch nắm chặt danh thiếp trong tay.

“Boss của mấy người còn là tổng giám đốc, ban ngày làm việc không nói, buổi tối còn đến kiểm tra ở đây, tôi thực sự rất bội phục hấn.” Đang nói, Trác Lập Phàm nghĩ tới cái gì, móc từ túi ra một xâu chìa khóa.

“Không có ý gì, có thể phiền cậu lái xe từ bãi đậu đến cửa “Lưu Tinh Tự” được không? Để tiện cho tôi đi hấn lên xe.”

“Đương nhiên có thể, phiền ngài chờ một chút.”

Chờ Tiêu Thạch ngây ngốc lái chiếc xe màu bạc tới cửa, Trác Lập Phàm vừa lúc đỡ Cao Tuấn đi ra.

“Cảm tạ.”

“Ngài đừng khách khí.”

Tiêu Thạch đem chìa khóa xe trả lại, mắt xem bọn hán sắp ly khai, rốt cục nhìn không được hỏi.

“Cái kia... Ông chủ... Ngài biết hán gần đây bận bịu chuyện gì không?”

“Tôi cũng không rõ lắm, “Trác Lập Phàm trầm ngâm, “hán gần đây luôn luôn ở lại tăng ca, cho dù qua thời gian tan tầm cũng ở đến khuya mới về, hơn nữa nhìn qua tâm tình cũng không phải tốt. Tuy rằng chúng tôi là bạn tốt, nhưng có một số việc, hán không nói, tôi cũng không tùy tiện hỏi.”

“Vâng...”

Tăng ca thuần túy là vì công tác, hay là có nguyên nhân khác?

“Nói sao thì cuối tuần này cũng là sinh nhật của hán. Lúc đó chúng tôi định thay hán mở một bữa tiệc nhỏ, nhân tiện làm cho tâm tình hán khá lên.”

Tiêu Thạch nội tâm khẽ động, ngày mai là sinh nhật của Cảnh Mộ Chi?

“Mấy người rất may mắn mới có ông chủ quan tâm nhân viên như vậy.” Trác Lập Phàm ôn hòa quan sát y.

“Bởi vì ông chủ bình thường đối bọn tôi đều rất tốt, nguyên do...”

Trác Lập Phàm gạt đầu mỉm cười, “nói chung, ngày hôm nay cảm ơn cậu, cũng thay tôi nói cảm ơn với quản lý nhé.”

Xe chạy đi để lại nhân nhạ bụi mù, biến mất khỏi tầm nhìn của y.

Đúng là có tin đồn Cảnh Mộ Chi cùng bằng hữu xây dựng sự nghiệp, xem ra vị kia cùng Cao Tuấn với Cảnh Mộ Chi chỉ là quan hệ bằng hữu, lần trước là hiểu lầm rồi.

Cảnh Mộ Chi, anh giờ đang ở đâu?

Y thật sự nhớ hán, muốn nhìn thấy hán, chỉ ít cũng cho hán biết lòng y... Thế nhưng, bị hán tận lực xa cách như thế, y thấy xung quanh thật mật mờ, thứ mà y thấy được giờ đây chỉ còn là một màn đêm trống rỗng.

12. Chương 12

“Ồ oa... Chủ nhật nằm ở trên giường phơi nắng cảm giác thật là thoải mái a... Em thật muốn đi du lịch, em thật muốn nằm tắm nắng, em còn muốn ngắm mấy anh đẹp trai ...”

Cửa bị đá mở tung ra, Tiêu Thạch mặt lạnh thò đầu vào.

“Nếu tỉnh thì rời giường, rửa mặt, đi ăn, không nên mơ mộng hão huyền.”

“Anh thật sự rất giống cha em.” Hoa Vi Vi xụ mặt.

“Nếu như anh thật là cha em, thấy em gần sáng mới chịu về, sẽ chặt chân em.” Tiêu Thạch khó chịu, đưa cho cô một đĩa trứng chần.

“Con cái lớn rồi, cũng phải có thú vui riêng chứ.” Hoa Vi Vi hươ tay phản đối.

“Tiểu thư, em cùng người khác “lêu lổng” về khuya như thế, còn nói chỉ là tiêu khiển sao hả?”

“Cái gì “lêu lổng”, tụi em là đang hò hẹn hò nha.”

“Đúng vậy a, hẹn hò với một lão gia hơn em hai mươi tuổi sao?”

“Cái gì lão gia, người ta mới tuổi trung niên thôi nha. Là đang tuổi thành công sáng chói như mặt trời, nhiệt tình vô cùng.” Hoa Vi Vi tiến đến bên cạnh y, “Ừa, anh cũng thấy sao?”

Cô vốn định tối nay mới nói cho y hay .

“Trưa hôm bữa, anh còn thấy hai cái mặt trời, một ở trên cao còn một là cái bụng bia.”

“Anh sao lại thẳng thừng vậy hả? Hiện tại là thời đại nào rồi, hình dáng bên ngoài đâu có còn quan trọng chứ... Quan trọng nhất là tiền... Không, là nội tâm đẹp đẽ.” Hoa Vi Vi đồng ý.

“Vi Vi, em yêu ai anh cũng không phản đối, thế nhưng, cùng một người lớn tuổi như thế...”

Hoa Vi Vi dùng nĩa xiên lên một miếng trứng, cắt lời lải nhải của Tiêu Thạch, “chỉ ít, hẳn đối với em tốt, hẳn nói sẽ nuôi em, cho em biệt thự và xe hơi, còn có thể tín dụng không hạn mức nữa.”

“Em yêu hẳn sao?”

“Em yêu tiền của hẳn.”

“Tiền rất quan trọng?”

Nghiêm túc trong mắt của Vi Vi làm y đau lòng.

“Không biết, thế nhưng em mệt mỏi quá rồi, tiểu Thạch ơi. Em không muốn sống thế này nữa, mỗi ngày cùng anh chen chúc trong nhà trọ tồi tàn, không ăn trứng chiên thì ăn mì gói, sau đó còn phải tươi cười hạ mình đi hầu mấy lão háo sắc... Tất cả mọi người đều là người mà, dựa vào cái gì bắt em khổ như thế? Không bằng nhận thức rõ hiện thực, lợi dụng lúc còn trẻ, mau mau bắt lấy một món hời.”

“Vi Vi...”

“Tiểu Thạch, em không giống anh. Anh đơn thuần như thế, quật cường, nhẫn nại, lại có thể chịu được cực khổ, không có gì đánh ngã được anh. Cho dù chết, cũng có thể không cần đào mắt mà dùng con đường ngay thẳng nhất. Thế nhưng em lại sợ, em sợ khổ, sợ cô đơn, sợ già rồi sẽ không còn ai yêu chiều, anh có hiểu em không?”

“Anh hiểu.”

Hoa Vi Vi tựa vào ngực y, bờ vai nhỏ nhắn run khê khàng.

Là y không tốt, là do y bất lực, không thể cho cô cuộc sống nhàn nhã, càng không thể đem lại hạnh phúc cho cô.

“Vi Vi, anh chỉ là mong muốn em có thể hạnh phúc.”

Nếu y làm không được, y mong rằng sẽ có người khác làm được.

“Sẽ có, sẽ có mà ... Chúng ta rồi sẽ đều hạnh phúc.”

Mắt cô ánh chút nước, gương mặt hơi mỉm cười làm người ta động tâm.

Đây chính là cuộc sống, thứ nó đem đến cho ta không nhiều, nhưng lại tôi luyện chúng ta hết lần này đến lần khác, làm cho ta hiểu ra thứ gì đáng quý và thứ gì không.

Cùng đi qua năm tháng, hoạn nạn có nhau, đều sẽ biết quý trọng nhau.

“Được rồi, ngày hôm nay là để nghỉ ngơi, anh đã có kế hoạch gì chưa?” Vi Vi hỏi.

“Cho dù có kế hoạch, em cũng có rảnh rỗi mà theo anh đâu?”

“Vây đi, trưa nay mặt trời kia hẹn em đi uống trà đó. Ai nha, thời gian không còn sớm, em muốn chăm chút trang phục thật là kĩ càng.”

Thân ảnh Vi Vi như bướm lướt qua, Tiêu Thạch mỉm cười lắc đầu. Xem lại thời gian, hẳn còn sớm, y vẫn còn một ngày để tính xem nên mua quà sinh nhật như thế nào.

* * *

Rốt cuộc y như thế này có tốt hay không?

Tử kính rực rỡ muôn màu, bày biện đủ loại hàng tinh mỹ sáng chói, do dự đưa mắt đến nhìn qua nhìn lại, mãi mà chưa thể chọn được.

Kẹp cravat? Ví? Nước hoa nam? Đồng hồ đeo tay? Những thứ này hẳn có thiếu đâu, hơn nữa sang trọng quý phái như thế, y mua không nổi. Trang sức? Đồ trang trí? Vòng tay? Có giống đồ dành một vị tiểu thư đang tức giận quá không? Kỳ thực, việc khó nhất cũng không phải tặng quà, mà là y không biết dùng tư cách gì để đến tặng quà cho hẳn?

Quan hệ của bọn họ, rốt cuộc nên gọi là gì? Cho đến nay cũng chỉ là giữa nhân viên và ông chủ. Nhân viên tặng lễ vật cho ông chủ, ai cũng biết là việc khó xử nhất trong xã hội, huống chi này còn là quà sinh nhật.

Bị mùi nước hoa nồng nặc cùng dòng người đông đúc trong trung tâm thương mại làm cho hoa mắt chóng mặt, Tiêu Thạch cuối cùng không làm được cái gì, chỉ muốn bước ra phía trước trung tâm thương mại, chính là một quảng trường rộng lớn cực kỳ

Ngẩng đầu, ánh mặt trời trong trẻo gắt gao đổ xuống toàn thân, nhưng mà xa xa kia trời mơ hồ u ám, dự đoán không lâu nữa một trận mưa rào sẽ ghé ngang đây.

Được một ngày nghỉ, trên quảng trường dòng người như nước thủy triều, mọi người đều nhàn nhã dạo chơi, tay xách vai mang túi này túi nọ mua sắm. Tình nhân lại càng không hiếm, tay nắm tay cùng bước trên đường.

Y thêm thường nhìn mọi người đi lại xung quanh, trong lòng mơ hồ cảm thấy cô đơn quanh quẩn. Một mình đứng ở chỗ náo nhiệt này, y lại càng nhớ hẳn hơn.

Nhưng nhớ xong rồi, y quyết định dứt bỏ tự tôn, cố gắng tìm ra một cái lý do gấp mặt, còn chuẩn bị tốt tâm lý, nếu bị nam nhân lạnh lùng đẩy ra hẳn nữa, y vẫn sẽ gặp được hẳn lần cuối cùng.

Mới cách đây không lâu, người kia đã từng nhiều lần ra tay giúp y, lòng y lại càng thêm mong muốn. Người kia đối với y, cũng không phải là hoàn toàn vô tình. Như vậy lúc này đây y cố lấy dũng khí, có thể đổi lấy cơ hội cùng một chỗ với hẳn hay không?

Mong muốn rất xa vời, thế nhưng, y chỉ muốn thử một lần xem sao.

Một nhóm nhìn như là nữ sinh trung học bước tới, trò chuyện cười đùa nhau, Tiêu Thạch vô thức nhường đường, lại thành ra đi vào khuôn viên của trung tâm thương mại quốc tế Vương Miện.

Nhìn lên tòa tháp xây theo lối kiến trúc phương Tây của trung tâm thương mại, y bỗng nhiên nghĩ đến, đây chính là chỗ Cảnh Mộ Chi đặt trụ sở công ty của hẳn.

Nhìn tất cả, y cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Đột nhiên, tầm mắt của y đông cứng lại.

Trước sảnh chính của tòa nhà, cửa thủy tinh tự động mở, một nhóm người nhìn rõ là nhân vật quản lý cao cấp bước ra, mỗi người đều toát ra khí khái không tầm thường, ăn mặc đẹp đẽ sang trọng. Người đàn ông dẫn đầu có vóc dáng cao ngất hòa mỹ, làm lu mờ hết tất cả mọi người xung quanh.

Hắn vừa bước nhanh như gió, vừa dùng tiếng Anh lưu loát nói chuyện với họ. Mặc chiếc áo khoác cổ dựng mà hẳn rất thích, đeo cà vạt màu bạc sắc tối sang trọng, phối với âu phục màu đỏ bầm, còn có kiểu tóc cẩn thận tỉ mỉ, tất cả đều tỏa ra sức cuốn hút kinh người.

Dường như nghe được một chuyện thú vị, hẳn ngửa đầu cười to, đôi mắt đen láy thâm sâu phản chiếu ánh mặt trời trong vắt.

Tiêu Thạch giật mình đứng im, toàn bộ thế giới trong nháy mắt trở nên trong suốt, dòng người chung quanh y ồn ào đông đảo, thế nhưng trong thế giới riêng của y, chỉ có thể chứa đựng một người, chính là hẳn mà thôi!

Nhóm người kia đang đi về hướng y đứng, cùng sát vai người kia, hẳn trùng hợp lướt qua cạnh bên y, chỉ cách gang tấc, chỉ cần đưa tay ra sẽ chạm được, hẳn không có khả năng không thấy y, thế mà, người kia cũng không hề liếc qua y một lần.

“Cảnhh...”

Chỉ mới gọi được một tiếng, hần đã thờ ơ bước qua y, một làn hương nước hoa tao nhã phảng phất. Tiêu Thạch liền quay đầu lại, nghiêng nhiên chỉ còn lại bóng lưng vững chắc của người kia.

“Cảnh...”

Lại mở miệng lần nữa, nhưng vẫn như cũ chỉ có thể phát ra một chữ duy nhất.

Tự như vào giờ khắc này, y đột nhiên hiểu rõ, có lẽ nên nói là tỉnh ngộ, kỳ thực từ ngày đó ở Ma Cao, y đã bị người kia bỏ rơi, triệt để bị lãng quên mất rồi.

Lưng truyền đến cảm giác đau đớn như roi quật, đây là vết thương đã từng lành hẳn, đáng lý ra không có bất cứ cảm giác gì, vậy mà giờ khắc này y không chịu nổi phải khom người xuống, cố gắng chống đỡ cơn đau như trời đất đổ sập kia.

Từ nhỏ y đã đặc biệt tập luyện chịu đựng đau đớn, có lúc y quá trầm mặc, đối diện với mẹ đang thịnh nộ lại như lửa đổ thêm dầu, lại càng bị đòn dũa dội hơn, vậy mà y cũng vẫn cắn răng không hề rên lên một tiếng. Thế nhưng vì sao cơn đau này lại ray rức như phát ra từ trong xương tủy? Chẳng lẽ chỉ là do y nhìn thoáng qua người kia?

Y cắn chặt răng, gắt gao kiềm nén tiếng rên trong cuống họng.

“Cậu làm sao vậy? Có khỏe không? Có chỗ khó chịu sao?”

Trên đầu truyền đến giọng nói xa lạ hỏi thăm.

“... Tôi... Không có việc gì, không có việc gì...”

Y không có việc gì, đã qua rồi, tất cả đều đã qua hết rồi.

Thôi lại đành nhịn đi một chút...

13. Chương 13

Tâm trạng Cảnh Mộ Chi buồn bực đến cực độ.

Vốn dĩ ngày hôm nay có hội nghị thương thảo, thỏa thuận đầu tư một khoản lớn ra thị trường nước Mỹ nhằm đặt một bước tiến mới cho dự án kinh doanh, phương án đầu tư mới mở ra một viễn cảnh thành công, thế nhưng đi ra thì, hết lần này tới lần khác liếc mắt thấy Tiêu Thạch.

Lần trước đi Macao đã khiến hần xém nữa ói máu, hần bị y hù đến mức suy nhược thần kinh. Dụng tâm che chở như thế, y vẫn nói đi là đi, nói đi chịu chết liền đi chịu chết, một chữ cũng không thêm báo với hần, y khinh hần như thế nào? Xem hần là cái gì chứ!

Được rồi, nếu cậu đã không muốn thì tôi đành buông tay!

Hần Cảnh Mộ Chi cũng chưa đến mức cần quá một người nào, cũng không đến mức phải cưỡng ép người ta. Nếu y chán ghét hần như thế, hần từ nay về sau liền quên y, sẽ tránh không đến “Lưu Tinh Tự”, không nghĩ tới thế giới này nhỏ như vậy, lại gặp y ngay trước cửa nhà mình.

Hết lần này tới lần khác y cứ dùng một đôi mắt trong trẻo, vững vàng nhìn hần, thần sắc tái nhợt lại như vô tội, môi bạc màu run nhè nhẹ, tựa hồ như sẽ bật khóc ngay lập tức ... Thấy y như thế, hần lại mềm lòng, rồi lại tức giận, rồi lại vừa mềm lòng vừa tức giận.

Đến lúc chàng vạng, hần lại bị Cao Tuấn cùng Trác Lập Phàm lấy lý do xem qua bình gốm cổ bọn hần mới tậu được mà kéo qua biệt thự của Cao Tuấn.

Một giai điệu ngu xuẩn cất lên, một đám người (thân thích, bằng hữu, đồng nghiệp) cầm nến trong tay giống như quỷ nhào ra, có người còn mang cả bánh kem xấu ác liệt đến, còn nổi ý xấu ép hẳn hát bài hát mừng sinh nhật.

Kỳ thực trong lòng hẳn cũng sớm biết, bọn người kia chỉ kiếm chỗ chơi mà thôi. Quả nhiên, không đợi hẳn thổi tắt nến, bọn họ đã gào lên ROCK PARTY.

Cuối cùng, hẳn ngồi một mình ở kế bên dàn nhạc đang điên cuồng chơi hết công suất, vẻ mặt tăm tối gian nan mỗ xẻ miếng bánh kem của mình.

Cho nên, hẳn phi thường ghét ngày sinh nhật!

Cuối cùng, vào lúc hẳn đang đi về nhà, trời lại đột nhiên đổ mưa, mà cần gạt nước của xe lại không gạt được sạch bùn đất, hẳn phải ghé vào trạm xăng thay miếng đệm rồi lau lại lần nữa... Thay xong miếng đệm, đi chưa được nửa đường thì lốp xe đột nhiên nổ...

Suốt đêm mưa sấm chớp đùng đùng, nói chung, tất cả đều rất khó chịu. Cho nên hiện tại tâm tình hẳn rất là bức bối, bức đến nỗi muốn chửi người!

Bóp phanh khí dừng xe lại, chiếc BMW chậm rãi giảm tốc độ, ngọn đèn chột chiếu đến dãy số của nhà hẳn. Cái đồng đen thui ngồi xổm trước cửa nhà hẳn là cái gì kia?

Nghe được tiếng động cơ, vật đó giật mình rồi nhúc nhích! Cảnh Mộ Chi nhíu mày, tắt máy, vặn để đèn pha, nhảy xuống khỏi xe.

Khắp bầu trời liên kéo mây giông, chỉ vài giây sau nước đã tuôn ầm ầm. Đèn xe xuyên thấu màn mưa trùng điệp, chiếu sáng vật thể nhòa nhoạt đó.

Y toàn thân từ đầu xuống chân không chỗ nào khô, giống con vật nhỏ sùng nước, chịu đựng cơn mưa lạnh giữa đêm, ôm gối ngồi đó, môi tái nhợt, thật ra y đã ở đây chờ hẳn được bao lâu rồi?

Tâm tình lại bộc phát tức giận, Cảnh Mộ Chi nghiêng răng, “cậu tới làm gì?”

Xem ra ông trời còn chưa trêu hẳn đủ mà, hết buổi tối còn chưa buông tha, dứt khoát an bài y xuất hiện trước mặt hẳn, chết tiệt, tên kia hình như đã đợi từ trưa đến giờ.

“Nghe nói... Hôm nay là sinh nhật của anh?”

Giọng nói của y, gián đoạn trong màn mưa mịt mờ.

“Đúng vậy thì sao?”

“Không có gì, tôi chỉ là..”

Nhìn đối phương lảo đảo muốn ngã, Cảnh Mộ Chi thiếu chút nữa đưa tay đỡ lấy, nhưng mà, không đợi hẳn hành động, y đã dừng bước.

“... Chỉ là... định đến nói với anh một câu «Chúc mừng sinh nhật», chỉ là như thế mà thôi.”

Nhìn hẳn một giây, không chịu nổi áp lực trong tròng mắt đen thăm thẳm đó, Tiêu Thạch rũ mắt. Quần áo ướt đầm dính sát vào da thịt, lạnh buốt tận xương, nhưng lòng y còn lạnh hơn nữa, dù sao tất cả cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Xem như là lần cuối, có thể cùng hẳn nói chuyện.

Cảm ơn cơn mưa giông, có thể hoàn mỹ giấu đi nước mắt thương tâm tự đáy lòng.

“Vốn định mua quà tặng anh, thế nhưng tôi tìm đã lâu, đều tìm không được món gì thích hợp...”

Lúc này ở trước mắt hẳn, lải nhải những lời ngu ngốc không ngừng được, y quả thật buồn cười, bị ai chính là, y không không chế được miệng mình, cũng như không thể kiềm nén cảm xúc cùng tâm tình của bản thân.

“Là... tôi nói xong... Tái kiến...”

Mới xoay người, cánh tay đã bị nam nhân nắm chặt.

Cánh tay lạnh cóng tiếp xúc với bàn tay nam nhân ấm nóng, nhiệt lượng cuộn cuộn truyền đến, khuấy đảo cả ***g ngực tê rần của y, làm cho y thấy cảm xúc trăm mối ngổn ngang.

“Vì sao?” Nam nhân trầm giọng hỏi. Trong lòng mịt mờ dày đặc sương thoáng chốc đã thấy tia sáng.

“Có một số việc, tuy rằng không đúng, thế nhưng tôi phải làm, tôi không còn lựa chọn.”

Hạt mưa cứ thế chảy dài trên gương mặt y, rốt cuộc là bầu trời đổ nước, hay là lệ từ trong tim, y không thể nào nhận rõ.

“... Hơn nữa, tôi chưa từng ghét bỏ anh.”

“Cậu không ghét tôi?” Nam nhân cũng không tin tưởng hỏi lại, “Vậy tại sao...”

“Là vì tôi yêu anh.”

Nhận ra mình vừa mới thổ lộ, Tiêu Thạch chỉ cảm thấy văng vắt hết tai...

“Từ lâu, rất lâu... Đã thích anh...”

Dù sao cũng đã nói ra, không bằng thẳng thắn cam chịu, nói thẳng ra. Y nhiều lần nhắc lại ba chữ này, cứ thế lặp lại.

Thật đáng chết.

Trong miệng chua chát, ngực đau nhức muốn nổ tung... Lời tỏ tình này có bi thảm như chính con người của y chăng?

Đau thương nhìn nam nhân bất động đứng đó, vóc dáng vững vàng cùng ánh mắt sắc bén làm kẻ khác chịu không nổi, y cuối cùng đến gần, ngưng mắt nhìn thật sâu, sau đó, kim lòng không được mà hôn lên môi của hắn...

Môi hôn nóng hổi, trong màn mưa lạnh giá, mạnh mẽ cùng chua xót thương tâm không gì sánh được, nước mắt yên lặng ứa ra.

“Tôi yêu anh...”

Chỉ là yêu anh mà thôi...”

Tiếng khóc nức nở trong mưa, thật giống như con mèo nhỏ bị thương kêu rên, đứt quãng truyền đến ——

Mà đôi mắt người kia, mở lớn thất thần trong màn mưa.

* * *

Phòng tắm ào ào tiếng nước, át đi cả tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

Trong nháy mắt hơi nước tràn ngập, làm cho Tiêu Thạch đầu vầng mắt hoa, mà nguyên nhân làm cho y mất phương hướng còn là nam nhân trước mặt, hắn đang dày vò y.

Thật lâu sau tiếng nước mới ngừng chảy, toàn bộ phòng tắm cũng chỉ có tiếng thở dốc khe khẽ, cùng tiếng nức nở trầm trầm...

Vừa thổ lộ xong, đã bị người kia bá đạo kéo tới biệt thự, ném vào bồn tắm to cỡ hồ bơi, chỉ chốc lát sau y tựa như trẻ con mới sinh, toàn thân trần trụi, đang lúc tỉnh tỉnh mê mê, lại phải chịu đau đớn như bị xé rách cả người này, y mới chợt nhận ra...

Đau đớn không gì sánh được, lại hưng phấn điên cuồng, kích thích đến mức mê muội... Tình cảm mãnh liệt dần vượt quá nhiều khiến y ngộp thở, hai dòng nước mắt nóng hổi lại tuôn trào ở khóe mi.

“Em thế nào vẫn khóc nhiều như thế ?”

Nam nhân rõ ràng trông rất hoang mang, nhưng động tác lại không hề chậm đi một chút.

“Không... Không.... muốn...”

Y thở gấp, ngón tay trắng gầy, cào thành từng vết sâu trên lưng hắn.

“Không muốn như thế nào? Rốt cuộc là không, hay là muốn?”

Người kia có chút đau lòng mà buồn bực cười, ngón tay thon dài chà miết bờ môi y, tiến vào sâu trong khoang miệng, đùa nghịch niêm mạc lưỡi mềm mại, nhưng phần hông vẫn mạnh mẽ húc lên càng lúc càng sâu.

Lúc này đây, ngay cả khóc y cũng không còn sức, chỉ có thể ôm chặt lấy vai của hắn, cố sức kẹp chặt thắt lưng nam nhân.

Tư thế này thật sự rất khổ sở đối với Tiêu Thạch, có lẽ là y đặc biệt giỏi về việc chịu đựng thống khổ, có lẽ là y thật sự tương thích với hắn, lần đầu tiên mà có thể làm được tới bước này. Hắn dịu dàng ngậm lấy vành môi mềm mại của y, khe khẽ khen ngợi.

Nước ảm bị khuấy động nhẹ, phát ra tiếng động thanh thúy nhịp nhàng.

Dán chặt vào ***g ngực trần trụi, da thịt kề cận nhau, kết hợp triền miên, lửa dục từ từ bùng lên... Nội tâm trào lên nhiệt tình khó nén, từng chút từng chút xông lên thứ cảm giác làm cho người ta hổ thẹn chỉ muốn ngất đi.

Thứ vui sướng khó gọi tên này, làm y như con cá nhỏ giữa biển bị sóng lớn cuộn vào lòng đại dương, rồi lại bị thổi tung lên đỉnh núi...

Môi bị cắn mút, mùi máu tươi tràn ngập đầu lưỡi, nước mắt kết thành chuỗi vô thức rụng rơi, một nửa là đau đớn, một nửa là cảm xúc mãnh liệt dạt dào...

Lửa nóng đốt da hừng hực như vô tận không điểm dừng, y mê muội trong con người thăm thẳm tối đen cháy bỏng đó, chịu đựng dằn vặt, nhưng là vui sướng mà chịu đựng.

Một đêm này, phần tình cảm mãnh liệt này, như là vĩnh viễn cháy đến vô cùng.

14. Chương 14

Sau một giấc ngủ mơ màng như kéo dài cả thế kỷ.

Tiêu Thạch mở mắt, liền thấy khuôn mặt nam nhân đang ngủ say gần trong gang tấc.

Lông mi rất dài, phủ lên đôi mắt uy dũng cương nghị của người đang say ngủ kia. Ngũ quan hoàn chỉnh chẳng thể sửa sang thêm nữa, một cái nhú mày lạnh lùng cũng đủ để thêm sức hấp dẫn cho toàn gương mặt ấy. Mái tóc bình thường được chải chuốt tỉ mỉ, lúc này lại mềm mại rủ xuống, thiếu đi vài phần sắc bén thường ngày nhưng lại có thêm vài phần hấp dẫn của sự nhàn rồi.

Bất quá tư thế nam nhân này ngủ thật chẳng hề ngoan ngoãn, một tay luôn xuống dưới đầu y, một tay lại vắt lên ngực y, đùi cứng cáp cũng gác lên chân y, hại Tiêu Thạch nằm cứng một chỗ cả đêm.

Tiêu Thạch vốn dĩ ngủ không được say, sau một đêm dằn vặt, giờ đây xương cốt toàn thân tựa như tan lãn vào nhau, đương nhiên không có khả năng ngủ được, vừa chớp mắt một chút thì trời dần sáng, y lại lập tức tỉnh.

Người kia thì tốt rồi, thể xác và tinh thần đều đầy đủ thoải mái, ngủ khò khò, mơ lớn mơ nhỏ gì cũng có.

Bất quá, có thể nhìn hắn ngủ như vậy, thực sự là một loại hạnh phúc hoàn hảo. Y không nghĩ được rằng lời thổ lộ của mình đã được đáp lại, vốn đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị hắn khinh ghét, ai biết được tình hình thực tế lại cứ thế tiếp diễn trên giường của hắn, thực sự nằm ngoài dự định đó.

Ngu ngốc như y rốt cục cũng hiểu được, nam nhân đối với y, cũng không phải là hoàn toàn vô tình, môi hôn dịu dàng tối hôm qua cùng với nhiệt tình hành động, hẳn là cũng có thích y. Tuy rằng hắn cũng chưa nói gì, nhưng có một số điều đôi khi không nhất thiết phải nói ra.

“Ừm...gr...ừ...uhm...”

Chẳng biết mơ đến cái gì, nam nhân nói liền một tràng vô nghĩa, xoay người một cái, đem trọng lượng toàn thân đều đè lên người y. Hết lần này tới lần khác hai người cọ sát, da trần dán sát vào nhau, nhiệt độ cơ thể nóng rực nhắc cho Tiêu Thạch nhớ một màn điên cuồng tối qua, mặt của y liền đỏ như muốn bùng cháy.

Viền của chiếc mền vốn che trên vai hắn dần trượt dài xuống, lộ ra đường cong da thịt hoàn hảo, sáng bóng khỏe mạnh như bơi qua một lớp dầu. Cơ thể hắn săn chắc, dáng vẻ gầy yếu của y thật không thể sánh bằng, hõm vai rõ ràng nằm trên gò ngực rắn rỏi, tôn hắn lên vẻ đẹp nam tính của người kia.

Tiêu Thạch nhin không được đưa tay, kéo lên mép chăn đang tụt dần từ bờ vai hắn xuống, phải hạ thấp người, môi vô ý lướt sát qua gò má người kia, chạm vào phần râu non mới nhú.

“Sáng sớm đã lên hôn anh, tối hôm qua chẳng lẽ còn không cho em ăn no sao?”

Bên tai truyền đến thanh âm nhẹ nhàng của người kia.

Ánh mắt sâu lắng như nước đại dương, mỹ lệ, trầm tĩnh, ung dung, khó dò tựa đáy vực sâu... Tựa hồ như núi lửa phun trào dưới đáy biển, lấp lánh ánh sao, đẹp tựa như tranh.

“Không có, em chỉ là muốn kéo chăn cho anh.” Tiêu Thạch hồng ửng từ mặt xuống cổ.

“Đúng vậy sao?”

Cảnh Mộ Chi hơi nheo mắt, tay duỗi ra, ôm lấy y vào lòng mà hôn hôn trán.

“Còn đau không?”

Ý thức được ngón tay hắn đang chỉ vào cái gì, mặt của y hầu như có thể phun ra lửa.

“Anh biết em là lần đầu tiên, cũng muốn dịu dàng một chút, cũng chỉ tại em vừa khóc vừa ôm chặt lấy anh, làm cho anh không kiềm lòng nổi...”

“Ai ai ai... vừa khóc vừa ôm anh...” Tiêu Thạch quỳnh lên, thiếu chút nữa thành nói lắp.

“Có muốn soi gương thử không, ánh mắt của em hiện tại vẫn sưng đỏ như mắt thỏ con nha.” Cảnh Mộ Chi cố tình nói, cười xấu xa.

“...”

“Không ngờ anh lại nhặt được vật quý. Vừa thấy chỉ tưởng là một viên đá nhỏ, ai ngờ lên giường liền biến thành hồng ngọc đỏ rực... Anh đã sớm bị em thiêu ra tro rồi này.” Cảnh Mộ Chi bày ra dáng vẻ khêu gợi mà nhẹ giọng nói.

Người kia hoàn toàn không để ý cho y, làm Tiêu Thạch xấu hổ muốn chết, “Đừng nói nữa mà.”

“Em là món quà sinh nhật mà anh thích nhất.”

Ánh mắt đối phương trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, làm y không dám đối diện, chỉ có thể vừa thẹn lại lúng túng mà đem mặt vùi vào hõm vai hắn.

Trên da thịt truyền đến cảm giác từ hơi thở yếu ớt của y, phản ứng ngay thơ làm cho Cảnh Mộ Chi vừa thương vừa xót.

Thật không nở buông tay, thế nhưng cuộc họp hôm qua với đối tác nước ngoài đang diễn ra thuận lợi, ngày hôm nay phải tiếp tục, hơn nữa thời gian thực sự không còn sớm.

“Anh định đi làm?”

Nhìn đối phương xoay người xuống giường, quần áo giày vớ đều mặc vào, Tiêu Thạch cũng muốn đứng lên, nhưng mà toàn thân vừa nhức vừa đau, nhất là từ thắt lưng trở xuống dưới.

“Không có cách nào, thỏa thuận với đối tác bên Mỹ rất quan trọng, không đi không được.”

Cảnh Mộ Chi vừa mặc áo sơ mi, vừa dặn dò, “Còn em thì ở đây chờ anh, nếu như dám lén chạy mất như lần trước, anh sẽ đánh vào mông. Còn nữa, anh biết thân thể em khó chịu, lại ngủ không ngon, chờ anh đi rồi, phải ngủ cho khỏe. Sáu giờ tối nay anh về.”

“Ừ.” Y gật đầu.

“Anh đi, không hôn lão công một chút sao?” Hấn vừa thất cà- vạt, vừa vô liêm sỉ đưa mắt qua.

“Cái gì lão công...” Tiêu Thạch mặt đỏ tới mang tai.

“Vậy lão bà cũng được.”

Nam nhân da mặt dày thực sự là không thể tưởng tượng nổi, không lay chuyển được hấn, Tiêu Thạch bèn nhẹ hôn lên mặt hấn một cái, hiển nhiên là cảm thấy không đủ được, nam nhân trái lại nắm lấy tay y, hung hăng nút sâu trong miệng y một cái hôn thật dài.

Đầu lưỡi khiêu khích đầu lưỡi, quện vào nhau, mùi hương ngọt ngào phảng phất xung quanh động tác của hai người...

Một lúc lâu sau, Cảnh Mộ Chi mới chịu buông y ra, thoả mãn miết nhẹ bờ môi ửng hồng.

“Làm gì mà trường lớn hai con mắt như vậy, hại anh lại muốn khi dễ em.”

Khi dễ y, tựa hồ làm cho hấn cảm thấy thật sự vui vẻ.

“Lúc em khóc rất là dễ thương, hay là tối nay lại khóc cho anh nhìn nhé...”

Không chỉ nói lời hạ lưu mà còn biểu hiện ra vẻ mặt buồn nôn kia, làm cho y nghe thấy rất là biến thái mà.

“Anh có thể đi.”

Tiêu Thạch trợn mắt nhìn hấn, dùng thứ vũ khí duy nhất là gối mà ném, nam nhân cười lớn đóng cửa lại, gối đập vào sau cửa, chậm rãi rơi xuống.

Bốn phía lập tức an tĩnh lại, một mùi hương nhàn nhã len vào đầu mũi, là thứ mùi hấn còn lưu lại trên giường. Dem gương mặt mình áp sát vào chỗ nam nhân từng nằm, Tiêu Thạch nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Y rất thích ở chung như vậy, tim đập không còn nhịp điệu khiến y quay cuồng... Chẳng bao giờ nghĩ tới, hương vị của hạnh phúc lại ngọt ngào dường này.

Nhấn nại nhiều như vậy, đau khổ nhiều như vậy, lúc nhỏ cha mẹ ly dị, mẹ lại say mê cờ bạc, lang thang khắp chốn, đau khổ chống đỡ mỗi ngày..Y đều cần phải trải qua cho hết, vì chính giờ khắc này, ở nơi này, cùng người nam nhân này gặp nhau, quen biết, rồi yêu nhau.

Vậy ra, tất cả là phải như thế.

Hơn nữa, toàn bộ đều đã được đền bù.

Khóe môi tràn ý cười nhàn nhạt, y bắt tri bắt giác chìm vào mộng đẹp.

* * *

Phi trường quốc tế, cửa xuất ngoại.

Chiều nào ở ga quốc tế cũng đặc biệt đông đúc, người đi người về thật nhiều, vali túi xách lại càng nhiều hơn, mang theo lo lắng đường dài cùng với mệt mỏi khi đi xa mà đồng loạt đổ xô ra cổng chính.

Gió nhẹ mang theo hơi ẩm, xem ra đã đến mùa thu, cảm thấy được ít nhiều lạnh lẽo.

Giữa dòng người hỗn loạn, hiện ra bóng dáng cao ráo của một người đàn ông.

Người kia như trời sinh vốn dĩ đã tỏa hào quang, đứng giữa nơi đông đúc vẫn chẳng hề lu mờ ánh sáng. Rất nhiều ánh mắt đều đổ dồn về phía hấn, như đã quen với hiện trạng này, hấn chẳng mấy may quan tâm.

Ra khỏi cửa, hòa vào vòm trời sáng trong, hấn hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại...

Dòng người cứ thế mà chia ra, đổ xô về nhiều hướng khác nhau, đủ loại ngôn ngữ theo tiếng gió rót vào tai, mang theo giọng nói quê hương quen thuộc.

Cái chỗ này có hương thơm hấn quen thuộc, có hương vị hấn quen thuộc, có đau thương hấn quen thuộc... Tất cả tất cả nhớ thương đó, vào mỗi đêm luôn luôn dẫn dắt hấn.

Tiểu Thuần, anh về thăm em đây. Em có khỏe không? Có nhớ anh không?

Mở mắt ra, nam nhân mỉm cười như muốn mê hoặc hết thế gian, rồi lại thừa lúc không còn ai mà hạ khóe môi, lộ ra đau thương giấu kín.

Cánh tay thon dài đưa lên, lập tức có một chiếc TAXI dừng ngay trước mặt hắn.

“Ngài muốn đi đâu?” Tài xế tươi cười lấy lòng hỏi.

“Rhino Fort.”

Lạnh nhạt nói ra ba chữ này, nam nhân chui vào bên trong xe, dứt khoát đi.

15. Chương 15

Trong giấc ngủ say, y mơ thấy mình đang ở trên một đồng cỏ xanh tốt, bướm bướm lại cứ quần quýt đuổi thể nào cũng không chịu bay đi.

“Đừng...”

Tiêu Thạch nhíu mày, xoay người, bướm bướm thể mà vẫn quần quanh, điểm nhẹ lên mi mắt, chớp mũi cùng cánh môi của y.

“Đừng... Đi đi mà...”

Đưa tay xua hết bướm bướm đi, lại bị một bàn tay khác vững vàng nắm lấy, lòng bàn tay truyền nhiệt độ dễ chịu, mở mi mắt nặng trĩu ra, bóng dáng Cảnh Mộ Chi dần dần hiện rõ.

“Anh đã trở về.” Tiêu Thạch nhìn hắn mỉm cười.

“Ta đã trở về, người đẹp ngủ vui của ta.”

Cảnh Mộ Chi nhếch môi gợi tình mà nói ra một lời bông đùa lạ lẫm, ngữ điệu đùa giỡn này y chưa từng nghe qua, còn không kịp kinh ngạc, môi đã bị hắn mạnh mẽ hôn xuống.

Đầu lưỡi không chút nể nang mà đảo quanh, truyền đến mùi thuốc lá nhàn nhạt, chờ một chút, Cảnh Mộ Chi chưa bao giờ hút thuốc!

Tiêu Thạch cả kinh, đẩy mạnh hắn ra, “Anh không phải Cảnh Mộ Chi? !”

Nhìn kỹ lại, hắn đích thật giống Cảnh Mộ Chi từ đường nét đến vóc dáng, nhưng lại khác nhau hoàn toàn. Ngũ quan của hắn cùng Cảnh Mộ Chi có nét bất đồng, tóc đen quăn rũ xoắn nhẹ rũ xuống, ánh mắt uể oải lại bất cần, không kiêng nể gì mà đang đánh giá y, lộ ra tính cách độc chiếm mạnh mẽ.

Cảnh Mộ Chi so với hắn thì trầm ổn cô đọng hơn, người này lại có vẻ chán chường gợi cảm, Cảnh Mộ Chi khi tươi cười ôn nhã thân thiện, người này tươi cười lại thấy rõ gian manh. Thật tình cảm giác bọn họ quá khác biệt.

“Anh rốt cuộc là ai? Vì sao lại ở chỗ này? Làm sao vào được đây? Nếu không đi ra ngoài, tôi buộc phải báo cảnh sát.” Tiêu Thạch cố gắng che đi thân thể trần truồng của mình.

Người này từ đâu xuất hiện, thật sự làm cho y sợ hãi.

Người kia cười lên một vẻ quấy rối, y tựa hồ có thể thấy phía sau lưng hắn là một đôi cánh thật lớn thật đẹp đen tuyền, như sứ thần địa ngục hiện ra.

“Ta rốt cuộc là ai cũng không quan trọng, em chỉ cần biết, ta là vương tử từ nơi xa xôi đến đây cứu vớt người đẹp ngủ say là được rồi.”

Nam tử cười mỉm lộ ra lúm đồng tiền mê hoặc, từng bước từng bước tiến đến bên y, cánh môi mỏng dài hé mở ra từng câu trầm ấm.

“Vừa quay về T thị đã thấy mỹ nhân ngủ say, lẽ nào đây là duyên phận an bài?”

Nam tử càng lúc càng gần, Tiêu Thạch càng lùi về sau, cho đến khi lưng đụng đầu giường, không còn bước lui nữa.

“Đã có ai nói với em chưa, đôi mắt của em thật giống tiểu Thuần?”

Kỳ thực đây lần thứ hai y nghe được điều này.

“Ai là Tiểu Thuần?”

Nam tử nhìn y, nở nụ cười mê người.

Nụ cười như mặc kệ tất cả, lại đau thương không gì sánh được, đến nỗi biến đổi hoàn toàn khí chất mê hoặc của hắn, làm hắn thoát nhìn tựa như một vị thiên sứ thuần khiết đã lỡ bước sa chân

“Có một số việc không biết vẫn tốt hơn. Đến đây đi, bảo bối, chúng ta nên quý trọng lần đầu gặp gỡ nha. Ta thề, sẽ làm em vui sướng như vừa bước lên thiên đường.”

Hơi thở ấm nóng nhẹ nhàng bên tai, hơi nước lướt qua, chưa kịp chống cự, lại lần nữa bị người cưỡng ép hôn xuống... Kỹ thuật khiêu khích của hắn thành thạo cao siêu, gắt gao cuốn lấy y, vô luận y giãy dụa thế nào, đều không thoát khỏi móng vuốt của hắn...

—— Cảnh Mộ Chi, mau tới cứu em!

“Được rồi, đại ca, anh đừng dọa y.”

Anh trai của Cảnh Mộ Chi —— Cảnh Thần Chi không cam lòng mà buông Tiêu Thạch ra, đứng dậy, nhìn về mặt muôn thuở âm trầm của Cảnh Mộ Chi mà bật cười.

“Em trai bé bỏng à, chúng ta thực sự đã lâu không gặp rồi, anh rất nhớ em.” Vừa nói hắn vừa nhào tới cho Cảnh Mộ Chi một cái ôm thân thiết đúng phép tắc và hai cái hôn thật kêu lên má.

“Em cho anh chìa khóa, cũng không phải để anh đánh lén người của em.”

“Em trai, nhỏ mọn như vậy làm gì, trước đây chúng ta cái gì mà không chia sẻ cho nhau chứ? Không nghĩ tới anh mới đi Ý có hai năm, em lại đối xử với anh như vậy, có tình nhân mới, mà anh gần gũi một chút cũng không cho.”

Cái gì đều cùng nhau chia sẻ? Tiêu Thạch nhin không được nhìn về phía Cảnh Mộ Chi.

“Cái khác đều có thể, duy chỉ cái này không được.” Cảnh Mộ Chi che ở trước mặt Tiêu Thạch.

“Y đối với em thật sự quan trọng như vậy sao?” Cảnh Thần Chi cười thật sâu xa.

“Đã không còn sớm, anh trai, anh bay từ Ý về đây đã nửa ngày, nhất định là rất mệt rồi. Em kêu thím Vương chuẩn bị cơm tối, anh dùng cơm sớm một chút, rồi lên giường nghỉ ngơi đi.” Cảnh Mộ Chi không hề cười lại nhìn hắn.

Cảnh Thần Chi nhún nhún vai, “được rồi, mỹ nhân, lát nữa ta lại qua thăm em nhé.”

Nói xong lời thoại của tài tử diễn vai phong lưu, hắn bước ra ngoài, mới được vài bước lại như là nhớ đến cái gì, đột nhiên dừng lại quay người nói.

“Chờ một chút, ta cảm thấy chúng ta thực sự đã từng gặp qua ở đâu đó.”

Hắn trầm ngâm nhìn xuống Tiêu Thạch, làm y sợ đến mức trốn ra sau lưng Cảnh Mộ Chi.

“Có một thời gian, cũng là học sinh của trường cao trung Thụy Chính đúng không?”

“Đúng vậy, làm anh sao biết?” Tiêu Thạch lấy làm kinh hãi.

“Em trai à, em với cưng này học cùng trường đó.” Hắn chuyển hướng qua Cảnh Mộ Chi.

“Đúng vậy sao? Tại sao anh chưa bao giờ thấy em, mà cũng chưa bao giờ nghe em nhắc vậy?” Cảnh Mộ Chi có chút giật mình.

“Em chỉ học có nửa học kỳ, sau đó chuyển trường. Hơn nữa lúc đó anh là trưởng hội học sinh của trường, quan hệ rộng rãi, người mà anh biết thật ra có mấy người đâu?”

“Lẽ nào em vừa thấy đã nhận ra anh?”

“Có... một chút thôi...” Rất sợ tình cảm mới nhen nhúm của hắn bị mất đi, Tiêu Thạch cúi đầu.

“Thì ra là thế, ta hiểu rồi nha.”

Cảnh Thần Chi nhìn bên này một chút, xem bên kia một chút, lộ ra miệng cười ẩn ý sâu xa. Nụ cười kia vừa nhìn đã biết có điểm bất thường, làm cho Tiêu Thạch nghi hoặc không ngớt. Dường như người đàn ông này biết được rất nhiều, không biết hắn biết những gì, y thật không dám làm rõ ra.

Thật vất vả chờ sau khi hắn rời khỏi chỗ này, y liền nhanh nhanh mặc lại quần áo chỉnh tề.

“Sợ lắm sao, xin lỗi, đáng ra anh nên về sớm hơn một chút.” Cảnh Mộ Chi kéo tay y, ôm trọn thắt lưng.

“Hắn là anh của anh sao? Hai người rất giống nhau.”

“Tội anh là song sinh, hắn chỉ ra sớm hơn anh một phút đồng hồ. Khi còn bé, cũng bởi vì chúng ta rất giống nhau mà hay bị hiểu lầm.” Cảnh Mộ Chi cười khổ.

“Bất quá tính cách hai người một chút cũng không giống nhau.” Nghĩ đến một màn vừa nãy, Tiêu Thạch lòng còn sợ hãi.

“Hắn chính là như vậy, em không nên để trong lòng.” Cảnh Mộ Chi hôn nhẹ lên môi y, “giải độc cho em.”

Hai tay không yên trượt xuống lưng y, nhẹ nhàng xoa bóp trên gò mông “Đã đỡ hơn chưa?”

Tiêu Thạch vừa thẹn lại vừa lúng túng, “Anh đang sờ đi đâu vậy?! Tối nay em định đi làm đó.”

“Anh giúp em xin nghỉ, không đi.”

“Sao có thể thế được.”

Làm như vậy rồi sao chứ? Nếu như hắn gọi điện thoại xin nghỉ dùm y, sợ rằng cả thế gian này đều biết y vừa bỏ lên giường ông chủ. Vừa nghĩ tới Hoa Vi Vi, Hứa Tiểu Nhiên, Khâu Hạo Xuyên lộ ra sắc mặt như thế nào, đầu của y tựa như đau thêm mấy bậc.

“Lẽ nào công việc so với anh còn quan trọng hơn?”

“Em không có ý này, chuyện làm việc sao có thể tùy tiện xin nghỉ, huống chi em đã đỡ rồi.” Tiêu Thạch dùng ánh mắt cầu xin nhìn hắn.

“Được rồi, tùy em, đợi lát nữa anh sẽ đưa em đi.”

Thở dài, đầu hàng, hai tay vẫn còn vờn quanh cái mông mê đắm sâu hút của y, hắn thấp giọng cười xấu xa, “Anh đi rồi, có nhớ không?”

“Có, nằm mơ đều là mơ tới anh.” Tiêu Thạch tức giận mà nói.

“Thực sao?”

“Lừa anh thôi.”

“Vô tình như thế, anh sẽ thương tâm.”

“Đôi mắt của em, thực sự rất giống Tiểu Thuần?”

Cảnh Mộ Chi dừng lại, ánh mắt vừa rồi chỉ toàn nét cười giờ lại trầm ổn hẳn đi, cứ như biến thành người khác.

“Ai đã nhắc tới Tiểu Thuần với em?”

“Anh của anh.”

Hắn mím môi, nhướn đôi lông mày, mồ hôi từ từ hiện rõ, đột nhiên buông y ra, “em cũng đói bụng rồi, đi ăn cơm.”

Tiêu Thạch trầm mặc nhìn theo bóng lưng hắn.

Phản ứng của hắn nằm trong dự đoán của y, hơn nữa, y chưa bao giờ tự tin mà phỏng đoán một phản ứng khác. Nhắc tới đến “Kha Tiểu Thuần”, hắn sẽ thay đổi hoàn toàn.

Không biết vì sao, y cảm thấy rất sợ hãi, sợ đến mức không dám tìm hiểu kỹ càng nguyên do sâu xa.

Bữa cơm này, ba người đối mặt nhau mà ăn trong trầm lặng.

Cảnh Thần Chi, có lẽ là do lặn lội đường xa nên thực sự có chút mệt mỏi, không hề khoa trương như khi mới gặp, chỉ đem lực chú ý đặt trên bàn cơm, như gió cuốn bão thổi quét sạch đồ ăn, lại rảnh rỗi trêu đùa Tiêu Thạch vài câu, sau đó trở về phòng khách mà nghỉ ngơi.

Theo lời hắn nói, chỉ một đêm nay ngủ tạm ở đây, ngày mai sẽ trở về căn hộ cao cấp hắn muốn tại khu trung tâm đô thị. Cảnh Thần Chi ở Ý chủ yếu làm thiết kế nội thất và thiết kế cảnh quan các khu cao ốc, cũng có chút danh tiếng trong giới làm ăn.

Nhìn dáng dấp phóng đãng không hề kiềm chế của hắn, đã cảm thấy cái danh « Kiến trúc sư » quả thật là quá thích hợp với con người này.

Nhưng mà cảm tình anh em của bọn họ, không hề hòa hợp giống như. “cái ôm nhiệt tình đúng tiêu chuẩn” lúc đầu mới gặp lại, tuy rằng Cảnh Thần Chi vừa cười vừa nói là đến đây thăm thằng em lâu rồi mới gặp, nhưng giữa bọn họ cứ có một bầu không khí xa cách đến kì quái. Mà Cảnh Thần Chi lại bắt đầu “động tay động chân” với y, cảm giác không hòa hợp tựa hồ càng lúc càng nặng thêm, càng làm cho người khác cảm thấy khó hiểu là, ở trong bầu không khí trầm mặc đó, Tiêu Thạch lại mơ hồ cảm thấy được một chút hơi thở đau thương.

Tuy rằng cũng không cấm kỵ nhìn vào mắt nhau, nhưng hai người này, anh không nhìn tôi và tôi cũng chẳng muốn nhìn anh.

Vì sao? Hai anh em song sinh xa nhau đã lâu nay gặp lại cũng không hàn huyên một chút việc nhà sao? Tiêu Thạch không thể kìm nén cảm giác nghi ngờ đang nảy lên trong lòng.

Đêm yên tĩnh, lại dường như báo hiệu điềm gở, lặng lẽ trôi qua một cách bình yên...

* * *

“Tiểu Thạch, bên này bên này.”

Quán cà phê đông đến mức không còn chỗ ngồi, từ nơi cửa sổ vươn ra một cánh tay, hướng Tiêu Thạch liêu mang vẫy vẫy.

Chậm rãi đi qua, liền thấy Hoa Vi Vi cùng một người đàn ông trung niên, dáng vẻ phúc hậu thành thật, cổ ngắn lại ôm bụng bia. Nguyên lai đây chính là người đàn ông trung niên xán lạn như mặt trời chính ngọ, mà nói chính ra thì phải là mặt trời buổi chiều lúc bốn năm giờ thì có lẽ đúng hơn.

“Tiêu tiên sinh, xin chào xin chào.”

Không đợi y đi tới, “mặt trời buổi trưa” vừa chạy vừa nhảy lại đằng này nhìn thật dọa người, sau đó chào Tiêu Thạch một tiếng thật to lộ ra miệng cười khoe hàm răng cẩu vàng lâu năm.

“Xin chào.”

Tiêu Thạch bắt tay đối phương, bàn tay đầy đặn thô to của hắn bao lấy tay y, sau khi rút tay về, y lựa lúc không ai chú ý mà xoa vào quần.

“Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, vẫn nghe tiểu Vi nhắc về cậu. Nhiều năm như vậy, cổ đều do cậu chăm sóc, thật cảm ơn cậu.”

Người đàn ông trung niên này cúi đầu chào theo kiểu Nhật, cách nói chuyện cũng rất giống người Nhật. Bất quá, nghe Hoa Vi Vi nói, hắn làm ở Nhật được bảy năm, cử chỉ hành động bị ảnh hưởng là điều không thể tránh khỏi.

“À...” Không biết nên xưng hô thế nào mới tốt.

“Hác...” Hoa Vi Vi chen vào, “Hác Đại Sơn.”

“À... Hác tiên sinh, ngài quá khách khí.”

Hác Đại Sơn? Cho dù là do cách biệt tuổi tác, cái tên này nghe cũng thật là có chút mùi chợ búa.

“Hai người hẹn tôi tới nơi này, rốt cuộc có chuyện gì?”

Tiêu Thạch im lặng bình tĩnh ngồi trên ghế, trong lòng lại nhủ thầm, ba người cùng ngồi nói chuyện như thế này thật có vấn đề. Có chuyện gì thì Vi Vi nói riêng với y là được rồi, hết lần này tới lần khác bí ẩn hẹn cho được y đến quán cà phê, sau đó lôi ra một ông lão như thế này...

Thật là quá có vấn đề, chỉ là y còn chưa nghĩ ra, cô gái nhỏ này rốt cuộc đang tính làm chuyện quỷ quái gì.

“Hai người tới tìm tôi có chuyện gì?”

Hoa Vi Vi ở đằng sau hung hăng cho Hác Đại Sơn một đập, hấn liền theo phản xạ mà ngẩng đầu, “cái này... Cái này...”

“Đã nam nhân, nói chuyện phải thẳng thắn vào trọng điểm, anh đã quên em vừa phân phó anh cái gì hả?” Hoa Vi Vi tiến đến hấn bên tai, hạ giọng uy hiếp.

“Tiêu tiên sinh, tôi biết anh cùng tiểu vi tuy rằng không có quan hệ huyết thống gì, nhưng lại như người nhà của cổ, sợ dĩ, tôi nghĩ, chuyện này... Vẫn là nên nói trước với Tiêu tiên sinh thì tốt hơn...”

Hác Đại Sơn đỏ mồ hôi trán, liều mạng xoa xoa tay.

“Không dám gạt cậu, tôi khi ở night club gặp được tiểu Vi thì liền nhất kiến chung tình, ... Tôi tuy rằng đã từng kết hôn, thế nhưng cũng đã ly hôn đã nhiều năm, bên người đích xác thiếu một tri kỷ, cũng vinh hạnh được tiểu Vi để mắt, tôi nghĩ... Nếu như cậu cho phép, chúng tôi dự cuối tuần sau sẽ kết hôn...”

“Phốc...” một tiếng, cafe trong miệng Tiêu Thạch lập tức phun hết ra.

16. Chương 16

“Dau quá à, anh buông ra.”

Chịu đựng khóe mắt co giật, thật vất vả đuổi xong mặt trời buổi trưa kia, Tiêu Thạch một tay nắm lấy Hoa Vi Vi kéo đi ra xa khỏi quán cafe hàng trăm mét.

“Cô nãi nãi, em rốt cuộc là đang nghĩ cái gì hả ? !” Y hỗn hển.

“Người ta cũng chỉ là muốn kết hôn thôi.” Hoa Vi Vi xoa cổ tay, không nhẽo.

“Tiểu thư, kết hôn không phải là ăn kẹo, muốn ăn thì ăn, không muốn ăn thì không ăn, chán ăn thì cắt đi, đây là hôn nhân đó, là hôn nhân! Hai người sẽ phải sống chung cả đời đó !”

“Em đương nhiên biết mà.” Hoa Vi Vi bịt tai, “Em muốn sống cùng hấn cả đời này, hay nhất là dùng tiền của hấn đến sạch sẽ, ha ha, tiêu xài cho bằng sạch!”

Mình đang nói chuyện với người Trái Đất sao? Tiêu Thạch nghĩ huyết Thái Dương của y đập đến mức đau luôn rồi.

“Thôi mà, tiểu Thạch, em biết anh đang lo lắng cho em, yên tâm đi, em cũng không phải con nít mười ba tuổi chuyện gì cũng không biết.”

Hoa Vi Vi níu tay Tiêu Thạch dựa người vào, đầu áp vào vai y, từ xa nhìn lại, hai người tựa như một đôi tình nhân yêu đương nồng cháy.

“Hắn cầu hôn em trước đó, anh có biết không? Hắn thuộc thế hệ trước vậy mà còn giống như trai trẻ, mua hoa hồng, nhẫn, quỳ một chân xuống mà cầu hôn em đó! Oa, tựa như phim tình cảm đó, lãng mạn muốn chết luôn. Trước giờ chưa có ai cầu hôn em hết, em vui lắm...” Hoa Vi Vi hai mắt chớp sáng lấp lánh.

“Để anh xem nào.”

Tiêu Thạch phụng phịu nắm tay cô đưa lên, quả nhiên, một chiếc nhẫn nam viên kim cương thật to lấp lánh trong ánh nắng.

“Anh xem, kim cương lớn như thế đó, người ta thực sự có thành ý, em làm sao cự tuyệt đây?”

Tiêu Thạch hừ một tiếng, quả nhiên, trọng điểm là nhẫn kim cương, lãng mạn với thành ý là cái nghĩa lý gì.

“Hơn nữa con gái đều phải kết hôn mà, không gả cho A Cầu thì cũng gả cho A Miêu, A Cầu A Miêu khác nhau chỗ nào? Hôn nhân có hoàn mỹ bao nhiêu thì cũng sẽ có lúc tan vỡ thôi, lo lắng nhiều như vậy để làm gì, cẩn thận chưa già đã yếu! Tựa như đến chợ mua rau thôi, lựa đậu lựa giá kỹ càng còn không bằng cứ chọn một bó cải trắng, tốc chiến tốc thắng, tiết kiệm thời gian, cũng tiết kiệm không ít phiền phức.” Hoa Vi Vi thoải mái mà nhún nhún vai.

Đúng là giọng điệu ngụy biện, chỉ đáng giận là nghe ra có lý đến mức y chẳng thể phản bác lại được.

“Thế nhưng... Bó cải trắng đó có hơi héo...”

“Có tuổi mới có phẩm chất. Anh xem đám thanh niên choai choai đi, ngoài cái miệng lộ da nói lắm còn có cái tôi vĩ đại, ngoài ra còn được cái gì tốt chứ.”

Này này, rõ ràng em cũng là thanh niên thiếu nữ miệng lộ da cùng cái tôi to đùng đó chứ.

“Anh xem hắn như thế mà mở được vại cửa hàng thực phẩm đó, thu nhập khá lắm nha, chờ em thành công ngồi vào vị trí phu nhân hắn, lúc đó ngoài cuộc sống quý tộc, thức ăn dâng lên miệng, quần áo đưa đến tay, còn có thể giúp anh trả món nợ hai nghìn vạn tệ đó nha.”

Tiêu Thạch cười khổ, “Em không cần luôn nhớ kỹ anh còn nợ hai nghìn vạn, anh tự lo được mà.”

“Anh tự lo bằng cách nào? Bán mình cho ông chủ sao?”

Tiêu Thạch á khẩu không trả lời được. Chính xác, y còn thiếu Cảnh Mộ Chi hai nghìn vạn tệ.

Chỉ cần còn mang món nợ này, y cùng hắn sẽ không bao giờ có thể bình đẳng.

“Vậy, tối hôm trước thế nào? Hai người không phải là củi khô gặp lửa, như sao Hỏa với Địa Cầu mà lao vào nhau chứ?”

Hai người ở cùng một chỗ, Tiêu Thạch một đêm không về, cô đương nhiên biết.

Quả nhiên, mặt của Tiêu Thạch lập tức đỏ hồng nhưng miếng thịt kho.

“Em không nên đoán mò.”

“Ha, nói như vậy nhất định là rất ngọt ngào, thật hâm mộ a... Không, kỳ thực em thật ghen tỵ!” Hoa Vi Vi đột nhiên suy sụp, ôm chặt lấy cánh tay Tiêu Thạch, “Lúc này đây, anh thật sự sẽ rời bỏ em sao?”

“Bỏ anh mà đi trước chính là em, có được không?” Tiêu Thạch cười khổ

“Em còn cách nào nữa, ai, vì anh không yêu em mà. Vậy mà, em yêu anh, anh biết không, từ nhỏ đến giờ, em cũng chỉ yêu anh, chỉ có anh...”

“Vi Vi...”

“Đừng, đừng nói gì hết, nghe em nói là được rồi, ” Hoa Vi Vi Lấy ngón tay chặn lại môi của y, “em yêu anh! Không phải như em gái yêu anh trai, không phải như con gái yêu cha của mình, mà là như tình yêu nam nữ, cũng giống như anh yêu Cảnh Mộ Chi! Em yêu càng lúc càng sâu đậm! Thế nhưng, em không rõ vì sao em thất bại, cũng bởi vì em là nữ nhân sao? Về điểm này, em thật không thể thay đổi, thật đáng ghét, em ghét...”

“Vi Vi, đừng nói nữa.”

Trái tim Tiêu Thạch đau như bị dao đâm, ngón tay một lần lau lên gương mặt cô, lau gần nơi khóe mắt ướt nước, lướt qua từng giọt lệ trong như ngọc trai, lăn dài xuống gò má...

“Sở dĩ, em muốn kết hôn, là bởi vì em muốn rời xa anh, em muốn anh hối hận cả đời! Em muốn anh nhớ em, muốn anh biết rằng trên đời này người yêu anh nhất, cũng chỉ có em...”

“Anh biết, đừng nói nữa, anh biết mà!”

Y ôm lấy cô, ôm chặt lấy cô, chặt đến hầu như muốn đem cô khảm vào máu thịt của mình.

Trước ngực truyền đến tiếng tim của Vi Vi đập cùng tiếng nước nở, người con gái trước mắt này là người yêu quý nhất của y, thế mà y cũng chỉ có thể trở mặt nhìn cô khóc, y không thể cho cô hạnh phúc.

Cô ngay thẳng khả ái như vậy, y vì sao không thể yêu? Vì sao trong lòng y cũng chỉ có Cảnh Mộ Chi? Vì sao cô lại yêu y, vì sao cô lại tuyệt vọng như vậy?

“Đừng khóc nữa, Vi Vi, đừng khóc nữa.”

Y ôm chặt lấy cô, ôm chặt lấy người thân yêu của mình.

Trong chuyện tình yêu, đều có những người khác nhau nhưng lại mang những nỗi đau như nhau. Y cũng vậy, cũng như đã có được hân, mà vẫn còn cảm thấy rất đau? Giống như không thể nào yên ổn được?

Nhìn cô thống khổ, cũng giống như y thống khổ.

Vào lúc giữa trưa, giữa đường xá, xe cộ như nêm, ồn ào náo nhiệt.

Không ít người qua đường đều thấy được, có một đôi nam nữ trẻ tuổi, dưới ánh mặt trời ôm chặt lấy nhau mà khóc.

Có thể, là vị trai trẻ thanh tú kia đang cùng người yêu trẻ tuổi nói lời từ biệt mà bật khóc; lại có thể, bọn họ có một người bệnh nặng, người kia lo sợ sinh ly tử biệt mà bật khóc... Bằng không, này nước mắt trong veo như thế sao cứ rơi hoài rơi mãi thôi?

Giống như mỗi đêm buồn bã tự mình rơi lệ, lại đẹp như một cuộn tranh xưa động lòng người, lại giống một khúc thơ ca vô tình nghe thấy khi đi xa.

Nhưng mà, cũng ít ai thấy được, đầu phố cách đó không xa, một chiếc BMW bạc lẳng lặng chờ.

Nó vốn là vô tình đi qua chỗ này, nhưng vì chủ nhân của nó vô tình nhìn thấy chuyện khác thường kia, lập tức nhấn bàn đạp thắng lại, đậu lại ngay tại đó.

Bên trong xe có nam tử ngũ quan tuấn tú lạnh lùng, lặng yên nhìn ra nơi hai người đang ôm nhau kia, khóe mắt hơi ướt đi. Sau đó, hần đạp mạnh chân ga, chiếc xe nhẹ nhàng rời khỏi, chạy ngang bên người đôi tình nhân kia mà không một ai hay.

Như có như không, hần tự mình liếc qua cửa sổ xe nhìn hai người đó, lập tức vô cảm quay đầu.

Một giây sau, hần như biến mất vào sâu trong ánh nắng chói chang giữa ngày dài.

* * *

“Tốt rồi, mọi người trở về đi.”

“Quản lí khổ cực rồi.”

Nhóm nhân viên đồng thanh chào, Khâu Hạo Xuyên hơi gật đầu, ý bảo một đêm bận rộn cuối cùng cũng kết thúc, mà lúc này, hừng đông đang từ từ hiển hiện ở phía chân trời xa.

Ngày Thứ Hai trong tuần cứ thế bình lặng bắt đầu.

Xoa bóp cái lưng nhức mỏi, Tiêu Thạch từ cửa sau đi ra ngoài. Con hẻm nhỏ dài không một tiếng động, y kéo cao cổ áo, vùi mặt vào trong.

Mới đi ra đầu hẻm, chợt nghe tiếng còi xe ô tô, y quay đầu lại, liền thấy một chiếc BMW lẳng lẳng đậu dưới ngọn đèn đường.

“Cảnh Mộ Chi?” Y vui mừng chạy tới.

“Lên xe.” Nam nhân nhàn nhạt nói, đầu còn không thèm quay lại.

Bên trong xe mở ra là hơi ấm hợp lòng người, phảng phất hương nước hoa nhã nhặn của người kia, Tiêu Thạch len lén phác họa lại nét mặt nam nhân...

Đã trễ thế này, không nghĩ tới hắn lại sẽ đến đón y, quả thực không thể tin được, làm cho giờ đây tim đập kịch liệt gấp đôi bình thường.

Không bao lâu, xe chạy nhanh vào khuôn viên “RhinoFort”.

“... Không nên...”

Ngày hôm nay nam nhân tựa hồ đặc biệt vội vàng, cửa phòng vừa đóng y đã bị hắn ôm lại áp sát cửa mà nồng nhiệt hôn.

Cái hôn này, mang đầy ý tứ dò hỏi, thậm chí có chút ý định trừng phạt, bá đạo làm y có chút thở không nổi.

“Không nên cái gì? Nói gì thì mai em cũng được nghỉ mà. Yên tâm, anh rất đúng mực.”

“Chờ một chút...”

“Ngoài miệng nói không nên, hành động cũng như vậy.”

Nam nhân không hờn giận nhú mày, ngữ khí lạnh lùng làm kẻ khác đau đớn, Tiêu Thạch rũ mắt, “Không nên ở trong này, vạn nhất bị thám tử Vương thấy...”

“Thám tử đã sớm đi ngủ rồi.”

Hắn không nói gì mà hôn y, ngón tay cũng không an phận sờ soạng khắp nơi.

“Chờ một chút, cho em đi tắm đã.”

Dưới ánh đèn, vẻ mặt tái nhợt của Tiêu Thạch có chút bị thương, Cảnh Mộ Chi ngưng mắt nhìn y một lúc lâu, rốt cục buông ra, “nhanh một chút, anh không có kiên nhẫn đâu.”

Hắn rốt cuộc tức giận cái gì chứ, y có làm gì sai sao? Nghĩ đi nghĩ lại, đêm đầu gặp hắn đến giờ, chẳng lẽ là bởi vì chuyện y với anh trai hắn mà làm cho tâm tình hắn không tốt? Rốt cuộc hắn cùng anh trai đã từng có chuyện gì?

Tâm ý người kia bí ẩn như biển sâu, chính y lại ngu si không thể hiểu được. Lòng y cùng tình cảm của hắn có bao nhiêu tương thông, điều này làm y khổ sở, thế nhưng hắn đối tốt với y, chí ít, hiện tại hắn ở bên cạnh y, vậy y còn có cái gì bất mãn?

Hy vọng xa vời sẽ làm cho hạnh phúc dần mất đi.

Lau khô tóc mà bước khỏi phòng tắm, Tiêu Thạch nghĩ đến chuyện tiếp theo sẽ xảy ra, lòng không khỏi buồn bực. Y không hề ghét ***, cũng không ghét kẻ cận da thịt người yêu, nhưng ngoài ra, y còn mong muốn một thứ khác. Là muốn thứ gì....?

Xem ra chính mình thực sự không biết điểm dừng, nhìn hơi nước quần quanh tụ lên thành kiếng, Tiêu Thạch khổ sở nhoen miệng cười.

Hít vào thật sâu, cố gắng trấn tĩnh chính mình, y bước ra khỏi phòng tắm.

“Sao lại lâu như vậy?” Nam nhân quả nhiên đã hơi bực mình.

Không nói gì đến gần, bị hắn nắm tay kéo té vào lòng.

Đôi môi của hắn đơn giản áp chặt làm y vô thức run lên.

Cảnh Mộ Chi nhú mi, “không muốn?”

“Cũng không phải.” Tiêu Thạch thấp giọng nói.

“Em không vui?”

“Cũng không phải.”

“Vậy thì sắc mặt sao lại khó coi như đi đại tiện vậy, hơn nữa lại còn muốn bật khóc, anh có ngược đãi gì em sao?”

Dùng từ thật thô lỗ, bất quá, người này còn nhạy cảm hơn y hình dung.

“Anh lại bực bội cái gì nữa rồi?” Tiêu Thạch không chịu nổi phải hỏi ra.

Cảnh Mộ Chi hừ một tiếng, “Còn dám hỏi anh, không bằng tự hỏi mình đi, sáng hôm nay sau lưng anh đã làm cái chuyện tốt gì.”

Đúng là vợ ghen chồng, ngữ khí như đang chất vấn ông xã đào hoa.

“Sáng nay sao?” Tiêu Thạch nỗ lực nhớ lại, “Không làm gì hết, chỉ có Vi Vi hẹn em đi uống café.”

“Uống cà phê? Ngồi uống cà phê tốt đến mức thành ra ôm ấp nhau giữa đường?”

“Đó là bởi vì cô ấy muốn lập gia đình ngay, trưa nay hẹn em là định thông báo chuyện này, lúc đó có cả vị hôn phu của cô mà, sau đó lại luyến tiếc em đến bật khóc, em chỉ là đang an ủi cô ấy mà thôi...” Nói xong, y dừng lại.

“Thật sao?”

Miệng vẫn còn hỏi câu nghi ngờ, bất quá, sắc mặt xấu xí của Cảnh Mộ Chi chuyển biến rất nhiều.

Không thể nào ?!

Nội tâm từ ngạc nhiên chuyển dần thành mừng rỡ, vui sướng tràn ngập ra khỏi mắt y, làm cho khóe môi vô thức cong nhẹ lên một chút...

“Hóa ra anh tức giận là bởi vì thấy em cùng Vi Vi ở trên đường? Anh thật là ăn dấm...”

Còn chưa nói xong, thân thể đã bị nam nhân bất ngờ vác lên ném lên trên giường.

Cảnh Mộ Chi đè y xuống, đem hai tay của y ép lên đỉnh đầu, nhìn thật sâu vào mắt Tiêu Thạch.

Vốn là một khối đá nhỏ vô hình và lạnh lẽ, hiện tại lại phát ra ánh sáng ửng hồng nhàn nhạt, tựa hồ là mừng rỡ, lại tựa hồ là xấu hổ, biểu tình đơn thuần động lòng người.

Nếu y trầm mặc là vì hấn, vậy chút sinh động hiện tại này, cũng là vì hấn sao?

Giật mình, hấn cúi dịu dàng vừa hôn nhẹ vừa nếm mút đôi môi của y, cho đến khi y bật ra tiếng nức nở mới cảm thấy mỹ mãn mà buông y ra.

“Không được đoán, anh cảnh cáo em, cẩn thận không nên chọc anh giận nha.”

Mặc dù là ngữ khí âm trầm uy nghiêm, trong mắt nam nhân lại ẩn chứa chút nuông chiều vui vẻ. Đại khái hấn cũng hiểu được vừa nãy mình nghi ngờ thực sự buồn cười, mà hiện tại hấn lại giả thối ngang ngành không bàn tới đạo lý.

Không nghĩ tới việc người đàn ông trưởng thành như thế lại cũng sẽ có mặt trẻ con thế này, thật đáng yêu a...

Bất quá, nghĩ cho chính mình sau này ở chung, Tiêu Thạch thông minh quyết định đem loại cảm giác này giấu ở trong lòng, nếu như nói ra, phỏng chừng y sẽ khó mà nhìn được ánh sáng ngày mai mất.

“Dạ, vâng.. đại boss anh minh thần vũ vô địch thiên hạ như ngài có thể nào lại giống như nữ nhân ghen tuông vô cớ luông tuông như thế chứ ạ.”

“Hảo tiểu tử, người là càng ngày càng vô pháp vô thiên.”

Cảnh Mộ Chi dè dặt dùng cân nặng của mình mà đè lên người rồi cù Tiêu Thạch, làm y cười bò tránh trái tránh phải, liên tục cầu xin tha thứ.

“Xin đại boss tha mạng, cầu ngài giơ cao đánh khẽ, tiểu nhân cũng không tái phạm mà~~.”

Đang lúc giãy dụa, mảnh khăn tắm độc nhất trên người rơi xuống, lộ thân thể thanh xuân hơi gầy nhưng săn chắc. Làm đôi mắt người kia tối lại, y tâm hoảng ý loạn đưa tay che đi chính mình.

“... Không nên nhìn.”

“Làm sao lại không nhìn? Em rất đẹp.” Cảnh Mộ Chi kéo tay y ra.

“Ngượng lắm...” Y quay đầu, run run nhắm mắt lại.

“Em rất đáng yêu.” Cảnh Mộ Chi phủ lên người y, nhẹ nhàng cắn cắn gò má hồng rục, ngây ngô lại thanh thuần, làm cho kẻ khác mê muội.

“Sợ cái gì? Cũng chỉ có anh thấy thôi mà.”

“Cho dù là như vậy... A...”

“Có cảm giác sao?” Xấu xa cười nhẹ, “hôm nay thân thể đặc biệt hấp dẫn...”

Ngón tay xấu xa lập tức tăng thêm lực...

“Anh... Anh là cố ý...”

Hắn là cố ý dằn vặt y như thế, lấy kỹ xảo khơi lửa rồi lại thêm nước, làm thân thể mới lạ với *** của y nửa như bị thiêu nóng nửa như bị làm cho đóng băng, không nói được rốt cuộc là đau đớn hay là vui sướng, rốt cuộc đang ở thiên đường hay còn tại địa ngục.

Một bên là biển cả, một bên là lửa nóng, y mê muội trôi giữa hai luồng nhiệt độ cách biệt nhau.

“Đúng vậy, anh là cố ý. Ai kêu em luôn luôn chọc anh tức giận? Nói cho em biết, sau này không được cùng Vi Vi gặp mặt thật lâu như vậy, xem như cố là em gái em, nhưng quan hệ hai người tốt như vậy, cũng có chút khó chịu đó.”

“Em đã biết.”

Ẩn trong đuôi mắt hắn, là ngọt ngào ấm áp dâng trào.

“Còn nữa, không nên gần gũi anh của anh.”

“Vì sao?” Bọn họ không phải anh em sao?

“Anh không thích.” Hắn nói thật đơn giản, đôi mắt mang dáng vẻ nghiêm túc cực kỳ, “nói chung, em sau này chỉ cần tin lời anh, bất cứ chuyện gì kẻ khác nói đều không cần quan tâm.”

“Vâng.”

Y thế mà gật đầu, chuyện hắn không thích, y tự nhiên sẽ không làm. Về phần lý do... Cảnh Mộ Chi là một người không thích bị chất vấn, hơn ai hết, y hiểu được điều đó.

Nếu như bị mất che tai mà có thể duy trì chút tình cảm này. Y cái gì cũng sẽ không hỏi đến, trừ khi hắn tự nói với y.

Như vậy, có thể làm cho Mộ Chi cảm thấy thoải mái chăng?

Quả nhiên, nam nhân mỉm cười khen ngợi, “Em còn nhìn anh như vậy, anh sẽ lại không kiềm chế được mà làm em khóc đó nha.”

Chỉ chốc lát sau, nam nhân liền thực hiện lời hắn vừa nói.

Trong phòng tràn đầy ánh đèn nhàn nhạt, vang lên tiếng thở dốc nho nhỏ, còn lẫn cả tiếng nước nở, còn có tiếng rên rỉ như có như không...

Triền miên trong dịu dàng, mê loạn lòng trí, từ *** không giới hạn mà rơi xuống, rơi xuống vực sâu ... Rơi đến đáy vực mà chính y chẳng thể thoát ra...

Ai, nếu như lửa này có thể thiêu đốt đến vĩnh viễn, y nguyện ý cứ như vậy, vẫn luôn phủ phục ở bên dưới cánh chim bá đạo của hắn, cùng hắn bay lên từ lửa đốt. Y sẽ không còn gì lo sợ, dù cho lửa này cháy cạn chỉ còn lại đêm đen vô tận, y cũng cam tâm nguyện ý, hèn mọn mà bỏ qua hết thảy.

Vì vậy, đêm nay, tình như lửa cháy sạch đến tim đèn.

Cho đến khi cả hai đều sức cùng lực kiệt.

Chìm vào giấc ngủ thật lâu sau...

“Tiểu Thuần... Tiểu Thuần...”

Lời nam nhân nói mơ trầm ấm, lặp lại nhiều lần, đều là hai chữ này.

Tiêu Thạch nằm yên bên cạnh, yên lặng đưa mắt nhìn khuôn mặt ngủ say.

“Tiểu Thuần...”

Như là gặp ác mộng, hắn càng lúc càng nhăn mày thật sâu.

Tiêu Thạch lấy tay nhẹ nhàng vòng qua quá vòng ngực trần của hắn, cầm hai tay của hắn, mà nói nhỏ bên tai, “không có việc gì, em vẫn ở đây, anh không cần lo lắng, ngủ ngoan nhé.”

Không biết là tâm tính cảm ứng, hay lời nói của y thật sự hắn đã nghe, nam nhân dần dần yên ổn, giãn bớt nếp nhăn giữa chân mày, hô hấp cũng nhịp nhàng trở lại.

Tiêu Thạch buông tay Mộ Chi ra, nhẹ nhàng xoa đầu hắn.

Tóc của hắn không hề mềm mại, cứng rắn, thô ráp, xấu tính y như hắn. Sau đó, y lại áp tai lên ngực hắn, nhắm khê đôi mi lại mà nghe tiếng tim đập vững vàng.

Không đòi hỏi tình cảm của anh, không quan tâm anh yêu ai, không cần để ý rốt cuộc anh cần ai... Bởi vì hiện tại em rất hạnh phúc, cũng cầu khẩn anh có thể hạnh phúc như em.

Chỉ cần như thế mà thôi, chỉ cần như thế thôi.

Sau đó, y ngẩng đầu, nhìn lại bóng hình người yêu, rồi cúi đầu hôn xuống nếp nhăn giữa hai đường chân mày của hắn.

Trời, cũng nhanh sáng.

17. Chương 17

Kỳ thực, “điểm đen” có thể chọc cho Cảnh Mộ Chi tức giận, cũng không phải là việc y không nghe lời, cũng không phải là việc y cứ trêu tức hắn, mà là... Kha Tiểu Thuần.

Cũng không phải y cố tình chọc vào “điểm đen” đó, cũng không phải y cố tình tìm hiểu tọc mạch gì, chỉ là, trong một lần ngẫu nhiên, y tình cờ thấy được.

“Điểm đen” lẳng lặng nằm trong phòng ngủ của Cảnh Mộ Chi, bên dưới chồng quần áo.

Tối hôm qua một đêm thức trắng, hừng đông mới mơ màng ngủ mất, khi tỉnh lại lần nữa, trong phòng chỉ còn một mình y, Cảnh Mộ Chi vậy mà đã sớm đi làm. Nghe hắn nói, gần đây luôn theo dõi tình hình đầu tư tại Mỹ, chắc là hôm nay cũng như thế.

Toàn bộ biệt thự vắng tanh không một bóng người, thím Vương hình như đã đi ra ngoài mua thức ăn, mà đến tối nay y mới phải đi làm. Không có ý định làm heo lười ăn không nằm không, y vén tay áo lên, bắt đầu quét tước gian phòng. Đem chăn mền đi giặt rồi phơi nắng, lại định lấy tây trang của Cảnh Mộ Chi

đưa đến tiệm giặt ủi... Vì vậy mở tủ quần áo ra kiểm, nhưng đúng lúc định đóng lại thì thấy một hộp giấy cất gọn trong đó.

Y từ trước đến nay không có sở thích lục lọi đồ đạc cá nhân của người khác, lần này ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa tay mở ra.

Trong hộp giấy có một quyển sách, còn có một khung ảnh tinh xảo, trong khung ***g hình Cảnh Mộ Chi... chụp chung với một người con trai.

Người thiếu niên kia xinh đẹp nhìn đến thích, ngũ quan tinh nhã, mặt mũi hiền hòa, có một đôi mắt sáng trong ánh nét cười, vô cùng thân thiết dựa vào Mộ Chi.

Ngưng mắt nhìn một lát, ngón tay Tiêu Thạch nhẹ nhàng vuốt qua mặt kiếng, dừng lại ở trên mặt Cảnh Mộ Chi.

Trong một khắc hình chụp ghi lại, đã phác nên nụ cười hiền hòa của hắn, biểu cảm dịu dàng hiếm thấy, cùng trĩu mến cưng chiều, tựa như sâu trong nội tâm hắn chân thật, rõ ràng đến mức chỉ thoáng nhìn cũng có thể nhận ra.

Người thiếu niên kia thật ra là ai? Tay y dần run rẩy...

“Cậu ấy là Kha Tiểu Thuần.”

Thanh âm chán chường kêu gọi từ phía sau truyền đến, Tiêu Thạch quay đầu, thấy khuôn mặt giống y đúc người kia của Cảnh Thần Chi đang nửa cười nửa không dựa vào cửa.

Hình như hắn rất thích lên vào nhà người khác nhỉ.

“Đúng vậy sao?”

Tiêu Thạch cất kỹ khung hình vào chỗ cũ, cầm lấy tây trang trên giường, định đi ra ngoài, Cảnh Thần Chi đưa tay cản y lại, từ trên người hắn, ngửi thấy được mùi rượu nồng nặc.

“Cưng thật là bình tĩnh nhỉ, thấy ảnh chụp thế này mà còn vững vàng như thế.”

Hắn nhìn kỹ sắc mặt y, nhìn không ra sự đổi thay nào, chỉ có bình tĩnh, bình tĩnh nhợt nhạt.

“Anh uống say.”

Cảnh Thần Chi viền mắt đầy tơ máu, nhìn qua thật tiêu tụy, là bởi vì ngủ không ngon, hay là do uống cồn quá nhiều?

“Mọi người đều tỉnh có mình tôi say, không tốt sao?”

Cảnh Thần Chi cười to, quen thuộc đi tới quầy bar trong phòng khách, lấy ra một bình rượu whisky, rót cho mình một ly.

“Anh uống đã nhiều lắm rồi.” Tiêu Thạch đuổi theo, nhíu mày nhìn hắn.

“Thay vì lo cho tôi thì cưng nên tự lo cho mình đi.”

“...”

“Thứ mất đi vĩnh viễn là thứ tốt nhất.”

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?” Tiêu Thạch nhìn hắn.

“Hắn có nói qua chuyện Tiểu Thuần với cưng không?” Thấy Tiêu Thạch trầm mặc, Cảnh Thần Chi lộ ra chề cười tiểu ý, “tôi biết hắn một chữ cũng không nói, hơn nữa, hắn nhất định không muốn cưng hỏi bất cứ một điều gì.”

Đúng là Cảnh Mộ Chi rất không muốn nhắc về ba chữ “Kha Tiểu Thuần”, nhớ lần trước y chỉ lỡ miệng mà hắn đã sầm mặt buông y ra, trong lòng kiểm không được, Tiêu Thạch liền cảm thấy đau đớn.

Thiếu niên “Kha Tiểu Thuần” trong bức hình kia có ý nghĩa gì với hắn? Thím Vương từng nhắc qua, Kha Tiểu Thuần tuổi còn trẻ đã vì bệnh tim mà mất, hắn cả đời đều quên được cậu sao. Đôi mắt của mình rất

giống Kha Tiểu Thuần sao, có phải vì thế mới lại gần được hần? Bằng không, bình thường như y, làm sao có thể cùng hần phát triển tình cảm đến mức này?

Nhớ lại lúc cao trung bị mắng chửi một lần, giờ đây y vẫn sợ... Nếu như quả thật là như vậy, thì Cảnh Mộ Chi nhất định rất yêu thương thiếu niên kia...

Trong đầu tràn ngập suy nghĩ khiến y thống khổ, Tiêu Thạch hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Nhắc tới Kha Tiểu Thuần, tựa hồ cũng chạm vào nỗi đau của Cảnh Thần Chi, hần cứ nốc từng ly rồi lại từng ly, xem rượu là nước lã.

“Anh thật sự uống nhiều lắm rồi đó.”

Cảnh Thần Chi lại đưa ly, dốc toàn bộ chất lỏng vào miệng, “Cưng không tò mò sao? Cưng không hỏi tôi chuyện Kha Tiểu Thuần? Đây là cơ hội ngàn năm có một đó nha, cưng mà hỏi là tôi sẽ kể cho hết luôn.”

Tiêu Thạch không nói, chỉ là đưa tay đề lại tay hần, “không nên uống nữa, rất hại thân thể.”

Cảnh Thần giật mình một khắc liền lập tức cười to.

“Hiện tại ta biết hần vì sao lại chọn cưng rồi... Cưng thật giống tiểu Thuần, dịu ngoan nhu thuận, trầm mặc ít lời. Ta muốn y làm gì thì y sẽ làm, vĩnh viễn không nói không, cũng vĩnh viễn không hỏi vì sao, xem như thiệt thòi vô vàn, cũng nhịn lại không lên tiếng...”

Cười to bỗng nhiên lại thành thở dài thật sâu, mang theo nỗi đau không thể nói, Cảnh Thần Chi cả người tỏa ra bi ai, làm y cũng cảm thấy rất đau đớn.

Kha Tiểu Thuần rốt cuộc là một cậu trai như thế nào, có thể làm cho Cảnh Mộ Chi lưu luyến trong mơ như thế, còn có thể làm cho Cảnh Thần Chi thống khổ như vậy... Không không, y cũng không muốn biết chuyện đó, biết rồi thì y phải làm sao?

Yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu, bao nhiêu người đau khổ mong đợi, mà còn cầu không được đợi không được. Nếu như, làm thế thân của Kha Tiểu Thuần mà có thể ở lại bên cạnh người kia, vậy vĩnh viễn làm thế thân là được rồi.

“Hiện tại nói những cái này để mà làm gì, dù sao... cậu ấy cũng đã mất...”

Lung lay đứng lên, Cảnh Thần Chi lảo đảo bước đến sô pha.

“Cẩn thận.”

Liều mạng đỡ lại thân thể nặng nề của hần, nhưng thực sự trọng lượng đó quá lớn với y, bước chân loạng choạng, vừa ngã xuống sô pha y liền bị hần đề lên.

“Này, anh có ổn không.” Y lay lay hần.

Cảnh Thần Chi cố nâng mi mắt nặng trĩu, bóng dáng trước mắt quá quen thuộc, nhất là mắt sáng trong...

“Tiểu Thuần...”

Nhẹ nâng khuôn mặt kia lên như báu vật mà hôn, hôn chậm từ khóe mắt xuống chóp mũi xuống khóe môi...

Cái hôn này tựa như một cái chạm tay lên lớp băng mỏng trên mặt hồ mùa xuân, chỉ cần hơi dùng sức sẽ tan vỡ, tựa như trái tim của y.

Sở dĩ Tiêu Thạch không dám động đây, cả người căng thẳng cứng ngắc, bởi vì chính là không dám động đây.

“Tiểu Thuần...”

Những cái hôn rời rạc ngày càng dày đặc hơn.

“Tôi là Tiêu Thạch, không phải Tiểu Thuần.”

Làm ơn đừng dùng khuôn mặt giống hần như đúc mà nói với y những lời này.

Nhớ lại người kia tới qua vừa ôm y vừa nói mơ, trái tim y như bị đông thành đá, co rút từng cơn. Kỳ thực tim của y, so với y còn mỏng manh yếu đuối hơn, chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào sẽ vỡ tan ngay trong nháy mắt.

Hay là nó căn bản đã sớm tan vỡ khi thật lâu trước đây, vào lúc hấn mắng y “biến thái”, “đồng tính luyến ái ghê tởm”.... Mặc kệ hiện tại nam nhân ôn nhu sẵn sóc thể nào, mặc kệ y thuyết phục chính mình quên đi thể nào, vết thương luôn luôn còn đó, vẫn ở đó, càng ngày càng bị khoét sâu.

Hạnh phúc ảo diệu chung quy không thể kéo dài, thể thân lại có thể nào đứng vào vị trí duy nhất? Nếu như là bởi vì đôi mắt giống nhau mà chiếm được tâm hồn cùng thể xác người kia, phần tình cảm này của y thật sự mới có ngày thành công.

Số phận an bài gặp nhau lúc này, tới lúc này, rồi lại nhấn tâm chia lìa sao?

Cảnh Mộ Chi vừa về nhà liền bước vào thư phòng của mình, vừa đẩy cửa ra đã thấy Tiêu Thạch cùng anh trai mình dây dưa trên sôpha.

“Anh buông y ra!” Hấn xông lên, một tay túm áo Cảnh Thần Chi, “nếu như anh vẫn còn muốn làm anh trai tôi thì đừng trêu đùa y.”

“Chờ một chút, Cảnh Mộ Chi.” Cảnh lúc người khác không để ý mà lén lau đi nước mắt, Tiêu Thạch liền vội vàng kéo Mộ Chi lại, “anh ấy uống say rồi.”

“Em thế mà nói đỡ cho hấn?” Cảnh Mộ Chi không thể tin được nhìn Tiêu Thạch.

Chuyện cũ trước kia liền bị hình ảnh trước mắt này gọi lại, Tiêu Thạch cố gắng kéo hấn ra, y như Kha Tiểu Thuần cuồng dại dù cho bị Thần Chi vứt bỏ cũng không thay đổi.

Anh trai mình hấp dẫn người khác ra sao, hấn là em đương nhiên hiểu rõ.

“Anh ấy thực sự uống rất nhiều rượu, em nghĩ anh ấy không phải cố ý.”

“Ha ha...” trong lúc hai người đang nói chuyện, Cảnh Thần Chi lại đột nhiên khó hiểu cười rộ lên, “cưng vĩnh viễn không thắng được anh hai đâu. Kha Tiểu Thuần hướng về anh, Tiêu Thạch cũng vậy...”

“Anh còn không biết xấu hổ mà nhắc tới Tiểu Thuần?! Người đã đi rồi, anh không thương tiếc còn đem cậu ấy ra khoe khoang?” Cảnh Mộ Chi triệt để bị chọc giận.

“Có em trai thay anh nhớ về nó, anh có nhớ hay không cũng bình thường, không phải sao?” Cảnh Thần Chi làm như vô tình, làm như cam chịu, lại làm như đau đớn vô hạn mà cười to.

Lấy tay một ngón tay chỉ Tiêu Thạch, hấn lớn tiếng nói: “Người đã đi rồi? Hạnh, hà tất phải giả bộ bình yên? ! Vì sao không nói cho y, ở trong lòng em, y vĩnh viễn chỉ là thể thân của Kha Tiểu Thuần, là người thay thế Kha Tiểu Thuần!”

“Anh dựa vào đâu mà nói thế? !” Cảnh Mộ Chi lớn tiếng quát cắt ngang.

“Không phải sao? Đôi mắt y giống hệt Kha Tiểu Thuần, thậm chí cả tính tình cũng giống...”

“Cảnh Thần Chi, đừng nói nữa.”

Tiêu Thạch gấp gấp kéo tay hấn, không cho hấn nói thêm gì nữa.

Không nên ác độc mà đánh thức y khỏi cơn mê này, y đã khổ sở níu kéo ảo ảnh, tuy rằng không bao giờ là thật nhưng cũng đã xoa dịu tâm hồn y biết bao.

Cảnh Thần Chi gạt tay y ra, không sợ hãi chút nào mà nhìn thẳng vào hai tròng mắt bốc lửa của Cảnh Mộ Chi.

“Em có dám thề rằng chưa từng xem Tiêu Thạch như là Kha Tiểu Thuần?”

Cảnh Mộ Chi trầm mặc, lặng yên này làm cho tim Tiêu Thạch như bị đao cắt.

“Ha, cũng không nói được.”

“Chuyện của em với y, không cần anh nhúng tay.” Cảnh Mộ Chi trầm giọng nói.

“Tốt thôi, tùy mấy người ha. Em trai thì nguyện ý lừa mình dối người, y thì nguyện ý bịt tai che mắt, mà anh đây vừa vặn làm bóng đèn, chỉ làm mấy người chứng mắt, anh đây đi là được chứ gì.” Cảnh Thần Chi chống tay, xiêu vẹo đi khỏi cửa.

“Anh ấy uống say như thế làm sao mà về?” Tiểu Thạch quan tâm hỏi.

“Không cần phải lo cho anh ta.” Cảnh Mộ Chi nghiêm mặt lạnh lùng ngăn cản y.

Bên ngoài biệt thự vang lên tiếng máy xe khởi động, Tiêu Thạch cả kinh. Lẽ nào Cảnh Thần Chi định lái xe khi say như vậy thật sao?

“Chờ một chút!” Nhịn không được vọt ra ngoài cửa, y muốn ngăn Cảnh Thần Chi bỏ đi.

“Lẽ nào anh ta so với anh quan trọng hơn?”

Phía sau truyền đến thanh âm lạnh lùng, lần này Cảnh Mộ Chi không có can y nữa.

“Không phải vấn đề quan trọng hay không quan trọng, hấn là anh trai anh mà, hiện tại anh nổi nóng, nếu như anh ấy thực sự gặp chuyện không may, anh nhất định sẽ hối hận. Em chỉ đưa hấn về rồi quay lại ngay.”

Nói xong, y dứt khoát bỏ ra ngoài.

Mà Cảnh Mộ Chi ánh mắt lo lắng vẫn nhìn theo bóng lưng, im lìm như tượng đá.

* * *

Ha ha ha ha... Nam nhân mà Tiêu Thạch chặt vật đỡ lên giường đột nhiên bật cười một cách kì quái...

“Anh cười cái gì?”

Tiêu Thạch thở hắt ra, nhăn trán. Đây là phòng trọ cao cấp ngay trung tâm thành phố của Cảnh Thần Chi, toàn bộ gian phòng xa hoa trống trải, không có chút dấu vết cho thấy là đang có người sinh sống.

“Nghĩ đến cái vẻ mặt thối dần của em trai cưng, anh cảm thấy vui đến muốn cười.”

“Những lời vừa nãy anh nói ra, thuần túy chỉ là vì khiêu khích hấn sao.” Tiêu Thạch bất đắc dĩ mà nói, giúp hấn cởi giày, giúp đệm gối dưới đầu hấn, rồi kéo chăn vén xung quanh.

“Ngủ một giấc cho tốt đi, tôi đi đây.”

“Chờ một chút...” Cảnh Thần Chi kéo tay y, “ngồi với tôi một lát đi, cũng không được sao?”

Tiêu Thạch thở dài, miễn cưỡng ngồi xuống mép giường.

“Cậu thật dịu dàng, Tiểu Thuần cũng vậy.” Cảnh Thần thở dài.

“Kha Tiểu Thuần là của em họ của chúng tôi, là thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau. Tiểu Thuần khi còn bé cũng rất dễ thương, ai gặp cũng mến, tất cả mọi người rất thích cậu ấy, em trai tôi cũng vậy. Nhưng không hiểu tại sao, lần này tới lần khác tôi vừa nhìn thấy tiểu tử kia thì trong lòng tức giận, không có việc gì cũng cố kiếm chuyện khiến cậu ấy khóc... Con người mà, mất đi mới biết quý trọng... Bất quá, tính cách của tôi xấu xa, cho dù biết vậy, cũng không thể đối xử với cậu ấy tốt hơn được... »

“Từ khi Tiểu Thuần ra đi, không tới nào tôi có thể ngủ tròn giấc, ở T thị mà nghĩ đến việc sẽ không còn gặp cậu ấy làm tôi không thể thở nổi, cho nên tôi bỏ ra nước ngoài... Đây là trời phạt tôi, không còn cách quay đầu được nữa...”

Lời vừa dứt liền nghe cô đơn ủa về.

Tiêu Thạch trầm mặc nghe lời thú tội của hấn, nhìn bàn tay của mình bị hấn níu lại, cho đến khi đối phương vì mệt mỏi và say sưa mà nhắm lại đôi mi, mới chậm rãi rút tay ra.

Đi đến phòng bếp sạch sẽ vắng vẻ như chưa từng được dùng qua, y nấu một ấm nước, rót đầy một ly, để lên trên tủ đầu giường kế bên Cảnh Thần Chi, vặn mở ánh đèn bàn, khép lại rèm cửa sổ, rồi cẩn thận nhìn quanh phòng một lần nữa...

Khuôn mặt của Cảnh Thần Chi rốt cuộc cũng an tĩnh lại, nhìn thật mệt mỏi và ủ rũ. Chắc là do mất ngủ nhiều đêm nên mới phải dùng chất cồn để an thần? Vừa mở tủ lạnh ở bếp ra, ngoại trừ mấy cái trứng gà, cũng chỉ có thật nhiều lon bia. Phòng bếp đã như thế, quầy bar trong phòng khác còn đáng sợ hơn, chất đầy những chai vang đỏ thượng hạng.

Người đàn ông này giờ đây không hề xinh đẹp ngăn nắp như lúc mình gặp hắn lần đầu tiên.

Thật sâu trong đô thị này, mỗi người đều có một chuyện xưa cũ giấu đi, cùng với một vết thương không thể khép miệng.

Nhìn lại một lần nữa, y khẽ khàng đóng cửa phòng.

* * *

Đã gần nửa đêm, biệt thự vẫn bật những ngọn đèn sáng nhạt.

Ánh đèn từ phòng sách phát ra, Tiêu Thạch đi tới cánh cửa khép hờ, nhẹ nhàng gõ.

Nội tâm thấp thỏm bất an, y đưa Cảnh Thần Chi về giường, lại không để ý hắn đã về nhà từ lúc nào, không biết có giận dữ nữa hay là không?

“Vào đi.”

Hắn đẩy cửa ra, Cảnh Mộ Chi tựa lưng vào thành ghế bành xoay thật to, đối diện với máy tính, đèn màn hình tỏa lên mặt hắn, từng vùng sáng tối không rõ ràng.

Mỗi lần nhìn biểu tình này của hắn, Tiêu Thạch thật sự không rõ hắn đang nghĩ gì.

“Hắn đang ngủ?”

Ngón tay hắn chỉ vào hướng phòng của Cảnh Thần Chi, Tiêu Thạch gật đầu, “Anh trai anh... Hắn dường như rất say, cả phòng đầy vỏ chai rượu...”

“Hắn lại say rượu?” Cảnh Mộ Chi nhíu mày.

Dùng từ “Lại”, vậy ra chuyện này không phải chỉ xảy ra một hai lần thôi sao.

“Bạn của anh có một người làm bác sĩ, ngày mai anh sẽ gọi y đến nhìn xem một chút.” Hắn cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

“Vâng.”

“Em còn có chuyện gì sao?” Nam nhân lãnh đạm hỏi.

“Không có gì...” Tiêu Thạch muốn nói lại thôi, “Không nên làm việc đến quá muộn, đi ngủ sớm một chút đi.”

“Anh biết, em ngủ trước đi.”

Hắn không thèm liếc nhìn y, chỉ chăm chú vào màn hình máy tính.

“Ngủ ngon.”

Cửa vừa đóng lại, Tiêu Thạch liền không kiềm nén được cơn run rẩy toàn thân.

Nam nhân thực sự tức giận, hơn nữa là rất, rất tức giận, rồi lại làm như không hề để tâm. Y nên làm cái gì bây giờ? Xin lỗi hắn sao? Hay là cố gắng làm hắn nguôi giận?

Ngay từ đầu hắn đã nói y không được gần gũi với anh trai hắn, có phải là hắn không muốn y biết chuyện của Kha Tiểu Thuần? Giờ đây y làm trái ý hắn, làm sao hắn tha thứ cho y đây? Hay là xin lỗi hắn liền, chờ lúc hắn lên giường rồi xin lỗi, không sai, cứ như vậy đi!

Nhưng mà, y đợi thật lâu, thật lâu... Đợi đến khi trời sáng, cũng không thấy Cảnh Mộ Chi xuất hiện.

— hà tất phải giả vờ yên bình? ! Vì sao không nói cho y, ở trong lòng hắn, y vĩnh viễn là thể thân của Kha Tiểu Thuần, là người thay thế Kha Tiểu Thuần.

Thực sự là thế này phải không? Y rất muốn hỏi, rồi lại sợ nghe đáp án khẳng định, nếu thực sự như vậy, y thà rằng lừa mình dối người, giả câm giả điếc cho xong.

Rốt cuộc thế nào mới có thể ở bên người cả đời bảo bọc nhau? Rốt cuộc thế nào mới có thể duy trì phần tình cảm mong manh tựa tờ vương này?

Y không dám hỏi, đây vĩnh viễn là thứ thắc mắc không bao giờ có được câu trả lời.

Nhắm lại viên mắt chua cay, đem thân thể cuộn lại, trùm chăn lên thân người chỉ còn lại cô đơn...

Ai, nếu như thực sự phải chia lìa, vậy cũng là chuyện không ai có thể ngăn được.

18. Chương 18

Ngày tựa như mặt hồ đóng băng, lặng lẽ trôi về đêm cực nhanh. Nhưng mà, mặt băng trên hồ lại có một vết nứt, càng lúc nứt càng lớn, càng ngày càng khó liền lại.

Hoa Vi từ khi gả về cho mặt trời lúc ban trưa kia thì liền nghỉ việc để ở nhà làm thiếu phu nhân. Hôn lễ theo kiểu Tây cử hành ở giáo đường, người tham dự cũng không nhiều.

Bên nhà gái cũng chỉ có Tiêu Thạch làm gia trưởng thu hút sự chú ý của người khác (Hoa Vi lúc nào cũng gọi y là “anh hai”, cũng không ai dám dị nghị bọn họ cả) cùng quản lý Khâu Hạo Xuyên của “Lưu Tinh Tự”, mà nhà trai ngoại trừ họ hàng cực thân, thì cũng chỉ có Hắc Đại cùng hai người con gái cỡ mười sáu mười bảy tuổi.

Thấy hai người con gái cũng gần bằng Vi Vi, miệng cười cứng ngắc của Tiêu Thạch không tài nào mềm đi được, chỉ khi Hoa Vi Vi lần nữa cam kết rằng sẽ không ở chung với con riêng của Hắc Đại Sơn, đồng thời cũng đã chuẩn bị tâm lý làm một bà mẹ kế thật chu đáo, y mới yên tâm được một ít.

Nói chung, tâm tình hiện tại của y, có chút giống đa số những người cha tội nghiệp, chăm lo con gái mình đến lớn rồi phải bịn rịn gả đi, trong lòng như dờ đi một nỗi lo lại cảm thấy lưu luyến.

Không có Hoa Vi Vi sống cùng, nhà trọ thoáng chốc quanh quẽ đi rất nhiều, Tiêu Thạch liền trả lại nhà, sang chỗ gần đó thuê một căn phòng nhỏ chỉ đủ chỗ cho một người sống. Mỗi chủ nhật, y đều đi thăm mẹ ở trung tâm trị liệu, bà nhìn qua tốt hơn trước rất nhiều, trị liệu thực sự rất có hiệu quả.

Mọi chuyện dường như cứ phát triển theo hướng tốt, càng làm người ta thú vị chính là đồng nghiệp Hứa Tiểu Nhiên ở “Lưu Tinh Tự” chạy đi tỏ tình với quản lý Khâu Hạo Xuyên!

Đương nhiên lần đầu là bị dứt khoát từ chối kèm theo xấu hổ, nhưng mà Hứa Tiểu Nhiên vẫn kiên nhẫn, nắm được điểm yếu của Khâu Hạo Xuyên cậu liền mạnh mẽ tiến công, không kiên trì được lâu, Khâu Hạo Xuyên đã buông giáp đầu hàng.

Cũng do Tiêu Thạch xúi bẩy, vậy mà thật ngạc nhiên là cậu cư nhiên nghe theo rồi cố gắng làm được! Tiêu Thạch không biết Hứa Tiểu Nhiên làm cách nào, nhưng không thể không bội phục dũng khí của cậu. Nếu như, y có được một phần mười dũng khí đó, y sẽ không lại lâm vào cảnh mất ngủ từng đêm.

Thống khổ đến thế này là do đâu? Thật ra chính y, sau đêm đó, không còn gặp được Cảnh Mộ Chi nữa.

Lần « không gặp » này, thật khác với lần « không gặp » quyết liệt trước đây, người kia cũng không còn dứt khoát tránh mặt y, chỉ là lãnh đạm tạo khoảng cách. Không hề chờ y tan tằm, không hề hẹn y đi cùng, y gọi điện thoại đến cũng chỉ lạnh lùng vài câu rồi cúp máy, nhìn ra được hần mất dần kiên nhẫn. Sau vài lần tìm cách lại gần hần không được, Tiêu Thạch cũng không còn dám quấy rầy hần nữa.

Tựa như một bước vô tình chạm vào « điểm đen », làm thành một trận sét đánh tung miếng khăn che đi sự thật, mặc kệ có nỗ lực duy trì bình yên như thế nào, cũng không thể quay lại như trước được nữa.

Người kia giữ im lặng làm cho y cảm thấy đau đớn, chẳng thà thẳng thắn nói rằng y chỉ là vật thay thế, nói không chừng hai bên đều có thể giải thoát, chỉ là, cái gì đều không giải thích, làm y còn nghĩ chính mình không đáng làm thế thân.

Tuy rằng là họa vô đơn chí, nhưng, đây là sự thực.

Lòng dần nguội lạnh, y bắt đầu thường xuyên lui tới chỗ trọ của Cảnh Thần Chi.

Cô đơn này, là do y quá yêu người kia sao ? Nói chung, thay vì ở nhà tịch mịch trần trọc, chẳng thà y tự tìm khổ nơi khuôn mặt song sinh của hắn.

Ở dưới sự hướng dẫn của Thần Chi, y cũng dần dần học đòi uống rượu. Cảm giác say rồi rất tốt, bay bay bổng bổng, tay múa chân quay, nằm ở trên ghế sa lon tựa như bèo trôi giữa biển, ý thức cùng thân thể chia lìa... Cái gì cũng không suy nghĩ, cũng sẽ không còn phiền não.

Lúc tỉnh thì lại cùng Cảnh Thần Chi nói chuyện đông chuyện tây, hợp ý nhau nói không hết chuyện, không có đề cập đến Kha Tiểu Thuần dù chỉ một chút. Chỉ là thỉnh thoảng, lúc Cảnh Thần Chi như có điều gì suy nghĩ mà nhìn y, hoặc là lời nói lại toát ra một chút tiếc nuối, Tiêu Thạch đoán rằng, có thể anh ta lại nghĩ đến Kha Tiểu Thuần?

Ánh nhìn đó thật giống Cảnh Mộ Chi, vậy trước đây hắn nhìn y, cũng là thường nhớ lại Kha Tiểu Thuần?

Y đoán việc này chắc là vô dụng rồi, càng uống nhiều rượu, lại càng đau lòng, càng thấy khó thở hơn... Biến mất vĩnh viễn là tốt nhất, nếu có một ngày kia, y mất đi, hắn sẽ nhớ y chứ, giống như là nhớ tiểu Thuần của hắn ấy?

Một đôi tay đưa qua, thay y che lại ánh sáng.

“Làm gì?” Y đẩy tay hắn ta ra.

“Không làm như vậy, cậu sẽ lại khóc nhè cho xem.”

Cảnh Mộ Chi... Không, là Cảnh Thần Chi nhìn y.

“Tôi không sao.”

“Nếu như vẫn có thể lừa mình dối người như vậy, cũng có thể xem là một loại hạnh phúc.”

“Tôi thực sự không có việc gì.”

Gương mặt tái nhợt của y lộ ra một chút kiên cường khiến hắn vừa ghét vừa thương. Rõ ràng đau đớn đến thế, nhưng vẫn là cắn răng không rên một tiếng, giống hệt tiểu Thuần.

“Cảnh Mộ Chi rốt cuộc có chỗ nào tốt hơn tôi?”

Chuyện xa xưa đó, như nham thạch trào dâng, cuộn cuộn tầng tầng lớp lớp đổ xuống.

Hắn nhớ rõ, những lời này, lúc trước hắn cũng từng hỏi Kha Tiểu Thuần. Khi đó hắn hiểu lầm người tiểu Thuần yêu là em trai hắn, mà sau mới biết tiểu Thuần chỉ là cố ý lừa hắn mà thôi.

Khi đó, Kha Tiểu Thuần chỉ gắt gao cắn chặt môi dưới, nghiêm mặt không chịu nhìn hắn, cho dù bị hắn nâng mặt khuôn cằm lên, trong tròng mắt cậu ấy cũng chỉ là thương tâm tràn đầy. Nhìn thế nào cũng không đành lòng, làm ngay lúc đó hắn vừa tức vừa giận, nổi trận lôi đình, hoàn toàn quên đi thương tâm trong mắt cậu ấy.

Hắn bị tức giận che mờ mắt, tạo thành vết rạn nứt giữa hai người, trở thành nỗi hối hận cả đời của hắn.

“Không biết. Vừa nhìn thấy đã để ý, cũng rất thích, rất thích... Rất kỳ quái sao...” Gương mặt thanh tú mảnh gầy, hiện lên một chút buồn rầu.

“Không kỳ quái, đây là duyên phận an bài.”

“Duyên phận an bài sao? Thật êm tai a...” Tiêu Thạch có chút xuất thần.

“Cậu không tin duyên phận?”

“Tôi cũng tin. Nhưng tôi lại không tin chính tôi bắt được duyên số ấy, hơn nữa, đã có duyên phận, cũng chưa chắc sẽ có kết cục tốt đẹp.”

“Lời này nghe rất bi quan.”

“Đúng vậy sao?” Tiêu Thạch cười ảm đạm.

“Có tiếng gì đó?”

Trong không khí truyền tiếng động bất thường.

“Là điện thoại di động của tôi.” Tiêu Thạch móc ra điện thoại di động không thường sử dụng trong túi quần, nhấn phím nghe, ” Vâng?”

Ổng nghe phát ra thanh âm xa lạ, ” là Tiêu Thạch tiên sinh sao?”

“Là tôi, xin hỏi anh là...”

Dãy số này, chỉ có mẹ cùng Hoa Vi Vi biết, thế nào đột nhiên có người xa lạ gọi tới?

“Tôi là bác sĩ Mã của Viện Nhân Ái, là bác sĩ chịu trách nhiệm trị liệu chính của mẹ cậu.”

“Hóa ra là bác sĩ Mã. Bác sĩ gọi trẻ thế này, chẳng lẽ là do mẹ của tôi xảy ra chuyện gì?”

“Không sai, là về mẹ cậu. Sự tình là như thế này... À, mẹ cậu gặp chuyện... Đó là tin xấu, trước khi nghe tôi nói, xin cậu chuẩn bị tâm lý thật tốt...”

Không bao lâu, ” cạch” một tiếng, điện thoại di động nặng nề rơi.

“Làm sao vậy?” Cảnh Thần Chi lo lắng nhìn y.

Tiêu Thạch sợ run vài giây, đột nhiên sau đó nhảy dựng lên muốn chạy thẳng ra ngoài.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Hần vội vã kéo y lại.

“Mau... Mau đưa tôi đến Viện Nhân Ái... Nhanh một chút... Mẹ tôi... Bà đã xảy ra chuyện...”

Môi tái ngắt, người vì quá mức khiếp sợ mà run nhè nhẹ.

* * *

Muốn tới phòng cấp cứu phải đi qua một dãy hành lang ồn ào đầy người, Tiêu Thạch lao đảo đi đến bên giường bệnh...

“Mẹ!”

Trên giường bệnh, Ngũ Tuệ Quyên bình yên khép mắt.

Tiêu Thạch chẳng bao giờ thấy qua dáng vẻ yên lặng của mẹ mình, bà luôn luôn giống như con rồng chỉ thấy đầu khó mà thấy đuôi (xuất quỷ nhập thần), bình thường ở nhà nếu không phải cả khịa nhõng nhẽo y cho tiền đánh bạc thì cũng chửi bới kết tội y là quỷ đòi nợ.

Mẹ yên tĩnh như thế, mẹ hiền hòa nét mặt như thế, trước đây y chưa từng thấy, y chậm rãi khép mắt lại một chút, hít vào một hơi.

“Tiêu Thạch tiên sinh, xin đừng nên khổ sở, mẹ cậu đã tắt thở cách đây năm phút, thật tiếc, cậu đã lỡ dịp nhìn bà lần cuối.” Bác sĩ chịu trách nhiệm tiếc nuối mà chỉnh lại mắt kiếng.

” bác sĩ Mã... Chuyện này... Rốt cuộc là thế nào?” Tiêu Thạch trắc trở lên tiếng hỏi.

“Là tai nạn xe cộ. Ngũ phu nhân nửa đêm bỏ trốn, đến ngã tư đường thì vượt đèn đỏ rồi bị xe đi trái chiều va quệt, xuất huyết não tại chỗ, sau khi đưa đến phòng cấp cứu thì do mất máu quá nhiều mà tử nạn. Xin lỗi, trung tâm mặc dù có phòng bị kiểm tra nghiêm ngặt, nhưng cẩn thận mấy cũng có lúc sơ sót.” Bác sĩ Mã đơn giản giải thích.

“Chạy trốn? Mẹ tôi không phải là đang được điều trị tốt rồi sao, vì sao muốn chạy trốn? Bà định đến nơi nào?”

“Ngũ phu nhân là bị nạn ở đường Tây Hải . Kỳ thực lúc trước, Ngũ phu nhân cũng đã có chút xúc động, chúng ta mặc dù có cẩn thận khám, nhưng không ngờ rằng, bà lại nhân lúc y tá không chú ý mà bỏ trốn.”

Vòng qua đường Tây Hải, không phải là đường duy nhất dẫn ra bến tàu sao?

Nguyên lai bà thật muốn như lời đã nói, chết cũng muốn chết ở Ma Cao, quả nhiên phải làm cho được.

Đau khổ và tức giận khó tả, Tiêu Thạch chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng, thiếu chút nữa đứng không vững.

“Cẩn thận.” Cảnh Thần Chi nhanh tay lẹ mắt mà đỡ lấy y.

“Tiểu tiên sinh khí sắc không tốt lắm, nhanh ngồi xuống nghỉ một chút đi.”

Hai người hợp lực dìu Tiêu Thạch đến ghế nghỉ bên ngoài phòng cấp cứu.

“Xin nén bi thương, tôi sẽ giúp cậu xử lý một chút công việc liên quan.” bác sĩ Mã chậm rãi ly khai.

Hành lang dài tối tăm dường như không có điểm kết thúc, mùi thuốc sát trùng cay mũi, khí lạnh tràn ngập, Tiêu Thạch lạnh lẽo vòng tay ôm lấy chính mình.

“Nào, uống chút nước.”

Một chén trà nóng xuất hiện trước mặt y.

Tiêu Thạch buồn rầu đón lấy.

“Không nghĩ được mẹ tôi lại nghiện cờ bạc nghiêm trọng như thế. Trước đây bà đã nói qua, muốn bà không đánh bạc thì cũng chỉ có cách giết bà, còn nói rằng nếu chết, cũng muốn chết ở Ma Cao. Hiện tại tuy rằng không phải ở Ma Cao, nhưng ít ra, cũng là trên đường đến Ma Cao, cũng coi như... đạt thành tâm nguyện rồi...”

Đau đớn không thể tả xiết.

“Không thể gặp mẹ lần cuối. Thế mà lòng tôi lại không có bao nhiêu cảm giác đau thương. Lẽ nào tôi là động vật máu lạnh sao? Hay là tình thân máu mủ cũng đã bị cái tính ham mê cờ bạc điên cuồng của bà ngày đêm gặm nhấm mất đi hết rồi? Không ngờ cuối cùng là như vậy, ba bỏ chúng tôi mà đi, giờ mẹ cũng đi, này tất cả, đều là lỗi của tôi đúng không!”

“Đứa ngốc, đương nhiên cậu không sai mà. Cậu không cần gánh lấy cái sai của người khác lên vai mình đâu.” Cảnh Thần Chi dùng cánh tay thon dài kéo y lại, vỗ về lưng y.

“Muốn khóc thì khóc lên, không nên kiềm nén vất vả như vậy, tôi sẽ không chê cười cậu đâu.”

“Tôi khóc không được.”

Thân thể suy yếu không thể gượng nổi, chỉ có thể tựa ở trong lòng ngực của hắn, miễn cưỡng duy trì.

“Không sao mà, khóc không được thì đừng khóc. Tôi sẽ vẫn ở bên cạnh cậu, cậu yên tâm được rồi.”

Khuôn mặt dịu dàng kia thật giống Cảnh Mộ Chi, Tiêu Thạch nhìn hắn, ngực lại nhói đau.

“Có muốn tôi gọi Mộ Chi đến không?”

“Không nên.” Y bỗng nhiên cả kinh, vô ý thức nắm cánh tay hắn, lắc đầu liên tục.

“Vì sao không nên? Lúc này, hắn đến cậu sẽ thấy tốt hơn đó.”

“Không nên... Không nên...” Tiêu Thạch thật giống cô gái sợ sệt, liều mạng lắc đầu.

Cảnh Thần Chi chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ ý định đó đi, ” được rồi, tôi đây đưa cậu về nhà hảo hảo nghỉ ngơi một chút, sắc mặt của cậu tệ đến mức hù chết người. Ở đây chờ một lát, giao cho tôi xử lý là được.”

“Cảm tạ.”

Lúc này còn người ở bên cạnh y lo lắng, y cảm thấy thật sự an tâm. Người đàn ông này tuy rằng luôn luôn lộ ra thái độ đùa cợt cùng biểu cảm chán chường, nhưng khi gặp chuyện quan trọng lại đáng tin hơn rất nhiều người. Nếu như không có Cảnh Mộ Chi, nói không chừng y sẽ bị hấn hấp dẫn.

Nhưng mà chuyện đó là không thể, duyên phận an bài, suốt đời, chỉ có một lần.

Người y yêu, cũng chỉ có một mà thôi.

Mặc kệ là hấn có không cần, mặc kệ là hấn không đáp lại, chỉ cần hấn biết mình yêu hấn, như vậy đủ rồi. Cho dù giờ phút chia lìa nhau có đến bất ngờ, Tiêu Thạch cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Một đêm này dài đằng đẵng, cho đến sáng sớm, hừng đông xuất hiện, mọi thủ tục cần thiết mới được xử lý xong.

Tiêu Thạch cũng không có cự tuyệt yêu cầu của Cảnh Thần Chi là đưa y về, hấn hiển nhiên là lo lắng cho y, mà thật ra y cũng rất cần một người bạn.

Nhưng mà, dưới cửa của nhà trọ tồi tàn lại có một người yên lặng đứng chờ.

Nam nhân có cùng dáng vóc và đường nét với Cảnh Thần Chi, nhưng lại toát ra khí chất khác biệt hoàn toàn.

“Em trai thân yêu, không ngờ lại thấy em ở đây nha, thực sự là quá vinh hạnh rồi.” Cảnh Thần Chi không đứng đắn cười, tay phải nhẹ nhàng ôm chặt Tiêu Thạch, kéo y vào ngực mình.

Quả nhiên, Cảnh Mộ Chi nhìn thấy liền muốn phóng lửa đến nơi.

Một đêm không về, sáng sớm hai người lại ôm nhau xuất hiện, loạng choạng bước đi, che giấu không được sắc mặt tiêu tụy... Có ngu đến mấy cũng hiểu đã xảy ra cái gì!

Cảnh Mộ Chi không để ý tới hấn, đi thẳng tới trước mặt Tiêu Thạch.

“Tôi ở đây chờ em một buổi tối, thế mà em lại đến chỗ hấn sao?”

Trước đây ánh mắt sắc bén thâm trầm của người kia luôn làm y hoảng sợ gấp gáp, thế mà hiện tại, y chỉ cảm thấy mệt mỏi và chán chường.

“Tôi cùng anh ấy chỉ là bằng hữu, chuyện gì cũng không có.”

“Em nói anh tin như thế nào đây?”

“Xin lỗi, tôi đang rất mệt. Có chuyện gì, để đến ngày mai được không.” Tiêu Thạch khổ sở nghiêm mặt. Hấn không tin y cũng không quan tâm.

“Em trai, ngày mai anh sẽ giải thích, hôm nay em tha cho y đi, y thực sự mệt mỏi rồi, cần phải được nghỉ ngơi.” Cảnh Thần Chi tiếp lời.

“Tôi đã sớm nói chuyện của chúng tôi không cần anh nhúng tay!” Mắt của Cảnh Mộ Chi lại càng tối hơn

“Em như vậy, sẽ chỉ làm y khó xử.” Cảnh Thần Chi chặn trước mặt hấn, đỡ lấy vai Tiêu Thạch, “Tiêu Thạch, chúng ta vào nhà thôi.”

Vừa mới nói xong, Cảnh Mộ Chi đột nhiên mở miệng, lạnh lẽo cực độ.

“Nói cho tôi biết, này là sự lựa chọn cuối cùng của em? !”

Rất sợ vừa mở miệng sẽ làm chính mình tan vỡ, Tiêu Thạch chậm rãi nhắm mắt, sau đó nhấc chân bước nặng nề qua mặt hấn.

Cửa bị nhẹ nhàng đóng lại, tiếng bước chân của nam nhân nhỏ dần rồi biến mất sau cánh cửa... Tim y vỡ tan, vỡ thành từng mảnh trong suốt, tan vào cơ thể cứng còng của y.

“Tôi đi kêu hấn lại nha?”

“Không nên đi...”

“Thực sự không nên? Cậu xác định sẽ không hối hận?”

“Quên đi...”

Coi như hết, cứ như vậy đi, nếu như lúc này kết thúc tất cả, cũng là một chuyện tốt.

Y đã quá mệt mỏi, phần cảm tình này thật là làm y mệt mỏi rồi, quá hèn mọn, quá thống khổ khó khăn. Cho dù y lại có thể chịu đựng, nhưng rồi cũng sẽ đến giới hạn mà thôi.

Chậm rãi trượt dài phía sau cửa, y ngã ngồi trên đất, chôn đầu vào chân...

Chuyện cũ như ánh chớp thoáng qua, làm y không khỏi lã chã lệ rơi.

Hóa ra, chỉ cần một đêm đen, y đã đánh mất tất cả mọi thứ trong cuộc đời này.

19. Chương 19

Xử lý xong chuyện hậu sự của mẹ cậu cũng mất gần như một tuần.

Di thể quyết định hỏa táng, ở nhà tang lễ chung cử hành một nghi thức cáo biệt giản đơn, rồi đưa vào buồng thiêu. Người dự chỉ có ba: Tiêu Thạch, Cảnh Thần Chi cùng Hoa Vi Vi.

Y cũng không có báo cho những người khác, cũng không có ai để mà báo.

Cô đơn từ nhỏ, giờ đây cũng chỉ là cô đơn.

Sau vài giờ, liền có một hũ cốt nhỏ nhỏ, để Tiêu Thạch cầm trên tay.

Vuốt đường viền cứng rắn của hũ tro, y không khỏi cảm khái thật nhiều.

“Anh giờ định làm gì?” Toàn thân mặc đồ đen, Hoa Vi Vi còn mang kính râm, thoát nhìn thật giống phu nhân nhà giàu.

“Anh định mang tro về quê nhà mà rải, bà vì mê cờ bạc mà suốt đời lưu lạc, anh chỉ mong sau này bà có thể bình yên nghỉ ngơi.” Tiêu Thạch nói.

“Anh sẽ đi đâu?”

“Anh không biết.” Tiêu Thạch cười khổ, “có thể về quê, hoặc là sẽ tới chỗ khác sống, hay là...”

“Em không cần biết hay là hoặc là cái gì hết, anh nhất định phải trở về đây, nếu như anh chuyển chỗ ở, em sẽ không gặp được anh nữa, em sẽ nhớ anh.” Hoa Vi Vi ôm chặt lấy cánh tay y, thật tình lo sợ rằng nếu buông ra y sẽ biến mất.

“Có lẽ không...” Tiêu Thạch dịu dàng vuốt tóc cô.

Tuy rằng T thị có người y yêu, cũng có người rất yêu y, thế nhưng... Y hẳn là sẽ không muốn quay lại đây nữa.

“Cho anh nè!” Vi Vi đưa cho y một tấm chi phiếu rồng bay phượng múa.

“Là cái gì?”

“Hai nghìn vạn, không cần lo lắng, toàn bộ tiền riêng của em đó. Nợ em mà không nợ hẳn là được.”

“Vi Vi...”

“Đưa ngọc, làm cái vẻ mặt này để làm chi chứ.” Hoa Vi Vi mỉm cười kéo cánh tay y, “trả hết nợ rồi, một thân dễ dàng, có thể hảo hảo tìm chuyện yêu đương tuyệt vời còn gì. Yên tâm đi, lần này em tuyệt đối không nuốt lời, nhất định giới thiệu nam nhân tốt cho anh...”

“Này này...” Cảnh Thần Chi nhin không được.

“Anh thì sao hở? Đầu tiên, chỉ cần mặt mũi anh thật giống ông chủ thối kia, cũng đã bị chúng tôi gạt ra, đúng không, tiểu Thạch.”

“Cô thật là đồ kì thị.” Cảnh Thần cười khổ.

“Ừa đây, tôi không cần anh em các người tổn thương tiểu Thạch một lần rồi lại một lần đâu, tôi không tin, trên đời này không có một người đàn ông tốt xứng đáng với tiểu Thạch nhà tôi!” Hoa Vi Vi cố sức nắm tay, há miệng phun ra hai luồng hào khí.

“Vậy sẽ phiền em lắm.” Tiêu Thạch cẩn trọng nói.

“Yên tâm đi, yên tâm đi!” Hoa Vi Vi cố sức vỗ lưng y, cho đến khi chui vào bên trong xe, còn đang cố sức la hét, “yên tâm đi... Tất cả đều giao cho em...”

Còn lại hai người, đồng loạt nhe răng mỉm cười, phất tay tiễn cô ra về.

Cảnh Thần Chi thu mắt, “Cậu thật sự không suy nghĩ một chút về đề nghị của tôi sao?”

“Đề nghị gì? Cùng anh đi Ý sao?”

“Tôi sẽ đối xử tốt với cậu, cẩn thận tỉ mỉ chăm lo cậu, cho cậu cuộc sống giàu sang, suốt đời áo cơm vô lo, cũng sẽ cố gắng cho cậu sống thật vui vẻ...”

“Thế nhưng anh rõ ràng chỉ có yêu một mình Kha Tiểu Thuần.” Tiêu Thạch lẳng lặng nhìn hấn.

“Tôi yêu cậu ấy, vô luận cậu ấy sống hay chết, đời này cũng sẽ không thay đổi. Thế nhưng, tôi cũng rất thích cậu. Tôi chắc rằng sẽ không thể không xem cậu là thể thân Kha Tiểu Thuần, nhưng tôi chỉ ít sẽ nói rõ ràng cho cậu hay.

“Nửa đời còn lại, chắc chắn tôi cũng sẽ nhớ nhưng cậu ấy đến phút giây cuối cùng, chỉ là nếu có cậu làm bạn tôi, chỉ ít tôi sẽ sống tốt hơn một chút. Cậu...có muốn theo tôi không?” Hấn nhìn sâu vào mắt y.

Cặp mắt kia ẩn chứa vô hạn tang thương làm y đau lòng, hai con người tịch mịch vô vọng ở cùng một chỗ, đại khái cũng có thể dùng thân thể ủ ấm cho nhau. Thế nhưng...

“Xin lỗi.”

“Vẫn là câu trả lời này? Xem ra, tôi triệt để đại bại bởi tiểu tử kia.” Cảnh Thần Chi cười khổ nhìn y, “cậu biết tôi thích cậu nhất ở điểm nào không?”

“Điểm nào?”

“Từ đầu tới đuôi, cậu cũng không hỏi tôi chuyện về Kha Tiểu Thuần dù chỉ một câu.”

“Thật vậy sao...” Tiêu Thạch cũng nhàn nhạt nở nụ cười, “có lẽ là bởi vì... Tôi còn chưa yêu sâu đậm đi.”

Cũng không phải yêu thiếu sâu đậm, mà là yêu quá sâu đậm.

Có đúng là mỗi khi yêu đều phải tìm hiểu nhau thật sâu? Điều phải có ước muốn độc chiếm lấy tất cả? Nếu như chỉ là lẳng lặng nhìn theo một người, bình tĩnh nhớ nhưng một người, cho dù ra đi còn lo lắng người kia, này có tính là tình yêu hay không?

Hũ cốt nhỏ ôm trong tay, nặng hơn nghìn cân.

Sống hay chết, cách nhau bởi một bước chân.

Ái tình xuất hiện ở nơi xa xăm không ngờ, rồi lại buồn bã biến mất ở ngay tầm tay. Lẽ nào, này thực sự chính là kết thúc?

Hấn hít một hơi thật sâu, đem hồi ức đau đớn chôn vào đáy lòng.

* * *

Đem theo hành lý giản dị, Cảnh Thần Chi nhìn lại căn nhà ở T thị này một lần cuối. Nửa tiếng sau, hấn sẽ bước lên chuyến bay trở về Ý.

Căn nhà này, đến bây giờ tựa hồ vẫn còn lưu lại chút hương vị của Tiểu Thuần. Trong ấn tượng cũng không có nhiều hình ảnh vui sướng, bởi vì khi đó hấn tự cao tự đại, tùy hứng ác liệt, mỗi lần Tiểu Thuần bị hấn khi dễ mặt mũi đều tái nhợt, nhưng một tắc cũng không rời hấn, giống như chú chó nhỏ trung thành quấn chân chủ nhân.

Hay là cậu ấy ý thức được thời gian còn lại của mình không nhiều, cho nên mới dung túng hấn như thế?

Nếu có kiếp sau, Tiểu Thuần, xin cho chúng ta lại lần nữa gặp nhau. Đến lúc đó mặc kệ em hành hạ anh thế nào, có nhiều hơn anh dằn vặt em, anh cũng sẽ giống như em, yêu say đắm và không hối hận.

Chỉ tiếc, tất cả điều đó, đều chỉ có thể tạm gác lại ở kiếp sau.

Hạnh phúc suốt đời sớm bị chính mình tùy hứng hủy mất, chỉ hy vọng em trai duy nhất sẽ không như vậy, thế nhưng hấn có Tiêu Thạch, người thanh niên có đôi mắt thiện lương như tiểu Thuần, y có thể cứu chuộc được hấn

Vừa mở cửa phòng ra, vừa vặn lại đụng phải một người, mà người kia thấy hấn mang theo hành lý lại kinh ngạc nhìn lên.

“Anh phải đi?” Cảnh Mộ Chi nhíu mày nhìn anh trai mình.

“Đúng vậy đó, quay về Ý.”

“Tiêu Thạch đâu?”

Chỉ biết khi hấn hỏi như vậy, Cảnh Thần Chi mỉm cười, “y đương nhiên là theo anh cùng đi.”

“Cái gì!”

Quả nhiên không ngoài dự liệu, áo của hấn bị em trai nắm lại. Trong trí nhớ bọn họ cũng có không ít hình ảnh xung đột nhau giống như vậy, trước đây là vì Kha Tiểu Thuần, hiện tại chắc là vì Tiêu Thạch.

“Trước đây anh tự ý cướp Kha Tiểu Thuần ở bên cạnh tôi đi, tôi cũng không nói gì, bởi vì Kha Tiểu Thuần chỉ yêu duy nhất có anh! Tôi cũng biết điều này, chỉ là không đành lòng thấy cậu ấy cứ bị anh tổn thương, mới ra tay đem lại tự do cùng bầu không khí khác cho cậu ấy. Có phải vì vậy mà anh cũng cướp đi Tiêu Thạch... để trả thù tôi sao?”

“Từ khi Tiểu Thuần đi rồi, đây là lần đầu tiên em nổi giận như vậy với anh, cũng là lần đầu tiên em dạy bảo anh nhiều lời như vậy.”

“Khốn nạn, tôi nhìn anh lâu lắm rồi.” Cảnh Mộ Chi nghiêng răng nghiêng lợi. (thay đổi nhân xưng, quát nhau mà anh-em nghe lú quá)

“Tôi cũng vậy!” Cảnh Thần Chi cũng dữ dội trừng hấn, “sau khi cậu đem Tiểu Thuần từ bên cạnh tôi mang đi, tôi hận không thể tự tay làm thịt cậu. Hoàn toàn bởi vì cậu và tôi là anh em ruột thịt, tôi đành nhịn xuống, để cho hai người tự do. Không nghĩ tới, tôi vừa buông tay không bao lâu, Tiểu Thuần lại vì bệnh tim tái phát mà tạ thế, tôi còn không được nhìn mặt cậu ấy lần cuối cùng.”

“Cũng bởi vì anh quá đáng làm cho cậu ấy tuyệt vọng, cậu ấy mới muốn trốn tới cạnh tôi, nếu như anh có thể sớm ý thức được tình cảm của mình, đối xử tốt với cậu ấy một chút, cậu ấy cũng sẽ không...”

“Tôi biết tất cả đều là lỗi của tôi, thế nhưng, dù sao cậu chiếm lấy Tiểu Thuần lâu như vậy, tôi hận không thể đánh chết cậu cho hết hận.”

“Tôi cũng vậy, anh chính là cái tên khốn nạn thêm bị ăn đòn mà.”

Hai người càng nói càng kích động, bắt đầu không nể tình anh em nữa, vung tay. Người một quyền, ta một cước, song phương đều đã buông bỏ mặt nạ ra, sẽ không còn khách khí với nhau.

Đàn ông trưởng thành sức lực không nên coi thường, vài chiêu đánh tới, hai người đều bắt đầu bị thương.

“Tiểu tử thôi, hại anh không lên nổi máy bay, tất cả đều là do em.”

Cảnh Thần Chi thở hồng hộc ngồi dưới đất, dựa lưng vào sô pha, chớp mũi truyền đến cảm giác nóng rát, mu bàn tay quẹt qua lau đi được một vệt máu sẫm màu. Nhìn qua Cảnh Mộ Chi cũng không tốt hơn bao nhiêu, khóe miệng của hắn bị rách, con mắt bầm hấn lên.

“Hôm trước, anh đi viếng mộ Tiểu Thuần?” Cảnh Mộ Chi xuyết xoa vết thương, tựa vào đầu khác của sô pha thở dốc.

“Em làm sao biết? Em cũng đi sao.”

Cảnh Mộ Chi không thêm mở miệng, ý bảo thừa nhận.

“Anh đến bây giờ đều không rõ, em đối với Kha Tiểu Thuần, rốt cuộc là cảm tình thế nào.” Cảnh Thần Chi mở miệng.

“Này cũng không quan trọng nữa, người Kha Tiểu Thuần yêu, cho tới bây giờ đều chỉ có anh, tuy rằng anh là cái đồ tồi đáng ghét nhất.”

Cảnh Thần Chi nghe xong, trái lại nhếch mép cười rộ lên, “em vẫn khó ưa như vậy, khi còn bé rõ ràng đánh anh như vậy, suốt ngày ôm anh, giống hệt tiểu Thuần, ai biết trưởng thành lại cùng anh tranh giành cậu ấy.”

Quan hệ rắc rối phức tạp giữa ba người bọn họ, lại có thể nói rõ trong một hai câu?

“Anh sao lại không rõ tình cảm của tôi với cậu ấy, thay vì là người yêu, tôi tình nguyện xem cậu ấy trở thành người nhà mình, thành em trai của mình. Nhưng anh lại tổn thương cậu ta nhiều lần như vậy, cũng tổn thương tất cả chúng ta. Tôi khi còn bé kính nể anh như thế đó, có thứ gì mà anh muốn tôi cũng sẽ nhường anh, ngay cả Kha Tiểu Thuần. Thế nhưng lần này không được, Tiêu Thạch y là của tôi, chỉ thuộc về một mình tôi mà thôi.”

Cảnh Thần Chi chậm rãi chạm khế vào gương mặt em trai mình, Cảnh Mộ Chi giật mình, cũng không có gãy ra. Hai đôi mắt hầu như giống nhau như đúc, đều ánh ra nét đốn đau.

“Xem ra em thực sự rất yêu y.” Cảnh Thần Chi thở dài, “như vậy Kha Tiểu Thuần sẽ rất tịch mịch, anh cũng vậy.”

“Có anh nhớ cậu ấy, cậu ấy sẽ không tịch mịch.” Cảnh Mộ Chi nhìn lại người anh trai mà mình từng kính yêu ngưỡng mộ, đương nhiên, cho đến giờ vẫn là như thế. Chỉ là, nhiều chuyện đã xảy ra, tất cả, đều không có khả năng trở về như trước nữa.

“Anh có phải rất ích kỷ hay không? Anh chỉ mong muốn em và anh, vĩnh viễn đều chỉ nhớ một người.”

“Em đã nói, anh là một tên khốn nạn. Bất quá anh không cần lo lắng, em sẽ không quên Kha Tiểu Thuần, thế nhưng hiện tại, em phải nói cho anh biết, em yêu Tiêu Thạch.”

Cảnh Thần Chi cười to, đưa tay nắm đầu em trai mình kéo lại, hai người cộng trán, hô hấp giao hòa. Từ sau khi trưởng thành cho đến giờ, bọn họ chưa bao giờ quá thân thiết như vậy.

“Tiểu tử thôi, em có biết anh ghét em nhất mà cũng thương em nhất không!”

“Em cũng vậy!”

Cảnh Mộ Chi chăm chú nhìn hắn.

Tình cảm anh em rạn vỡ cùng vết thương nội tâm, sau vài cú vung tay lại thần kì khép lại.

“Vừa rồi anh đều gạt em. Không sai, anh thật sự muốn mang Tiêu Thạch đi Ý, lại bị y từ chối, không có chút xiu suy nghĩ luôn. Hôm trước, em thấy chúng ta ở chung một chỗ, kỳ thực chỉ là anh đưa y đến viện Nhân Ái xử lý thủ tục thôi, anh cùng y trong lúc đó, căn bản cái gì cũng chưa làm...” Cảnh Thần Chi tỉnh tể giải thích hiểu lầm gần đây.

“Sáng nay y vừa đem di thể mẫu thân đi hỏa táng, còn chuyển cho em hai nghìn vạn tệ trong tài khoản, tiền là của Hoa Vi Vi trả thay. Y nói muốn đưa di cốt của mẫu thân về quê, cho bà trải qua ngày tháng yên tĩnh. Em mau đuổi theo đi, nếu không nói rõ, nói không chừng em sẽ lạc mất y luôn đó.”

“Thật sao?” mắt Cảnh Mộ Chi dần dần sáng rực rỡ.

“Mau đi đi!” Cảnh Thần Chi đẩy hẳn một cái.

Cảnh Mộ Chi không nói hai lời, chạy biến ra khỏi cửa.

20. Chương 20

Đoàn tàu nhanh chóng lao đi, ngoài cửa sổ xe phong cảnh không ngừng trôi qua trước mắt... Tiêu Thạch ngồi nghiêm chỉnh, vẫn không nhúc nhích, trên đầu gối đang ôm một cái gối nhỏ bọc đệm cẩn thận, bên trong chính là di cốt của mẹ y.

Đối diện y là mấy cô nữ sinh trung học, dọc đường đi không phải cao hứng bưng bưng mà hò reo, thì cũng líu ríu nghị luận chuyện tình bí mật, chuyện bê bối hậu trường của mấy vị ca sĩ đang nổi nhất hiện nay.

Sống hay chết, chỉ cách một bước chân.

Tiêu Thạch có chút ít ước ao mà nhìn các cô, y căn bản không nhớ rõ mình lúc còn học cao trung là như thế nào, có từng hồn nhiên như thế không, tràn đầy trong trí nhớ, cũng chỉ là cảnh tan nhà nát cửa, trốn tránh chủ nợ chạy đông chạy tây.

Hiện tại thì tốt rồi, không còn bao giờ phải trải qua những ngày như thế nữa, bất quá, đau xót nhất là mất đi một người thân ở trên đời này.

Một mình chống chọi trong trời đất này tuy cảm giác chẳng hề tốt, nhưng cũng không phải là không thể chịu được, chỉ là...

Y nhìn về phong cảnh phía xa ngoài cửa sổ, đoàn tàu dần dần bỏ lại T thị ở phía sau, cùng lúc tăng dần khoảng cách giữa y và người kia... Bất quá, người đó vốn dĩ luôn ở nơi mà y khó có thể nào với tới được, hiện tại cũng là mọi thứ đã quay về đúng chỗ của nó mà thôi.

Như vậy cũng tốt... Cũng tốt...

Vô số những đoạn kí ức ngăn ngúi, tựa như những phong cảnh trước mặt y này đây, cứ lướt ngang nhanh chóng...

Vô số những đêm không ngủ chất chồng, ở đô thị không bao giờ tắt đèn mà trần trọc, y cũng đã một lần rồi lại một lần tự nhủ, lần gặp nhau đây chỉ là ảo giác, hãy để nó trở thành ảo giác đi. Cho dù như vậy, ảo giác này quá sáng chói, quá hoàn hảo, làm y khắc cốt ghi tâm, trọn đời không quên!

Ký ức êm đềm đó, có phải từ nay sẽ phai màu theo thời gian chẳng?

Trong đêm kề cận, y đã từng thành kính như vậy cầu khẩn ngày mai vĩnh viễn đừng tới, y có thể đánh đổi tất cả để lấy chỉ một điều ấy, nhưng mà, tia sáng vẫn là một thứ không thể ngăn cản, mỏng manh vén lên bức màn tối tăm nơi chân trời.

Vậy y làm sao mà ngăn bước thời gian, thế nào làm cho ảo giác biến thành hiện thực, đem cảnh trí tưởng tượng hun đúc vào chốn vĩnh hằng?

Y vốn dĩ chẳng hề muốn buông bỏ tất cả ký ức, cũng không chịu nổi nhìn thấy cuộc sống của hắn diễn ra bình thường mà không có mình. Y dù sao cũng vẫn là con người, cũng không phải du hồn dã quỷ dưới ánh dương này.

Sống hay chết, yêu cùng hận, sống bên nhau và chia lìa, lẽ nào, thực sự chỉ là cổ tích mãi mãi không có thật ở hiện tại?

Nhìn về phía xa xăm, cảm xúc chao đảo, tự hỏi ngàn vạn lần, y không nhìn nổi nữa... Khóe mắt dần ướt...

Đoàn tàu chậm lại, nặng nề dừng bước tại sân ga.

Bốn phía đều là người xa lạ vội vã qua lại, quay về trấn nhỏ đã thật lâu y chưa ghé thăm, làm cho y cảm thấy nhớ nhà đến nôn nao cùng với lo sợ khó hiểu. Cho dù cái trấn nhỏ vốn là nơi mà y sinh trưởng, nhưng giờ đây, y lại như người xa lạ đến chơi, không nhà không cửa, không thân thích bạn bè, chẳng còn lại gì...

Việc cấp bách nhất vẫn là nên lo lắng nơi ăn chốn ở...

Nỗ lực làm cho tinh thần tỉnh táo lại, gót chân vừa chuyển, cũng không cẩn thận va phải một bức tường mềm mại. Là do y cản đường người ta sao?

“Xin lỗi...”

Vừa ngẩng đầu, y đã sợ ngây người, miệng há hốc như con cá nhỏ bị bắt lên thớt.

“Em đi cũng không nhìn lại?” Cảnh Mộ Chi sắc mặt âm trầm mà trừng mắt nhìn y.

Mặt trắng bệch, hồn xuất hết ra ngoài, y lão đảo, dường như tùy thời đều có thể té xỉu.

“Anh anh anh... Anh sao lại ở đây?” Tiêu Thạch liếc mạng dụi mắt, trời ạ, y thật sự thấy ảo giác sao!

“Mặt của anh bị sao vậy? Mắt sưng to vậy, còn có khoe miệng cũng rách, làm sao mà ra như vậy?”

“Cũng bởi vì em.”

Nghe y nhắc tới mặt mày của chính mình, Cảnh Mộ Chi thực sự tức đến mức khó thở.

“Bởi vì em?” Tiêu Thạch đương nhiên là không hiểu ra sao.

Cảnh Mộ Chi cũng không giải thích, chỉ là bĩu môi sùng sộ, “còn hai nghìn vạn kia...”

“Cái gì hai nghìn vạn?”

Là số tiền y vừa chuyển khoản cho hắn?

“Đúng vậy a, hai nghìn vạn kia căn bản là ngân phiếu không, một đồng các cũng chưa đi đến tài khoản của anh.”

“Không thể nào, làm sao có thể, Vi Vi sẽ không gạt em ...”

“Anh mặc kệ, nói sao thì anh cũng chưa thu được nợ. Vốn dĩ, thiếu nợ thì trả tiền, đó là chuyện đương nhiên. Không trả hết nợ đã muốn trốn sao? Nằm mơ! Em nên theo anh về đi, làm trâu làm ngựa cho anh, cho đến khi hết nợ mới thôi.”

Nam nhân làm vẻ mặt hung thần đòi mạng, còn cố gắng ăn nói cho giống xã hội đen.

Di? Tiêu Thạch ngu người, liếc mạng chớp mắt, càng không rõ rốt cuộc này là cái tình huống gì, qua một hồi lâu, mới dần hiểu ra...

“Anh nhìn cho rõ đi? Em là Tiêu Thạch, không phải Kha Tiểu Thuần.”

Dù có thiên ngôn vạn ngữ, cũng chỉ gói gọn trong một câu này.

Cảnh Mộ Chi im lặng nhìn đôi môi run run của y, vươn tay, nhắc cằm y lên, ngấm ngấm, rồi hắn xoay mặt sang chỗ khác mà hạ giọng...

“Ừ, anh không nhớ là anh còn thích ai ngoài cái người có tên Tiêu Thạch hết.”

“Anh anh anh... em thật là... thật là vui lắm... đó là sự thật sao?”

Nhìn Tiêu Thạch đàn ra làm người này tính tình vốn đã không tốt nay lại phát điên luôn.

“Ngu ngốc! Anh không có nói lần thứ hai đâu. Em nghe thấy là được! Anh chỉ có yêu em, nhìn cũng chỉ nhìn em, Kha Tiểu Thuần hay ai khác cũng không dính vào. Trên thực tế, từ đầu đến giờ, anh chưa có lúc nào xem em là thể thân của Kha Tiểu Thuần hết, đều là do anh trai đáng khinh bỉ của anh, còn em lại là một đứa ngốc, cứ suy nghĩ đầu đầu.”

“Thế nhưng, anh rõ ràng không muốn giải thích chuyện Kha Tiểu Thuần với em, lại càng xa cách em, không phải sao?”

“Không muốn nói đến Kha Tiểu Thuần là bởi vì cậu ấy dù sao cũng là em họ anh mà, thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, cậu ấy bất hạnh qua đời, tụi anh đều rất đau lòng, anh đương nhiên không muốn nói thêm. Không để ý tới em là bởi vì rõ ràng anh đã nói em không được gần gũi anh của anh, thế mà em lại càng muốn quan tâm hẳn, làm cho anh giận lắm, cho nên mới tận lực xa cách em, để anh có thời gian bình tĩnh lại. Nếu như thực sự không để ý tới em, đêm hôm đó anh cần gì phải chờ ở cửa nhà em, ngày hôm nay cần gì phải chạy đến nhà anh trai anh để tìm em...”

“... Thật vậy sao? Như vậy... Như vậy, anh yêu em, là thật?”

Cho dù có một trăm vạn tệ từ trời rơi xuống đầu y cũng không cảm thấy may mắn như thế này. Y như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn mờ mịt.

Cảnh Mộ Chi thở dài, nhẹ nhàng cầm lấy hai tay y.

“Nếu như không có em, chắc là anh cũng không hiểu, mình đối với Kha Tiểu Thuần có loại cảm tình gì. Anh, Thuần Chi cùng cậu ấy lớn lên bên nhau, anh rất thích tiểu Thuần, xem cậu ấy như em trai mà che chở. Bất quá, cậu ấy vẫn là yêu anh trai anh thôi. Chỉ là anh trai anh từ nhỏ đã có sức hút, tình nhân vô số kể, nam nữ đều ăn. Hẳn biết rõ Kha Tiểu Thuần yêu hẳn, nhưng vẫn đối xử với cậu ấy lúc gần lúc xa, lúc lạnh lúc nóng, hài lòng thì tốt với cậu ấy một chút, không vui thì vô tình vứt bỏ cậu ấy đi, thậm chí cố ý làm trò cùng người khác thân thiết, làm cho Kha Tiểu Thuần thống khổ khôn nguôi. Anh thực sự nhịn không được, mới ra tay giành lại Kha Tiểu Thuần. Kỳ thực, Kha Tiểu Thuần tự biết cậu ấy bẩm sinh có vấn đề về tim, cậu ấy nói với anh rồi nhờ anh đóng giả người yêu. Nếu như không làm như vậy, cậu ấy thật sự không có đủ dũng cảm để tự mình chia tay anh trai anh.

“Quả nhiên, anh trai của anh hiểu lầm tụi anh là loại quan hệ đó, nên tức giận đoạn tuyệt quan hệ với Kha Tiểu Thuần. Kha Tiểu Thuần vốn dĩ đau yếu, từ đó về sau, bệnh ngày càng nặng thêm. Không lâu sau, anh trai anh đem vài vị tình nhân ra nước ngoài chơi bời, Kha Tiểu Thuần tái phát bệnh tim, vô phương cứu chữa, từ nay kẻ âm người dương thật sự ly biệt.

“Sau khi mất đi Kha Tiểu Thuần, anh của anh mới nhận ra cậu ấy đáng quý, nhưng mà đã muộn mất rồi. Nhìn hẳn thống khổ như vậy, anh tự nhiên không đành lòng mà trách cứ hẳn, thế nhưng dù sao cũng đã có trở ngại tâm lý, tụi anh cũng không thể khôi phục tình cảm anh em như cũ nữa. Sau đó không lâu, hẳn phải đi Ý, chắc là muốn rời khỏi nơi thương tâm này. Chuyện sau đó thì em biết rồi.”

“Hóa ra là như vậy...”

Tình yêu bất chấp rồi đau thương, nghe hết chuyện buồn, nhớ tới người con trai có đôi mắt hiền lành sáng trong ấy, Tiêu Thạch không khỏi tiếc thương.

“Tình cảm của anh với Kha Tiểu Thuần, chỉ là anh em, không thể là người yêu được. Sau khi gặp em anh mới nhận ra điều đó. Anh đối với cậu ấy, từ đầu đến giờ cũng chỉ như người nhà, tựa như em với Vi Vi mà thôi.

“Tuy rằng anh cũng yêu thương cậu ấy, thế nhưng anh sẽ không muốn ôm hôn, còn đối với em, anh chỉ muốn ôm cho thật chặt, ôn nhu xâm chiếm em, muốn em chỉ nhìn anh cả đời này, mãi mãi ở bên anh. Nhìn em đối xử tốt với người khác anh sẽ ghen, từ khi biết em, tính tình của anh càng lúc càng xấu, đều là lỗi của em hết.”

Hắn cư nhiên đổ thừa mọi lỗi lầm lên đầu y?

“Khi yêu ai, anh chỉ muốn hoàn toàn chiếm lấy người ấy, này là tính cách của anh, không thể thay đổi được. Nếu như em chịu không nổi, hiện tại hãy nói với anh, bằng không, một ngày nào đó, anh sẽ chiếm lấy toàn bộ, thậm chí là linh hồn của em!”

Nam nhân đôi mắt bá đạo, tỏa ra lửa cháy nóng bỏng, làm y không thể đối mặt.

“Anh là nói thật?” Y ngờ ngác nhìn hẳn.

Hạnh phúc tới quá nhanh, làm y thiếu chút nữa đã tưởng này là một cái ảo ảnh khác mà thôi. Y cầu nhẹ vào lòng bàn tay mình, có đau đớn, xác thực là y vẫn còn tỉnh táo.

“Lẽ nào ở trong mắt em anh là kẻ không đáng tin đến thế sao?”

“Em... Thực sự có thể chứ? Anh... Xác định là em sao? Anh xác định, anh không có nhìn lầm người?” Y ngây ngốc hỏi, nhin không được nước mắt lại rơi.

“Đứa ngốc, chắc chắn là em mà! Về với anh đi, anh thề, cả đời này, anh sẽ chỉ yêu mình em!”

Không để ý ánh mắt mọi người quanh mình, hắn một tay ôm chặt lấy y.

Trong ngực truyền tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, tim của hắn, cũng sẽ vì y mà đập mạnh như vậy sao? Nhưng mà, cảm giác kề cận là chân thật, nhịp tim nam nhân là chân thật, cái ôm mạnh mẽ này cũng là chân thật ...

Tiêu Thạch nhắm mắt lại, cẩn thận nâng niu, rồi lại vịn phần quý trọng mà đưa tay vuốt lên lưng hắn, đem mặt vùi thật sâu vào hõm vai hắn, hít hà mùi hương của người yêu.

Là vì anh đã cho phép, là vì anh đã dung túng, em sẽ ôm lấy anh! Đời này cũng sẽ không buông tay ra nữa!

Dưới ánh mặt trời, hai người chỉ biết ôm nhau, gió nhẹ từ xa thổi đến, cứ mãi vờn quanh, truyền hồn vào tất cả mọi thứ xung quanh bọn họ.

Khung cảnh tuyệt vời này, như mãi mãi chỉ dừng lại ở một phút giây.

* * *

Đêm nay “Lưu Tinh Tự”, phi thường náo nhiệt, bên ngoài còn để bảng ngừng hoạt động.

Quầy bar đông đúc, người chật khắp tiền sảnh.

Tiêu Thạch, Hoa Vi Vi, Khâu Hạo Xuyên, Hứa Tiểu Nhiên, Cảnh Mộ Chi, Cảnh Thần Chi (vì trẻ chuyển bay, ở nhà rảnh rỗi nên đến góp vui), Cao Tuấn cùng Trác Lập Phàm và hầu như toàn bộ nhân viên đều có đến.

Đèn bỗng tắt, nương theo giọng nhạc “chúc mừng sinh nhật” vui vẻ, một cái bánh kem thật lớn nhìn rất ngon lành được Cảnh Mộ Chi cùng mọi người đem ra.

Cảnh Mộ Chi mỉm cười đưa bánh đến trước mặt Tiêu Thạch, “Lại đây, ước gì đi.”

Yên lặng cầu nguyện xong, Tiêu Thạch một hơi thổi tắt nến, rồi mọi người cùng vỗ tay và chúc mừng, “chúc mừng sinh nhật...”, Cao Tuấn cùng Hứa Tiểu Nhiên nhiệt tình huýt sáo.

“Cảm ơn mọi người.”

Dưới ánh đèn, khuôn mặt thanh tú của Tiêu Thạch có vẻ đặc biệt thu hút. Từ nhỏ đến lớn, này là lần đầu tiên y được tổ chức sinh nhật, còn có người yêu ở bên, tự nhiên cảm thấy lạ thường quá.

Đưa tay cắt bánh, từng miếng nhỏ phân ra cho mọi người rồi lại thêm một phần cho Cảnh Mộ Chi, hắn không nhận, trái lại hé miệng, “Anh muốn được em dứt cơ...”

Mọi người cùng xúm vào chê bai hắn vô sỉ, Cảnh Mộ Chi mặt không đỏ lại càng bình tĩnh, “Càng ghen tức tôi càng làm cho mấy người đau mắt hơn.”

“Tôi giờ mới biết, hóa ra da mặt ông chủ dày đến vậy.”

Hứa Tiểu Nhiên dựa vào bên người Khâu Hạo Xuyên cao to, nhẹ giọng nói thầm, lại không thoát được lỗ tai cực thính của Cảnh Mộ Chi, đầu vừa quay, hai tròng mắt sắc như kiếm, bắn ra một cái phi đao, sợ đến mức Hứa Tiểu Nhiên trốn vào sau lưng Khâu Hạo Xuyên mà không dám nói gì nữa.

“Ông chủ, anh cứ đáng ghét như thế...” Hoa Vi Vi nhồi bánh kem vào miệng đến mức hai má phình to.

“Mộ Chi, cậu cũng nên biết kiềm chế cái tính tình khoa trương của mình đi, coi chừng bị quần chúng ném đá đấy.” Cao Tuấn nhú mày, lười biếng ngồi cạnh Trác Lập Phàm, còn Lập Phàm từ đầu đến cuối cũng chỉ bình tĩnh trầm ổn nhìn quanh.

“Chờ một chút, tôi cũng muốn cậu tự tay dứt tôi cơ...” Cảnh Thần Chi không cam lòng tỏ ra yếu thế mà hét lên.

“Muốn chết!”

Cảnh Mộ Chi quát hấn, hai người trợn mắt nhìn, không khí như có tia lửa điện xẹt lung tung.

“Tiểu tử thôi, đừng lại muốn đánh nhau?”

“Ai sợ ai, tôi đã sớm ngứa mắt anh, quay về Ý sớm sớm cho tôi nhờ!”

Hai người một lời khiêu khích liền đứng dậy ôm lấy nhau định ra tay.

“Không tốt rồi không tốt rồi, chiến tranh thế giới thứ ba bùng nổ rồi, mọi người mau nhìn a, hai con gấu đánh nhau nha, cuối cùng ai sẽ thắng? Làm nhân viên của Lưu Tinh Tự tôi đương nhiên bên phe của đại boss anh minh thần võ rồi. Ông chủ, cố lên! Đúng đúng, không sai, chính là như vậy, cố sức đánh vào miệng của hấn đi, đánh gãy mũi hấn đi, néo cái lỗ tai hấn, đá vào lão nhị hấn...” Cả phòng chỉ nghe thấy tiếng Hoa Vi Vi hưng phấn hét chói tai.

“Này, hai người kia! Hôm nay là sinh nhật của tôi, im hết cho tôi.” Tiêu Thạch đen mặt, huyết Thái Dương thỉnh thoảng đập loạn.

Y nói một câu, hai người đều liền bình tĩnh lại, còn ngồi xuống cạnh nhau.

“Ai, người đang yêu đều rất ngốc nha.” Cao Tuấn thấy chương mắt cũng chỉ biết lắc đầu.

“Vẫn là Tiêu Thạch mạnh nhất, có thể đối phó với cả hai đại boss nha.” Hứa Tiểu Nhiên nhẹ giọng nói thầm.

“Tiểu Thạch, anh đi làm người dạy thú đi, em thấy anh có tài lắm đó.” Vi Vi dám chen vào giữa ba người, ôm trợn cánh tay của Tiêu Thạch...

“Này này này, Tiêu Thạch là người của tôi nha.” Cảnh Mộ Chi phụng phịu, nhìn chăm chăm vào tay cô.

“Biết biết, mượn dùng một chút không mất đi đâu được.” Hoa Vi Vi hừ một tiếng, cố sức hôn thật sâu lên gương mặt Tiêu Thạch, lớn tiếng nói: “chúc mừng sinh nhật!”

Chúc mừng sinh nhật...

Tiêu Thạch mỉm cười nhìn người bạn thật thân của mình, còn cầm thật chặt bàn tay người đàn ông mình yêu nhất, hạnh phúc không gì sánh được mà nở nụ cười.

Sao còn có thể hạnh phúc hơn được giờ khắc này chứ?

Nửa đêm đã qua, thời gian không còn sớm, mọi người đều ra về.

“Sáng mai anh bay sao, thượng lộ bình an nhé.” Tiêu Thạch mỉm cười nhìn Cảnh Thần Chi tạm biệt.

“Tôi sẽ nhớ cậu.” Cảnh Thần quay lại ôm lấy y.

“Tôi cũng sẽ.”

“Được rồi, hỏi cậu một việc.” Cảnh Thần Chi ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: “có đúng là khi vào cao trung thì cậu thầm mến em trai tôi?”

“Anh làm sao biết?” Tiêu Thạch rất kinh ngạc. Nhớ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt hấn cũng từng nói qua chuyện này.

“Khi đó cậu học chung trường với nó đúng không, tôi vô tình thấy cậu lén theo nó về nhà, nó không có chú ý, nhưng tôi thấy được. Sau đó có một lần, cậu nhìn tôi, lại nhầm tôi là nó, lại theo tôi về nhà như bình thường. Tôi khi đó phân nửa là khó chịu, phân nửa là muốn trêu cậu, nên mới chửi ầm lên, cậu giật mình rồi buồn bã chạy mất.”

“Cái gì? Chửi tôi biến thái là anh sao!” Tiêu Thạch khiếp sợ nhìn Cảnh Thần Chi.

“Đúng là tôi, khi còn bé tính tình của tôi đúng là khó chịu mà. Kỳ thực chửi cậu xong tôi có chút hối hận, định tìm một cơ hội xin lỗi, không ngờ rằng cậu biến mất tiêu. Bất quá, lần đầu tiên thấy cậu, tôi liền nhận ra, cậu chả có gì khác với lúc đó cả.”

“Tôi... Vẫn hiểu lầm là hấn.”

“Tôi cũng biết cậu hiểu lầm nha, đừng nhìn vẻ mặt em trai tôi dọa người như thế, kỳ thực nội tâm của nó rất dịu dàng, tuyệt sẽ không khó chịu giống như tôi.” Cảnh Thần Chi mỉm cười đưa mắt nhìn y, “thế nào, có đúng là thấy tội nghiệp cho nó rồi đúng không?”

“...” Tiêu Thạch rồi bời.

Vậy ra từ đầu tới đuôi, cũng chỉ là hiểu lầm!

“Được rồi, tôi đi đây, nói thêm gì nữa, nó nhất định sẽ nghĩ rằng tôi đang toan tính kéo cậu theo. Mới như vậy đã nhìn giống như muốn giết tôi, thật đáng sợ.”

Cảnh Thần Chi không để ý Cảnh Mộ Chi bên cạnh đang nhăn nhó, lại lần nữa ôm y thật lâu, sau đó mới buông tay, tiêu sái rời đi.

Tiêu Thạch ngơ ngác nhìn theo bóng lưng hắn...

“Hai người vừa rồi nói cái gì?” Cảnh Mộ Chi đến gần, cả người tỏa ra khí tức hờn giận.

Tiêu Thạch cúi đầu suy nghĩ một chút, nói nhỏ, “không có gì”. Bỗng nhiên mỉm cười, lựa lúc không ai chú ý, liền nhón chân hôn lên mặt hắn.

Trời sinh tính y hay xấu hổ khó có được chủ động như vậy, Cảnh Mộ Chi ngẩn ngơ, “làm sao vậy?”

“Không có gì.” Y cười không nói.

Đây là bí mật nho nhỏ của y, tuyệt đối sẽ không nói cho hắn biết.

Cảnh Mộ Chi nhướng mi, hừ lạnh, “vô sự xum xoe, tuyệt đối có quỷ! Nói, có làm gì có lỗi với anh rồi đúng không? Định bỏ trốn cùng người khác đúng không?”

“Không có không có mà...”

Nam nhân tạc mao (dối hờn) thật chỉ làm cho người ta muốn ghen, Tiêu Thạch giả hết mọi chiêu ra chỉ để dễ dàng hắn.

“Thực sự không nói? Tốt lắm, đợi lát nữa về anh sẽ hảo hảo giáo huấn em.”

“Em thật không có a, anh không nên đoán mò nha.”

“Không có? Vậy sao cứ nhìn anh bằng vẻ mặt bất mãn thế chứ?” Hắn ôm chặt lưng y.

“Không nên mà... Thỉnh giờ cao đánh khẽ...”

“Thế nhưng ở đây của em, lại không hề nói rằng không nên nha.” Hắn nhẹ nhàng ma sát chỗ tiếp xúc ngay phần dưới của hai người.

“Không ...muốn...”

“Rốt cuộc là không, hay là muốn?”

Từ sau khi chấp nhận hắn, hai người bọn họ càng lúc càng bê tha, nhất là lúc hai người ở cùng nhau, toàn làm những chuyện con nít không nên nghe người lớn không nên nhìn.

Sống bình thản cũng tốt, sống sa đọa cũng tốt, sống hạnh phúc cũng tốt, chỉ cần có người đàn ông này, cuộc sống có ra sao y đều sẽ vui vẻ chấp nhận.

“Suy nghĩ cái gì?”

“Không có gì, chỉ là đang suy nghĩ, em gặp anh, có đúng là do duyên số hay không?”

“Nhất định đúng mà!”

“Em cũng nghĩ vậy!”

Bên cạnh người đó truyền đến âm áp cuộn cuộn, y dựa vào hắn, vững vàng giao hết cho hắn, cùng nhau đi về phía chân trời.

Xa vời lặng lẽ một tia sáng soi rõ phương Đông.

Vân mây cuộn cuộn đẹp xinh, Lưu Tinh (sao băng) ẩn hiện, đảo nhỏ nổi chìm.

Đời này gặp nhau là do duyên số, em, hoàn toàn chiếm được ái tình của anh.

Toàn bộ văn hoàn

21. Chương 21: Pn

Cậu trai kia có một ánh mắt tĩnh lặng, như sao băng vụt bay ngang qua đời tôi, nhanh chóng tắt đi khiến tôi chẳng thể giữ lại dù chỉ là một tia sáng.

Tôi từ nay về sau, rơi vào bóng đêm, vĩnh viễn chẳng thể thoát ra.

Có một loại người, từ nhỏ cứ ngỡ hô phong hoán vũ, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, tất cả ưu ái đều có được, cả người tỏa ánh hào quang như con vua cháu chúa.

Không sai, chính là tôi.

Từ nhỏ tôi chỉ biết, chỉ cần tôi mỉm cười, làm dáng một chút, đôi mắt thâm trầm một chút, khuôn mặt quay ở góc độ đẹp một chút, tự nhiên sẽ có người đi đến quỳ dưới đống quần tôi, cam tâm cho làm trâu làm ngựa.

Khi còn bé mẹ xem cho tôi một quẻ, nói tôi là cái gì “Triệu Khuông Dẫn lên ngôi vương, tứ hải thái bình, khắp chốn mừng vui”, là quẻ cực tốt, lớn nhất số. Cho nên ông trời đương nhiên ưu ái tôi. Mà tôi cũng an tâm hưởng thụ ưu ái đó.

Từ nhỏ đến lớn, tôi cơ bản nam nữ đều ăn được, bất kể trẻ già luôn, còn nhớ năm bảy tuổi có cô bé nhà bên nước mắt giàn giụa (nước mũi chảy đầm đìa) vừa khóc vừa đòi gắp cho tôi. Còn các vị tỷ tỷ lớn hơn cũng cố gắng làm quen làm lạ các thứ. Nói chung, dựa vào khuôn mặt này của tôi, cùng vận đào hoa trời sinh đã thế, tôi vẫn như cá gặp nước, đùa vui vô vạ tình nhân, chơi đến ngả nghiêng trời đất.

Thẳng tính là ưu điểm lớn nhất của tôi, tôi cũng không giấu diếm sự lẳng nhăng của chính mình. Cũng may tính tình của con gái vốn dĩ bao dung , biết tôi thế nào cũng không có khả năng thuộc về bất cứ ai, các cô bên nhất trí với nhau, cùng nhau hòa thuận, thậm chí còn có thể bình thường xuất hiện bên tôi hai cô bạn gái A, B, C mà hèn hồ tình cảm.

Cho đến một ngày, nhóm bạn gái A B C của tôi đều tức giận rằng, tôi lúc nào cũng mang theo 1 cái đuôi nhỏ, làm cho bọn họ vừa mất hứng vừa hoảng sợ.

Cái đuôi sao? Tôi quay đầu, quả nhiên, phía sau thân ảnh nhỏ nhoi, hình bóng em dần dần hiện ra dưới nắng.

Người kia thật ra là em họ tôi —— Kha Tiểu Thuần.

Cậu ấy là con thứ của dì tôi, dì tôi sinh ra một trai một gái, gọi là Kha Di và Kha Tiểu Thuần, người trước so với tôi lớn hơn một tuổi, người sau so với tôi nhỏ hơn một tuổi. Sau khi sinh được Kha Tiểu Thuần không lâu, dì tôi không khỏe, đem Kha Tiểu Thuần gửi cho họ hàng ở thôn quê nuôi dùm, định đến sơ trung sẽ đón trở về lại.

Trước đây, thỉnh thoảng ngày lễ ngày tết ,cậu ấy sẽ như con thú nhỏ bị bỏ quên nơi góc nhà được người ta lôi ra chải chuốt rồi âu yếm một chốc lát.

Khi còn bé, lúc mọi người tụ tập dưới một nhà, tôi lúc nào cũng thấy cậu ấy cúi đầu ngồi một góc lặng thinh. Khi tôi cùng Kha Di trò chuyện, người kia thật là mười phần ác nữ, còn tôi và đứa em trai ruột trông giống nhau kia đùa giỡn nhiệt tình thì cậu ấy lại chỉ đứng từ xa nhìn lại. Hơn nữa, bởi vì từ nhỏ đã bị gửi nuôi, cá tính của em thật sự trầm mặc, ba cái mồm vẹt cùng một con ốc im lìm hợp thành một nhóm nói toàn chuyện trời ơi.

Rồi có một lần, tôi mưu toan trêu chọc em, thấy tôi đến, mắt em ngời sáng, tựa như sao băng xẹt qua phía chân trời, tôi lại thích em dùng ánh mắt ấy mà ngưỡng mộ tôi, cứ như tôi là đại anh hùng tới cứu vớt em vậy.

Tôi mượn cơ dẫn cậu đi chơi, dẫn cậu đến công viên. Giữa công viên có một cái hồ phun nước nhỏ, tôi chỉ miệng hồ mà hô to, nhìn xem này, bên trong có vàng đấy!

Có sao? Kha Tiểu Thuần ngậy ngốc nhìn qua...

Thấy được không?

Không thấy, đâu có?

Bên này nè, qua bên này một chút sẽ thấy...

Đợi được em đưa cả người rướn ra mặt hồ, tôi liền nhẹ đẩy một cái... em ngã hẳn vào hồ. Nước hồ cũng không sâu, nhưng đủ để khiến người em ướt đầm.

Nhìn cậu ấy ướt sũng giãy dụa trong hồ, chật vật bất kham, tôi hài lòng mà cười thật to.

Tôi cười, em ngã cũng lặng im, đứng ở miệng hồ, nước chảy xuống thành dòng, cái miệng nhỏ mím lại, tôi còn tưởng em sẽ khóc, ai biết tiểu tử kia si ngốc nhìn nụ cười của tôi, cũng cong môi cười cười lấy lòng, vẫn nhìn theo tôi? Em thực sự là ngu xuẩn hết thuốc chữa!

Một năm sau, tôi mười tuổi, em chín tuổi.

Giờ tôi luôn nghĩ rằng, nghiệt duyên chắc chắn được kết từ khi đó. Vào sơ trung em bị đón về T thị, giống như âm hồn vương vít lấy tôi, hết lần này tới lần khác chuyển đến gần tôi, tôi đi tới chỗ nào, em cũng theo đến chỗ đó, không việc gì cũng tới, đuổi mấy cũng chẳng đi.

Có đôi khi cuốn lấy tôi phiền liễu, tôi liền xuống chân xuống tay với em, học sinh sơ trung sức lực chưa nhiều, nhưng đòn tôi ra không hề nhẹ, em cũng chỉ cắn răng không rên một tiếng mà chịu đựng. Loại người yếu kém này càng làm người khác muốn hành hạ, tôi nổi điên, đá em ra khỏi nhà mặc cho em khóc lóc van xin.

Loại tình huống này vẫn duy trì cho đến cao trung. Sau khi nhập học thì bài vở cũng chẳng nhiều. Thế nên tôi nhận thiết kế cho một công ty tư nhân, ai ngờ bản thiết kế của tôi đơn giản lại sáng tạo khiến cho khách nhân ưu thích.

Sau đó không lâu tích lũy được kha khá, tôi thuê nhà trọ ngay gần trường, chỉ để thuận tiện hú hí cùng tình nhân. Ai mà biết, ngày lành cũng không được lâu, ngay trong sân trường lại đụng phải Kha Tiểu Thuần!

Em vẫn như thế, ốm yếu và lặng im, không hề gây chú ý, dù cho giữa ban ngày cũng chỉ lặng lẽ như một cái bóng.

Tựa hồ tiếp thu giáo huấn lần trước nên em chẳng dám lại gần tôi, rất sợ lại chọc giận tôi nữa. Em thay đổi cách tiếp cận, y như gián điệp, lúc rảnh rồi liền lén lút đi theo tôi. Em tưởng rằng sẽ chẳng ai biết, nhưng vụng về như thế mà muốn qua mặt được con mắt tinh tường của tôi sao? Nằm mơ!

Cho dù em có theo sau, tôi vẫn vui chơi cùng A, cùng B, C và D, coi em như cây cỏ mà thôi. Nhưng mà, vui đảo điên đất trời thế nào thì cuộc sống vẫn tiếp diễn, nháy mắt đã đến lúc tốt nghiệp.

Tốt nghiệp đêm đó tôi cùng một đám bạn bè thiết kế giao hảo tụ tập cùng một chỗ, uống hết một thùng rượu để hảo hạng, cả đám say như chết, ngã trái ngã phải. Tôi mơ hồ cảm thấy bên người vẫn có người còn tỉnh, xử lý bãi nôn cho tôi, rót nước cho tôi uống, trấn an mỗi khi tôi nói mê, lại cứ đều đặn dùng tay mát lạnh lau trán cho tôi, giảm bớt hậu quả của say rượu.

Tôi mở mắt, thấy một hình dáng mờ ảo, là A? Là B? Vẫn là C, D?

Không cần nhìn nữa, tôi ôm lấy người kia, xoay người đem người ta đè xuống. Cả người lúc đó khô nóng, thậm chí làm sao cho hạ nhiệt là được rồi

Da thịt mát lạnh lại có hương thơm khác người, như một đòn trí mạng, tôi không kiềm chế nổi nữa mà kéo tay người ấy lại, hôn mạnh lên môi...

Chuyện sau đó thật sự tôi không còn nhớ nữa. Bất quá nói cho thành thật, dù sao nam nhân cùng nữ nhân thân sẽ có cấu tạo khác nhau, khi tôi mò bờ ngực phẳng lặng cùng hạ thân một khối, sự khiếp sợ của tôi liền đã bị rệu lầy đi mất rồi.

Tôi lúc đó nhất định là thật đáng sợ trong mắt em, bằng không ánh sao trong đôi mắt ấy lại luống cuống hoảng loạn như thế chứ.

Tại sao là em? Tôi nghe được giọng nói khàn đi của mình.

Em... Chỉ là đến đưa anh về mà thôi...

Em có người lại. Tôi đáng sợ như vậy sao? Tôi đề đầu, dục vọng lại bắt đầu phát tác, mà não bộ lại trì trệ, tôi đau đớn, còn làm toàn thân tôi ngập trong lửa...

Anh có khỏe không? Em vẫn không biết sợ mà vuốt trán tôi.

Nếu cậu còn không chịu đi, tôi xem như cậu đã ngầm đồng ý. Tôi hầu như là có chút bá đạo khi rống ra những lời này.

Y không nói chuyện, chỉ là lẳng lẳng nhìn tôi, dưới ánh trăng, trong mắt của em ánh sao lấp lánh như mộng ảo, phẳng phất mang theo một loại ma lực... Tôi không hề do dự, kéo chân em lên cao, tiến mạnh vào cơ thể đã mở ra cho tôi.

Em yêu tôi. Đã từ lâu, từ thật lâu về trước.

Tôi hết lòng tin vào điều này, vô số bằng chứng cũng xác minh điều này, tôi càng không hề cố kỵ mà hưởng thụ thống khổ của em, tiếng rên rỉ, cùng cái nhũ mào và nước mắt vô tội kia.

Yêu tôi là phải trả giá rất nhiều!

Tôi hầu như là ác ý dẫn dắt em, một lần lại một lần làm em lên cực đỉnh rồi lại không cho em giải thoát, làm em phiếm hồng đôi mắt lệ chảy thành dòng, cho đến khi em vỡ vụn cầu xin... Không biết dẫn dắt em bao lâu, đến khi tôi cảm thấy thỏa mãn mới buông em ra, lăn ra ngủ mất.

Một đêm này ngủ thật ngon.

Sáng sớm hôm sau, tôi ngửi thấy hương thơm của bữa sáng trước nay chưa hề có mà tỉnh lại, bánh kem, mì cùng há cảo đầy một mâm cơm, em mang ra từ phòng bếp, không còn có chút vết tích nào của tối hôm qua.

Tôi ngồi xuống không khách khí mà ăn cho bằng sạch, sau khi ăn xong lại ngẩng đầu, nhìn mắt em lấp lánh, tựa như khi còn bé nhìn chăm chăm tôi như vậy, tôi cảm thấy mình như nuốt phải một con bọ, nuốt cũng không xong, nhổ ra lại không được, nổi điên lên!

Cậu thế nào lại ở chỗ này? Tôi cố ý hỏi như vậy.

Nghe tôi hỏi thế, hình như em giật mình. Tối hôm qua anh uống say, tôi đưa anh về nhà. Em cẩn thận chọn từng chữ để trả lời.

Phải? Tôi uống say sẽ làm xằng bậy, chắc là không làm gì cậu nhí.

Quả nhiên, mắt em thoáng chớp tới hẳn đi.

... Không có...

Em tựa như cố gắng phủ nhận chuyện đó, rồi gục đầu buồn bã như cỏ cây. Tôi hầu như muốn cười, tức giận đầy ắp trong lòng bỗng nhiên mất sạch.

Sau đó tôi như cũ khư cùng tình nhân ước hẹn, làm trò trước mặt em, không hề quan tâm tình cảm của em. Ngày hôm đó, tôi cố ý chơi đến gần sáng mới về nhà, quả nhiên, em không có chìa khóa vào nhà đành ngồi tựa vào tường mà ngủ.

Ánh đèn mờ nhạt rơi vào gương mặt thanh tú của em, lông mi cong dài như đường vân trên vỏ sò, phủ bóng xuống thân sắc tiêu tụy.

Tôi chậm rãi ngồi xổm xuống nhìn em, Kha Tiểu Thuần này, tôi phát giác thực ra chính tôi từ nhỏ đến giờ chưa từng để vào mắt, thậm chí là xem thường em, tôi như thế mà cũng xứng đáng để em ra nông nổi này hay sao?

Đây là yêu sao? Tôi không rõ, tôi chỉ cảm thấy nôn nóng.

Thân thể suy yếu của em sốt cao vào ngày thứ hai, rốt cuộc lương tâm của tôi chiến thắng, tôi đưa em về nhà chính, còn tự mình chăm sóc em, đút em uống nước, hầu em uống thuốc.

Tôi đời này còn chưa hầu hạ ai, cuối cùng lại trả nợ cho em. Mặc kệ thế nào cũng là do em đã bỏ rất nhiều cho tôi, đợi em hơi khỏe lại, tôi đã bò lên giường, lại lần muốn ngắm ánh sao trong mắt em, lại không khách khí mà nhào tới.

Cả buổi chiều em chỉ kịch liệt run rẩy, kịch liệt lệ chảy đầy vai.

Từ nay về sau quan hệ giữa chúng tôi trở nên thật kì quái, không phải thân thích, cũng chẳng phải tình nhân, lại không hề giống hai người chung nhà, chắc là phải nói, giống như chủ nhân cùng vật nuôi đi.

Em tựa như con chó trung thành đáng mến của tôi, cho vài miếng ăn em sẽ ăn, còn không cho, em sẽ không dám ăn. Kêu em đi qua trái em cũng sẽ không dám đi qua phải, hoàn toàn không còn cá tính.

Đây là yêu sao? Tôi nghĩ đến xong còn nôn nao, còn phát sợ mà.

Kiên nhẫn của tôi duy trì liên tục không được bao lâu, lại quay về cuộc sống thất thường lúc trước, bắt đầu dắt dúi bạn gái ra vào nhà tôi. Mỗi lần gặp Kha Tiểu Thuần, tôi lại quang minh chính đại giới thiệu, này là em họ tôi Kha Tiểu Thuần, này là bạn gái tôi tiểu A tiểu B tiểu C.

Kha Tiểu Thuần mỗi lần đều là lẳng lặng cười, cùng các cô bình thường chào hỏi. Không biết là em nghĩ như thế nào, em là người tôi thấy có tính tình tốt nhất, có lẽ nên nói là người không hề có nét cá tính riêng. Nhẫn nhục chịu đựng, mặc người chà đạp, vì vậy tôi nhân lúc rảnh rỗi, cũng bình thường chà đạp em một phen.

Cũng không thấy em phản kháng hoặc oán giận, chỉ là lẳng im, lẳng im, giống như nước mà lẳng im... Nhưng ánh sao xinh đẹp trong mắt em, càng lúc càng lu mờ mất rồi.

Có lúc ở trên giường, nương theo ánh trăng nhàn nhạt, mắt của em ướt như đang khóc, hay là, em thật sự đã khóc, chỉ là, không muốn cho tôi thấy.

Không nghĩ tới, sau đó em trai tôi đập cửa, nhào vào chỉ mặt nói tôi là đồ khốn làm dụng tình cảm người ta. Tôi cùng em trai là song sinh, từ bé đã giống nhau như đúc, khó phân cao thấp. Nó cùng tiểu Thuần có cảm tình thật tốt, tất nhiên sẽ muốn bênh vực em. Không biết làm sao nó biết chuyện của tôi và em, chắc là em nói cho nó nghe, nhìn mặt em bày ra vẻ vô tội, cơn giận của tôi lại tăng thêm vài phần.

Tôi cười lạnh phản kích nói với nó là nếu thích Kha Tiểu Thuần, tôi sẽ dùng hai tay mà dâng cho nó. Nó nổi điên nhào vào tôi, em bắt đầu khuyên can, che cho nó, tôi vùng tay trúng vào ngực em, chỉ thấy em co người, ngất lịm.

Tôi cùng em trai tức tốc đưa em vào viện, cho tới bây giờ tôi vẫn thấy đó là lần đầu tiên tôi hoảng sợ đến mức bất chấp. Thật vất vả đợi được Kha Tiểu Thuần thức tỉnh, vậy mà em cũng chỉ cho em trai tôi vào nói chuyện.

Tôi bực tức phá cửa xông vào, để rồi tận mắt thấy em ôm lấy em trai mình, hai người tình cảm hôn nhau.

Đôi mắt của tôi đỏ lên, buông cậu ấy ra! Buông cậu ấy ra! Tôi gào thét, lại bị hộ sĩ cùng bảo vệ ngăn cản.

Kha Tiểu Thuần là của tôi rồi. Em trai quay đầu nhìn tôi, rồi hần tuyên bố như thế.

Kha Tiểu Thuần!

Tôi lớn tiếng kêu tên em, tìm tôi như chết lặng.

Kha Tiểu Thuần ngẩng đầu, khuôn mặt thanh nhã không chút nào xúc động, em thậm chí tươi cười khác thường, tự châm chọc, tự bắt đắc dĩ, tự buồn cười, lại tự chán ghét.

Em và anh chỉ là vui đùa một chút mà thôi, hiện tại em chán rồi, chúng mình cứ như vậy kết thúc đi.

Tôi khiếp sợ, không thể tin được, cuồng nộ, giận dữ sau đó lại buồn cười, những lời này nên là tôi nói với cậu mới đúng chứ. Cậu nghĩ rằng tôi và cậu lên giường, là bởi vì yêu sao? Đừng có nằm mơ, tôi cũng không giống cậu biến thái như thế, cho dù là nam nhân cũng sẽ chủ động dâng mông lên.

Bị em cướp đi lời kịch quen thuộc, tôi thẹn quá thành giận, miệng không nói nên lời. Nhưng mà, nói lời ngiêt ngã trước khuôn mặt trầm tĩnh của em chỉ càng làm tôi thêm phần xấu xí. Tôi rốt cục vẫn là bỏ chạy trốn chết.

Từ nay về sau, tôi triệt để khôi phục cuộc sống bê tha sa đọa, tình nhân càng nhiều hơn, chưa cùng một cô gái nào duy trì hơn được một tháng.

Thứ khác biệt duy nhất là, nếu trước đây tôi yên ổn hòa thuận với các cô, thậm chí là vô tình chia tay, thì bây giờ chỉ có các cô ấy thấy vui, còn tôi thì u buồn lãnh đạm, còn bị đồn thổi là bất lực xa xôi.

Cuộc sống như vậy làm tôi mệt mỏi rã rời, mà thế giới nhỏ như vậy, thỉnh thoảng vẫn có thể gặp được Kha Tiểu Thuần em trai bên nhau, càng làm tôi phiền muộn khó chịu.

Có lúc cả nhà cùng ăn tiệc, bọn họ thường thường cùng xuất hiện. Thấy em trai cùng Kha Tiểu Thuần che chở quan tâm, lòng tôi bốc lửa. Có mấy lần, tôi nhịn không được kéo em trai lại chất vấn xúc xiểm, cũng chỉ là em gục đầu xuống, cắn chặt môi dưới trầm mặc trả lời.

Tôi càng khó chịu hơn, cường hôn em rồi phải áo bỏ đi.

Lúc nào cũng nhớ em, lúc nào cũng cảm thấy em còn trong lòng, như xúc tua chiếm lấy tất cả của tôi, tôi không thể tin tưởng tất cả chuyển biến nhanh như vậy, oán giận chính em làm rối loạn nhịp sống của bản thân. Sống cùng một mình em, lại còn là người thân ruột thịt, tôi sẽ xa vào trong vực thẳm, mãi mãi chẳng thể thoát được.

Tôi lên kế hoạch xuất ngoại chu đáo nhất, bỏ hết tiền bạc, bao trọn nơi nghỉ cùng thật nhiều bạn gái chỉ để quay lại ngày tháng chơi bời lúc xưa. Ngày nghỉ có mỹ nữ làm bạn, yến oanh mềm mại thủ thủ, nắng vàng cát trắng, tôi ôm ấp người này kẻ nọ, nhưng hàng đêm mất ngủ, đầu óc tràn đầy đều là bóng dáng người con trai kia.

Tôi nhớ em! Nhớ em dịu dàng, nhớ em lặng thinh, nhớ em nhường nhịn, nhớ miệng cười nhẹ nhàng của em, nhớ cả cặp mắt lấp lánh ánh sao xa...

Tôi biết tôi là thứ là hết thuốc chữa, triệt để xong đời rồi, vẫn nên nộp vũ khí đầu hàng đi thôi.

Cậu ấy là khắc tinh từ trời xuống của tôi, có xua đuổi thế nào cũng chẳng được. Phần này cảm tình, rốt cục chính tôi cũng phải thừa nhận thôi.

Tôi như tỉnh từ mộng ra, ngộ ra tất cả.

Nỗi nhớ nhà góp phần thúc tôi quay về T thị, ai biết rằng ra đón tôi, cũng không phải là ánh mắt đẹp xinh của Kha Tiểu Thuần, mà chỉ là một cái hũ cốt nhỏ nhoi.

Tôi nằm mơ cũng thật không ngờ, phim tình cảm tám giờ lại xảy đến với tôi, thế mà, nó xảy đến thật!

Tôi đón lấy em, nghe em trai tôi kể lại em đã yêu tôi thế nào, kể rằng do em biết bệnh mình không còn thuốc chữa nên đành cố ý lừa tôi, để cho tôi rời xa em, vì em không thể tự mình bỏ lại tôi cho được...

Mộng mị tất cả bừng tỉnh, cuộc đời tôi lần đầu tiên gào khóc than van. Đau nhức đến cực hạn, tôi hận mình không tự giết chính mình được để đổi lấy mạng sống của y, thế nhưng, tất cả là không thể, là không thể rồi, em đã mất, người yêu tôi nhất, đã đi mất!

Qua hơn nửa năm sống mơ mơ màng màng, người nhà có khuyên ngăn cỡ nào, tôi cũng mắc kẹ mà leo lên máy bay thẳng đến nơi khác. Nơi này là chỗ quen thuộc của tôi, thế nhưng, tôi không thể ở lại được nữa.

Đi khỏi đó, xa xôi vạn lý. Khoảng cách có thể cứu sống trái tim thoi thóp của tôi, có lần tôi đã nghĩ sẽ đi gặp em, nhưng con người thật sự là sinh vật kiên cường. Rốt cuộc tôi cũng không làm điều gì dại dột, tôi phải sống, cứ như vậy sống sót, sống ở trong thế giới không có Kha Tiểu Thuần.

Ở nước ngoài, tôi vẫn sống như cũ, nhưng nhà tôi là cấm địa, bất luận kẻ nào cũng được phép bước vào. Bất quá, ở bên ngoài lại có tình nhân, lại trêu hoa ghẹo nguyệt, lại cười đến hào hiệp, cười đến sáng khoái.

Trái Đất này cũng không vì thiếu đi một người mà ngừng xoay, tôi cũng sẽ không bởi vì thiếu đi Kha Tiểu Thuần mà tìm chết, chỉ là héo rũ, héo rũ... Mỗi ngày duy trì sự sống để rồi không ngừng héo rũ từng chút một... Ở chỗ không ai thấy, thậm chí ngay cả chính tôi cũng không nhận ra...

Thực sự đau , đau đớn có lúc tôi không thể chịu nổi nữa mà phải oán hận em ấy, giận em sao mà lại dùng cách này buộc tôi phải nhớ em, tại sao lại dùng cách này để dạy tôi biết thế nào là yêu. Rốt cuộc là vì cái gì ? Em không nói một lời mà quăng tôi vào bóng đêm, để rồi nhẹ bước nơi thiên đường, sao mà em nhẫn tâm như thế ?

Nhưng mà, tôi có chất vấn thế nào, cũng sẽ không ai trả lời cho tôi được.

Từ nay về sau, tôi không bao giờ còn có thể ngẩng đầu nhìn được ánh dương.

Mỗi một khắc đều là em, mỗi một khắc cũng không phải em.

Mỗi năm một lần, tôi quay về T thị một chuyến, ngay ngày giỗ của em, lặng lẽ ngồi trước mộ cả ngày, cái gì cũng không làm, chỉ là nhìn em ấy... chỉ có thể nhìn em mà thôi...

Quét xong mộ, tôi thường sẽ tới “Lưu Tinh Tự” ngồi chơi một chút. Nơi đó có một cậu trai thật giống Kha Tiểu Thuần, cũng là ánh mắt dịu dàng trầm lắng đó, lúc cười lại lấp lánh ánh sao.

Tôi nhìn y, tựa như thấy Kha Tiểu Thuần. Mà y nhìn tôi, trong mắt luôn luôn có một chút bi thương, y biết chuyện cũ của tôi cùng em, chắc là đau lòng thay cho tôi rồi.

Có đôi khi, tôi sẽ nhịn không được mà trêu y, cố ý làm mất mặt em trai đầu yêu của tôi, khiến nó tức đến bốc lửa, tôi thế mà vui được một chút.

Hai người bọn họ xứng đôi như thế, mỗi một năm qua đi, đều thấy cảm tình bọn họ càng ngày càng tốt, như keo như sơn, mặc dù có điểm đổ kị, nhưng tôi vẫn là thật sâu chúc phúc cho thời gian về sau của hai người.

Nếu như, có một ngày, người đi đến một mỗi, muốn tìm một chỗ nghỉ chân, hãy đến bar “Lưu Tinh Tự”, nơi đây có đủ loại người thú vị, cùng nhau ôn lại chuyện cũ nhẹ nhàng và đau thương, bất quá, nghìn vạn lần đừng quên gọi một ly “Thế cùng Lưu Tinh” .

Đó là thứ cốc tai tôi vì Kha Tiểu Thuần mà chế ra, uống thử một ngụm xem, người sẽ cảm thấy được nhiều, rất nhiều thể nghiệm cùng cảm xúc...

Giống như gặp được sao băng mà nhớ mãi không quên, giống như số phận đã định trước an bài.

Nếu như, trời xanh làm cho tôi mất đi em, như vậy, tôi chỉ cần đợi mấy kiếp người sau, trời xanh sẽ lại đem em trả cho tôi chẳng?

Kha Tiểu Thuần, xin đừng để anh đợi nhé!

——END——

——-oOo——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-sao-bang-ngan-tich-he-liet-chi-nhi-luu-tinh-tu>